

BEKİR COŞKUN

**BAŞIN
ÖNE
EĞİLME
SİN**

3. basım
bilgi yayınevi

SERTİFİKA NO 15033

ISBN 978 - 975 - 22 - 0367 - 9

2011 . 06 . Y . 0105 . 4207

Birinci-İkinci Basım Ocak 2011

**Üçüncü Basım
Ocak 2011**

BİLGİ YAYINEVİ

Merkez: Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenışehir 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22 • **Faks:** (0-312) 431 77 58

Temsilcilik: İstiklâl Cd., Beyoğlu İş Mrk., No: 187,

Kat: 1/133, Beyoğlu 34433 / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 244 16 51 - 244 16 53 • **Faks:** (0-212) 244 16 49

BİLGİ KİTABEVİ

Sakarya Cd., No: 8/A, Kızılay 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 41 06 • **Faks:** (0-312) 433 19 36

BİLGİ DAĞITIM

Merkez: Gülbahar Mh., Gülbağ Cd., No: 33, A-B Blok,

Mecidiyeköy 34387/ İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 217 63 40 - 44 • **Faks:** (0-212) 217 63 45

Şube: Narlıbahçe Sk., No: 17/1, Cağaloğlu 34112 / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 522 52 01 - 512 50 59 • **Faks:** (0-212) 527 41 19

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

BEKİR COŞKUN

Başın Öne Eğilmesin

BİLGİ YAYINEVİ

kapak: murat sayın

**Bu kitabın yayın hakkı,
yazarıyla yapılan sözleşme gereği
Bilgi Yayınevi Basım Dağıtım Kitabevi
ve Kırtasiye A.Ş.'ye aittir.**

**Kaynak gösterilmeden kitaptan
alıntı yapılamaz; yayınevının yazılı
izni olmadan radyo ve televizyona
uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap,
CD ya da manyetik bant haline getirilemez;
fotokopi ya da herhangi bir
yöntemle çoğaltılamaz.**

**baskı: canteğin matbaacılık
yayıncılık ticaret ltd. şti.
(0-312) 384 34 35 - 384 34 36**

Cumhuriyet kadınlarına...

ÖNSÖZ

Gazeteciler daha çok başkasının başına geleni yazarlar. Ben de polis muhabirliğimden bu yana bunu yapmıştım. Ama bu sefer “başına bir şey gelen” ben olsam dahi sanki ben değilmişim gibi geldi bana.

Aslında bu bir anlamda doğru da...

Çünkü başına bir şey gelen Türkiye’dir... Ben onun sadece sıradan bir gazete yazarıydım. Türkiye’nin başına bir şey geldiğinde herhangi bir ferdi yanar da gazete yazarı tutuşmaz mı?..

Bu kitap bir hesaplaşma, suçlama kitabı değildir. Sadece bir tespittir. Bilirsiniz, gazeteciler için “tarihin tanığı” derler.

Bu bir tanıklık...

Tanık aynı zamanda suçludur...

Medyanın siyasi iktidara biat ettiği, toplumunu kandırdığı, olup-bitenleri milletinden gizlediği yerde ne özgürlük, ne insan hakları, ne demokrasi, ne hukuk olur. Ve gazete yazarı bu büyük suçun kaçınılmaz parçasıdır.

Ve bir gün herkes gibi gazetecinin de başına bir şey gelebilir.

O zaman suçlu tanık, aynı zamanda mağdurdur da...

Bana güvenilirlecek söylenmiş sözler, bulunduğum yer nedeniyle tanık olduğum bazı olaylar, saklı kalması için söz verilmiş kimi görüşmeler ya da kurumların sırları sayılacak her neyse, bu kitapta yer almadı.

Sadece o üçü var:

Tanık...

Suçlu...

Ve mağdur...

Okuduğunuzda benim yaptığım hatayı yapıp sakın ola ki “başına bir şey gelen” sanki siz değilmişsiniz gibi yapmayın.

İçinde sizin, benim, herkesin, hepimizin olduğu bir kolektif suç sürüyor... Bu küçük kitapta tanık, suçlu, mağdur yanında, süregelen suçun da bir bölümü var zaten...

Bir bölümü...

Büyük suçlar küçük kitaplara sığmıyor çünkü...

-I-

BANA SANKİ DIŞARDA ORMAN VAR GİBİ GELMİŞTİ...

Otobüsün en arka koltuğunda oturup gece vakti siyah gözlüklerimi taktım, kimse beni tanımasın diye...

Kendimi gizleme planları yaptım; hani uyuyormuş gibi yapmak ya da camdan dışarıya bakmak gibi...

Durmadan kolonya dağıtıyor şu oğlan...

Parlak saçları dikine dikine, kirpi görünümlü şoför muavininin yüzüne hiç bakmayacak, molalarda arka kapıdan inip kimseye görünmeden otobüsün kış tarafına dolanacak, oraya gelen olursa bu sefer hızla öte yana geçecek, çay-may içmek için asla kalabalığa ve bilhassa aydınlığa çıkmayacaktım...

Muavin bu sefer kâğıt peçete dağıtmaya başladı...

Başımı ön koltuğa dayayıp uyuyor numarası yaptım...

İçimden "Birazdan yine kolonya sıkar bu zibidi" dedim...

Gece otobüsün camından dışarıya bakıyordum...

Siyah gölgeler, kimi zaman ormanın içinden geçiyormuşuz gibi bir duygu verir hani insana... Yüksek dev ağaçlar, sarmaşıklar, karanlık-derin bir orman sanki... Öyle bakıyordum siyah ormanıma...

Kafamın içindeki düşünceler karışmış, sıralarını yitirmiş acemi askerler gibi yerlerini bulmak için itişip duruyorlardı.

Sancılarım başlamıştı...

Saat 10.00'da hareket etmiştik Ankara'dan...

13 Eylül 2010...

Bir gün önce, tarih kitaplarında muhtemelen "Laik Cumhuriyet'in kırılma noktası" olarak yer alacak olan "Anayasa değişikliği referandumu" yapıldı. İnsanlar sandıkların başına giderek oy kullandılar.

Ben "Hayır" çıkacak diyordum.

Meslek hayatım boyunca hiçbir seçim sonucunu bilememiştim, hiçbir siyasi gelişme benim yazdığım gibi olmamış, hiçbir tahminim tutmamıştı.

Türkiye "Evet" dedi...

1950'den bu yana yavaş yavaş başını kaldıran ve **Mustafa Kemal'in kurduğu laik-çağdaş Cumhuriyet'i** yıkıp, yerine din eksenli bir rejim kurmak isteyen **Atatürk düşmanlarının** zaferiydi bu...

2002'de iktidara geldiler...

Arkalarına duygusal-cahil köylü toplum çoğunluğunu alarak devleti yavaş yavaş ele geçiriyorlar...

Üniversiteler sustu...

Demokratlar, liberaller birer çıkar karşılığında sessizleştiler. Sesini kesmeyenlerin geçmişleri araştırıldı, eski dosyaları açıldı. Yine de yola gelmeyenlerin kızlarının-karılarının peşine düşüp, telefonlarını dinleyip, bir leke bulup hedeflerini vurdular.

Etkili siyasetçiler, esrarengiz ve karanlık bir güç tarafından sanki etkisizleştirildi...

Askerler bir süre direnebildiler...

Eski yaşamlarını açarak ya da sahte tanıklar-kanıtlar uydurarak, kendilerine karşı duran ne kadar kuvvet komutanı, ordu komutanı, general-albay varsa, tümü sanık durumunda... Ya cezaevlerindeler ya da birer rapor alarak hastanelerdeler...

Şu âna kadar tam yedi subay kırılan onurlarına yenik düşüp, kendi şakaklarına sıktıkları kurşunlarla intihar etti...

Kırktan fazla gazeteci hapiste...

Hapiste ölen, kendisini hücrelerinde asan aydınlar var...

Rektörler-dekanlar-profesörler içerde...

Herkesin telefonu dinleniyor...

Bu yüzden insanlar telefonla konuşmaktan korkuyorlar... Kadınların dolma tarifleri ya da erkeklerin futbol sohbetleri bile “Aman darbe olmasın da...” diyerek bitiyor telefonlarda... Laik-demokrat insanların ağzını bıçak açmıyor...

Tüm muhalif köşe yazarları kovuldular...

Gazetelerin-televizyonların genel yayın yönetmenleri iktidarların istedikleri gibi yayın yapmaya başladılar... Yapmayanların yerine yapanlar getirildi... İşini bir gazeteci-yayıncı gibi yapmak isteyen editörler işten atıldı... Bu olup-bitenlere karşı yayın yapan dört televizyon vardı: *Ulusal Kanal, ART, Kanal-B ve Kanal Türk...*

Dördünün sahibi de hapisanede...

Bu yüzden ben yazılarımda sık sık İstiklal Marşımızın “Korkma...” diyerek başladığını hatırlatan yazılar yazıyorum...

Eş-dost “Yine tehlikeli bir şey yazmışsın, sonra başına bir şey gelecek” diyor...

Tehlike, İstiklal Marşımız...

Aslında **Atatürkçülük** de tehlikeli...

Hatta “Türk”, “Türklük”, “Türk milleti” gibi sözcükler televizyonlarda tartışılıyor, bu tanımların anayasadan çıkartılmasını isteyenler hiç de az değil...

İktidarda **AKP** var...

Ama onunla işbirliği yapan **Fethullah Gülen** cemaati en az **AKP** kadar güçlü ve egemen... Tepeden tırnağa devlet içinde örgütlendiklerini, tüm kurumları ele geçirdiklerini ülkede herkes biliyor...

İşte, şimdi sıra direnen yüksek yargıya gelmişti...

Özellikle siyasileri yargılama ve parti kapatma yetkisi olan Anayasa Mahkemesi ile yurdun tüm mahkemelerini belirleyen Hâkimler Savcılar Yüksek Kurulu’na... Anayasayı değiştirerek bu iki yüksek yargıyı ele geçirdiklerinde, artık önlerinde engel kalmıyordu...

Ve dün referandum yapıldı, Aziz Türk Milleti dincilerin bu son darbesine “Evet” dedi...

Biraz önce otobüsün arka koltuğunda açıp baktığım internetteki haber siteleri yazı yazdığım gazeteden “kovulduğumu” duyurdular...

Tam Eskişehir-İnegöl arası...

Önce kaderlerimiz benzeşen **Emin Çölaşan** aradı. “Duydun mu, seni kovmuşlar” dedi... O *Hürriyet*’ten kovulduğu için, arada bir böyle şakalar yapıyordu... Aslında ben kovulacağımı biliyordum ama yine de sanki kovulmayacakmışım gibi gelmişti bana...

Ona “Hani?..” dedim...

Emin “Bilgisayarın yanıdaysa internet sitelerini aç bak... Hepsinde var... Flaş geçiyor ajanslar...” dedi. “İyi ama benim haberim yok” diyerek sanki düzeltmeye çalıştım durumu. Emin tecrübeli, “Zaten öyle oluyor, haberin yokken kovuluyorsun” diyerek bir açıklama getirdi.

Bilgisayarım yanımdaki koltukta duruyordu, açtım...

Bulabildiğim haber siteleri kovulduğumu duyuruyorlardı:

“Flaş... Flaş... Flaş... İlk bertaraf...

Muhalif yazar Bekir Coşkun, referandum sonuçları ile birlikte kovuldu...

Hürriyet'teki köşesini iktidarın gazeteye mali baskıları yüzünden bırakmak zorunda kalan Coşkun, bir yıl önce başladığı Habertürk'te de fazla duramadı.

Referandum öncesi yazılarına ara vermesi istenen yazarın bugün akşam saatlerinde sözleşmesi feshedildi.

Medya çevrelerinde bu olay, iktidarın medyada muhalefet seslerine asla izin vermeyeceği şeklinde değerlendiriliyor...”

..

Bir gün önce aklına-izanına-bilincine güvendiğim halk, çağdaş bir ülke olma yolunu tıkayan totaliter yapıya ve onun getirdiği anayasa değişikliğine “Evet” demişti... Ve aradan daha 48 saat geçmeden ben gazetemden kovulmuştum...

Kullanmayı bir türlü beceremediğim cep telefonumdan beni bulan *Odatv*'den **Barış Pehlivan**'a sadece şu kadarını söyleyebildim otobüsün arka koltuğundan:

“Her yerde kovulmuştum ama Eskişehir-İnegöl arasında ilk kez kovuluyorum...”

Ve ben utanıyordum...

Kimse beni görmesin, tanımasın, bilmesin istedim... Siyah gözlüklerimi taktım, sindim koltuğa, başımı cama dayadım...

Dışarıda sanki orman varmış gibi gelmişti bana...

Oysa bozkırdı buralar...

HİKÂYEMİN BAŞI

Uzun bir hikâyeydi aslında bu...

Hürriyet'in Cinnah Caddesi üzerindeki eski binasında beşinci katta sevimli bir odam vardı. Beşinci katta olmasına rağmen, caddeden yükselen çınar ağaçlarının dalları arasında kalmıştı, bir ağaçlığın ortasıydım sanki. Camdan her baktığımda kendimi bir ormanın içinde hissediyordum. Serçeleri, kumrusu, kozaları, yemyeşil yaprakları ile bir orman...

En sevdiğim şey; genelde akşam saatlerinde gelen anne saksağanın—nereden bulup getiriyorsa—benim penceremin pervazına taşıyıp sakladığı yedek yiyecekleriydi; ceviz, bir tek fasulye, bir parça ekmek... Penceredeki stor perdelerden ben onu görüyordum, hemen bir metre yanımdaydım ama o beni görmüyordu.

Kimi zaman onu dakikalarca seyrediyordum.

O katta **Emin Çölaşan**'ın odası, bir de karşı tarafta barımsı bir salon vardı. Emin ve benim içki ile aramız çok olmadığı için bara pek uğramıyorduk, zaten giden-gelen de yoktu. Bizim eğlencemiz daha çok kendi aramızdaydı, şamatalar, sohbetler, birbirimize kurduğumuz o çocuksu tuzaklar...

Gelen postaların arasında masama bırakılmış, üzerinde ünlü bir mankenin adı yazılı kurdeleli bir paket ya da bir zarf gördüğümde bunu Emin'in hazırladığını anlardım. Kimi zaman randevu yeri ve saati de yazılı olurdu zarfta.

Hemen koşup "Bugün haber geldi, büyük bir buluşmam var, tam saatinde orda olacağım" dedikten sonra, onun benden önce adrese gidip madara olmamı beklemesini beklerdim. O da benim gitmemi beklediği için, ikimiz de kapı aralıklarından birbirimizi bekleye bekleye beklemiş olurduk.

Bazen bir-iki satırlık not gelirdi bana:

"Size hayranım, buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum, beni lütfen üzüp daha çok bekletmeyiniz..."

Belki de aynı saatlerde, Emin de masasında bulunduğu bir mektubu okur olurdu:

"Emin Bey, sizi yakından tanımak için ne kadar sabırsızlanıyorum bilemezsiniz..."

Evet, tamı tamına öyleydi; tadı damağımızda kalmış o eski çocukluk şakaları... Güzel, keyifli, unutulmazdı...

Bir gece Nene Hatun Caddesi'ndeki restoranlardan birisinde toplanmıştık. Hepimiz gazeteciydik, sohbet güzeldi. Bir ara kemancı masamıza gelerek tek tek başımıza dikilip çalmaya başladı. Tabii ki bahşiş istiyordu, daha çok şişman, işadamı görünümünde olanların tepesine dikiliyordu.

Bizlerden fazla para koparamadı.

Kemancı keyifsiz tam dönmüş giderken kalkıp kemanı istedim, benim eski müzisyen olduğumu biliyordu, verdi kemanı... Üzerimde ceket yoktu. Kemancıya “Ceketini de çıkart ver” dedim; çünkü içine bahşış konulacak bir cebe ihtiyaç vardı, cep de cekte olduğuna göre...

Müzisyen biraz şaşkın ama itiraz etmeden ceketini de çıkartıp tuttu, giydim.

Emin’in başının üzerinde “Bahriyeli yarım var”ı çalmaya başladım, tam ceketin cebini onun burnuna denk gelecek şekilde tutarak... Şarkının bitimine doğru elini cebine soktu ve bir yirmilik çıkartıp koydu beyaz ceketin cebine...

Dört bir yandan alkış koptu...

Kemanı ve cebinde yirmilik olan ceketini verdiğimde kemancı çok mutluydu.

Ertesi sabah gazeteye geldiğimde ilginç bir şey bizi bekliyordu; masalarımızın üzerinde akıl almaz bir sürpriz... Tam altı ayrı yerden çekilmiş Emin’in bana bahşış verirkenki resimleri...

Diğer masalarda oturanlar anladığım kadarıyla cep telefonlarını çok hızlı çekmişlerdi.

Bu güzel bir anıydı ama aynı zamanda bizim için bir alarm...

O gün öğleden sonra odasına giderek Emin’e aslında başımıza ne geldiğini anlattım:

“Görüyorsun, ne kadar gözaltındayız. Hiçbir hareketimiz gözden kaçmıyor. İnsanlar bizi yakından izliyorlar, mümkünse belgeliyorlar. Bu, yaşam alanlarımızı daralttıkça daralttı. Bence daha dikkatli olmalıyız...”

Evet öyleydi...

Herhangi bir insan gibi özgür değildik. İçimizde birer isyankâr, birer haşarı çocuk, birer muzip yatsa da, buna izin yoktu. Sadece bizler değil, eşlerimiz, çocuklarımız, yakınlarımız, evlerimiz, paramız, pulumuz, banka hesaplarımız da gözaltındaydı aslında.

Normal dönemlerde bunun fazla bir anlamı olmayabilirdi. Ama Türkiye'yi giderek istila etmekte olan ve bizlere yaşama hakkı tanımak istemeyen bir iktidar döneminde bu zor bir durumdu.

Yine de *Hürriyet*'in beşinci katı bizimdi...

Ama asıl eğlence patron **Aydın Doğan** geldiği zamanlardı. Doğrudan bizim kata gelirdi patron. O gün bar açılır, dışarıdan yemek servisi yapılır, tavla ortaya çıkardı.

Patronun en büyük zevki tavlada rakibini yenip gömlek, kravat, ayakkabı, takım elbise kazanmaktı. Emin kaybettiği zaman Etro, Versace, Pierre Cardin gibi markalar istiyor, kendisi kaybettiği zaman da aynı markaları alıp gönderiyordu.

Sonradan Emin'in alt sokakta taklit marka satan bir işportacı bulduğu, dördü-beşi 10-15 liraya Pierre Cardin kravat, gömlek, hatta ayakkabı alıp **Aydın Doğan**'a gönderdiği ortaya çıktı. İki tane alana bir tane de bedava veriyorlardı üstelik...

Bu arada birbirimize sahte imzalarla okur mektupları yazıyor ya da sesi tanınmayacak birini bulup telefon açtırtıyorduk.

Güzel günler çabuk gelip geçiyormuş...

2007 yazının ilk günlerinde biz Cunda'ya gittik. *Hürriyet* o sırada **Yılmaz Özdil** ile anlaştı ve birinci sayfada gazete yeni yazarını anonslarla okurlarına duyurmaya başladı. **Yılmaz Özdil** de benim gibi siyasi-mizah yazıları yazdığı için o gün Emin beni İzmir'den aradı, "Seni yedeklediler" dedi:

"Nasıl yani?.."

"Seni yedeklediler, yakında kovulursan hiç şaşırma..."

"Yok canım..."

"Bu işler böyle olur... Önce adamın yerine koyacakları birisini bulurlar, sonra da basarlar tekme..."

"Niye kovsunlar ki?.."

"Gör bak..."

Ertesi gün Emin kovuldu...

Bir anda kıyamet koptu medyada.

Çölaşan gibi birisinin işine son verileceği kimsenin aklından bile geçmezdi. Çünkü *Hürriyet*'in en çok okunan yazarı olmak yanında Türkiye'nin en sert, en korkulan yazarıydı, on binlerce fanatığı vardı...

Daha da açıkçası inanılacak gibi değildi...

Sonradan bu dönemde en inanılmaz şeylerin olduğunu görüp öğrendikçe, şimdi artık normal bir şeymiş gibi geliyor insana.

İnternet sitelerinde benim de Emin'i desteklemek için istifa edeceğim haberleri yer aldı. Ve bir anda evimizin önündeki iskeleye kamera sehpaları kuruldu, dört bir yanımızı muhabirler sardı. Küçük yazlık evin içinde hapis kaldık. Çünkü herkes şunu merak ediyordu:

“Bekir Coşkun istifa edecek mi?..”

Açıkçası çok üzölmüştüm ve artık *Hürriyet*’te yazı yazmak istemiyordum. Sevdığım, bayilerde başlığını gördüğüm zaman duygulandığım gazetem bir anda sevimsizleşmişti benim için.

Emin’i kovmuşlardı; çünkü çoktandır AKP iktidarı onun yazılarından rahatsız oluyor, Aydın Doğan’ı sıkıştırıyor, Aydın Doğan da Ertuğrul Özkök’ü Ankara’ya göndererek Emin’in yazı tarzını değıştirmesini istiyor ama Emin bildiğini okuyordu.

Çölaşan’ın kovulduğu duyulunca bizim evin önüne okurlar gelmeye başladı, sanki ben kovmuşum ya da kovulmuşum gibi...

Minibüs, otobüs tutup gelen gruplar bile vardı. Bir ara bunları Emin’in gönderdiğini bile düşündüm.

Sonra kendi kendime “Emin nakliye parası vermez” dedim.

Okurlardan kimisi “İstifa, istifa!” diye bağıırıyordu, kimisi “Meydanı dincilere bırakıp gitme” diye...

Geceleri sabaha kadar “nedir bu olanlar” diye düşünüp, evin içinde dolanmaktan uyuyamıyor, sabahın köründe uykusuzluktan bitkin düştüğümde terasa gelmiş okurların seslerinden fırlayıp kalkıyordum.

Ne yapmam gerektiğini okur yoklamasına bıraktım ben de ve *“Kürek Mahkûmları”* yazısını yazdım o gün:

**“Bu yazıyı zor şartlar altında yazıyorum.
Telefonlar durmadan çalışıyor, televizyonlar kapıda, haberciler durmadan bizden söz ediyorlar, benim ise söyleyecek çok sözüm yok.
Sözümü sadece size söyleyebilirim.**

Olan şu:

Biz bir kayıktaydık.

Kürek arkadaşımı dalgalar aldı.

Bizim ulaşmak istediğimiz bir yer vardı. Söylene söylene, sızlana sızlana, adeta kendimizi kürek mahkûmu sayarak kürek çekiyorduk o yere doğru...

Orası; sadece bizim aydınlık ülkemizdi.

Çağdaş okulların bahçesinde, çocukların sevgi-barış-özgürlük şarkıları söyledikleri, karanlık merdiven altlarında tarikat kurslarının yer almadığı bir yer...

İtilmiş, yasaklı, suçlu, sakıncalı, haram, günahkâr, aşağılanan, hiç sayılan kadınların olmadığı yurt...

Babaların evlerine güler yüzle ve alın teri sıcak ekmeklerle döndükleri...

**Soygunun, hırsızlığın, talanın olmadığı bir yer.
İran’a, Suudi Arabistan’a benzemesini asla istemediğimiz... Şeriatçıların, tarikatların, laik Cumhuriyet düşmanlarının karanlığa sürüklemelerini asla kabul edemeyeceğimiz mübarek-kutsal vatan...**

Mustafa Kemal’in memleketi...

Bizim ülkemiz...

...

Ulaşmak istediğimiz yer burasıydı.

Emin Çölaşan artık yok.

Ne yapmalıyım?..

Bırakmalı mıyım kürekleri?..

Ben şimdiye kadar her şeyimi okurlarımla paylaştım. Evimizi, evimizdeki canlıları, kemanımı, şarkılarımı, sevdalarımı, sancılarımı...

Bilmezsiniz; yazılarımı onlarla birlikte yazarım ben.

Şimdi soruyorum:

Ne yapmalıyım?

Asılsam mı küreklerle?..

Avuçlarım kanasa da, hırsımdan ağlasam da, o yere doğru tek başıma kalsam dahi çekmeli miyim kürekleri?

Yoksa, vaz mı geçsem kürek çekmekten?

Söyleyin dostlarım...

Ne yapmalıyım?..

Ne?.."

Ne yapacağımı okurlarıma soruyordum, gelen yanıtları kaydetmeye başlamıştık, özellikle internet mesajları iyi bir veriydi; ama yine de içimdeki ses durmuyor, başım ağrıyor, midem bulanıyor, kararsızlığın azabı giderek artıyordu.

O gece Hüsametdin Cindoruk bizi yemeğe çağırdı.

Cindoruk Türk siyasetinde önemli bir isimdir. Dürüst, kambursuz, bilge, makul, saygın, ender siyasetçilerden birisi. Emin ile yakın akrabaydı Cindoruk, hala-dayı çocukları. Adanın batı tarafında orman içinde

evleri vardı. Evlerine yakın yine orman ve deniz arasında çok güzel bir restoranda bizi ağırladı.

Sofrada sadece eşlerimiz ve üçümüz...

Cindoruk bir ara "Sen ne yapacaksın karar verdin mi?" diye sordu, daha ben yanıt vermeden kendisi başladı:

"Kalmalısın... Emin gitti, bari sen yerini bırakma, bu kötü bir zaman, alınganlığa mahal yok. *Hürriyet* gibi bir gazeteden sizi boşalttıkça bu adamlar yerinize kendi yandaşlarını yerleştiriyorlar, görüyoruz... Benim fikrimi soracak olursanız kal, bildiğini yaz, kovulacaksan sen de ayrı bir hadise olarak kovul..."

O an kararımı verdim...

Kalacaktım...

O sırada AKP iktidarı bir adım daha atmış, **Tayyip Erdoğan** "kardeşim" dediği **Abdullah Gül**'ü tek başına belirleyerek Cumhurbaşkanı yapmıştı. Bu seçim tamı tamına bir skandaldı. Çünkü AKP milletvekilleri son âna kadar kimi seçeceklerini bilmiyorlardı. Önlere bu konulmuştu, şimdi tıpış tıpış oy vereceklerdi.

İtirazsız, kuzu kuzu...

Cumhurbaşkanlığı gibi uzlaşa ile doldurulması gereken bir ulusal makamı tek kişinin belirlemesi ve seçtirmesi parlamenter sistem adına yüz karasıydı...

Bir tarafsız denge adamının Cumhurbaşkanı olmasını isteyenlerin tepkilerini hiçe sayarak...

Tepki büyüktü; çünkü **Abdullah Gül**'ün karısı türbanlıydı. Üstelik türbanla üniversiteye gidebilmek için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne dava açmış, Tür-

kiye Cumhuriyeti'ni ağır suçlamalarla batılılara şikâyet etmişti.

Atatürk'ün makamı, laiklik ilkesinin sembolü Çankaya'ya dincilerin simgesi türbanın çıkıp oturması Cumhuriyet'in kırılma noktasıydı aslında.

Ve Cumhuriyet karşıtlarının simgesi türban Çankaya'ya çıkmış yerleşmişti.

Ayrıca **Abdullah Gül**'ün kendisi İslami kesimin teorisyeniydi bir bakıma. Milletvekili olmadan önce yaptığı bir konuşma internette dolaşmaya başlamıştı bile. Orada "Nedir bu dağa taş 'Ne mutlu Türküm' diye yazıyorlar... Laiklik ise bize uygun bir şey değildir..." gibi laflar ediyordu, kendisi ise bunları yalanlamıyordu.

Kısacası laik Cumhuriyet'in kalesi düşmüştü...

Medya ise yine sessizdi...

O gün başıma çok iş açacak o yazımı yazmıştım:

"O benim 'Cumhurbaşkanım' olmayacak..."

AKP; laik Cumhuriyet'le ve Atatürk devrimleriyle hesaplaşması olan, din merkezli bir partidir.

İşte en yakın kanıt:

Türban için Türkiye Cumhuriyeti'ni Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne veren Abdullah Gül, Cumhurbaşkanı'dır.

Daha kanıt ne istersiniz?..

Artık türban devletin başındadır...

Devletin temsil edildiği birinci sıradaki kamusal alana tesettürün adım atmasıyla; AİHM'nin, bizim Anayasa Mahkemesi'nin, Yargıtay'ın, Danıştay'ın ve evrensel hukukun tüm 'Laik yönetimlerde dini simge olmaz' kararları çöpe atılmaktadır.

Bizim 235 türbanlı eşe sahip TBMM tarafından...

Bundan böyle tesettürü tapu dairelerinde, nüfusta, bankalarda, karakollarda, belediyelerde, okullarda, üniversitelerde nasıl yasaklısınız?

...

Ve artık kimse 'laik devlet'ten söz edemez.

Dincilerin, bu ülkeye el koyma ve karşı devrimi gerçekleştirme planları aksamadan tıkır tıkır yürüyor.

'Siyasi İslam' bir adım daha attı.

Devleti tesettür temsil edecek.

Bir anda Türkiye'nin fotoğrafı size 'Atatürk Türkiye'si'ni değil, 'İlımlı İslam Türkiye'si'ni anlatacak.

Ve ordularımızın 'Başkumandanı' Abdullah Gül'dür.

Bundan böyle bir gecede çıkartılacak ve Çankaya'da yirmi dakikada imzalanacak yasalarla, neler olacak göreceksiniz.

...

Doğrusunu isterseniz 'Göbeğini kaşıyan adam'ın zaferidir bu.

Taa genel seçimlerde kararı o verdi.

Çocukları için aydınlık Türkiye isteyenler meydana dökülürken, o uzakta bıyık altından güldü, göbeğini kaşdı ve dinci devletin yolunu açtı...

Abdullah Gül tam ona göredir.

Zaten onun cumhurbaşkanı olacaktır.

Benim değil..."

Yazı yayımlandıktan birkaç gün sonra sabah erkenden **Ertuğrul Özkök** aradı, “Başbakan’ın söylediğini duydun mu?” dedi.

Tabii ki duymuştum, yine de sordum:

“Sence ne dedi?..”

“Valla seni Türkiye’den kovdu, bu olacak gibi değil...”

“Bu zat Başbakan olacak çapta birisi değil, baştan beri bunu söylüyorum ben... Çok kindar, asla hoşgörüsü ve tahammülü yok, olgun değil, donanımsız ve sadece belediye başkanı olabilecek çapı var... Göreceksin Ertuğrul, herkes daha çok çekecek bu adamın elinden...”

Gece *Kanal-D* televizyonunda **Uğur Dündar**’ın yaptığı o tarihi programda, kendi yakınlarına sağlanan çıkarları, ailesine sağlanan olanakları, bir anda zenginleşmelerini, oğlunun askerlik bile yapmayışını, kısacası bin bir türlü soru işaretini bir yana bırakarak benim yazıma kızmış, hiddetlenip bana “Cumhurbaşkanı’nı beğenmemiş!.. Neyi beğenmiyorsun?.. Beğenmiyorsan çek git!” demişti.

Bu kötü bir şeydi...

Çünkü bir Başbakan’ın, değil bir gazete yazarını, bir suçlu vatandaşını bile ülkesinden kovduğu tarihte pek görülmemiştir.

Tabii ki dinci medya bunun üzerine balıklama atlamıştı o an. Tümü birden “Çek git” diyor, bunu en iyi şekilde duyuruyorlardı cemaatlerine. Kendi yandaşlarını tepki göstermeye çağırıyorlardı, üstelik akıl almaz küfür, hakaret ve tehditlerle...

Hürriyet Başbakan’ın “Çek git” demesini sadece haber biçiminde manşet yaptı. Haber yayımlandığı gün öğ-

leden sonra Ertuğrul yine beni arayarak “Cevap verirsen onu da manşet yaparız” dedi.

Ve ben “*Gidecek yerim yok*” yazısını yazdım, içim yana yana:

“Ben başka hiçbir ülkeyi sevmedim.

Bu yurdun taşını, toprağını, sulaklarını, denizlerini, ırmaklarını, yaylalarını, kedilerini, kirpilerini sevdim, tanıksınız.

Bir dal kesildiğinde yanarım...

Ama orman alanını kaçak ev yapan, bana ‘Bu ülkeden çek git’ diyor.

Bir yeşil alan yok edildiğinde çığlık attım, canım yandı, ormandaki bir vaşak öldürüldüğünde oturup ağladım.

Ama ormanları ‘2-B arazisi’ diye satmak isteyen Başbakan bana ve benim gibi düşünenlere ‘Çekin gidin’ diyebiliyor.

Ben bu ülkeyi severim.

Amerika’da okuyan kızlarım yok.

Oğluma Washington’da iş vermediler.

Kimse benim için yabancılara gidip ‘Delikten aşağı süpüreceğinize kullanın’ da demedi, de-dirtmedim.

Ben bu ülkeyi severim.

Devrek 125’inci alayda askerliğimi yaptım.

Nöbet tuttum.

Mataramı parlattım, potinlerimi kaybettim.

Askerlikten kaytarmak için rapor-mapor almadım.

...

Ama Başbakan 'Çek git' diyor.

Gidemem.

Benim gidecek başka yerim yok..."

..

Yazı böyleydi, bu benim yanıttımdı, verebileceğim cevaptı ama bir anda dünyamız karardı o günden sonra.

Tehdit telefonları durmuyordu, bir linç başlamıştı artık...

Dinci medyada ağır hakaretler... Benim ve Andree'nin boy boy fotoğraflarını yayımlıyorlardı. Evimizin adresi-yeri verilerek hedef gösteriliyorduk. Hemen peşinden bilgisayarıma gelen maillerde "Cuma günü akşam ezanına kadar ölmüş olacaksınız" diyenlerden, kafamın kesileceğine kadar akıl almaz tehditler vardı... Bizzat evimizin kapısına kadar gelip Andree'ye Kur'an kitabını verenler bile oldu...

Kızım Ebru telefonda "Baba kendini savun" derken, oğlum Tolga yanımıza gelmek istiyordu.

Onların babası olmanın gururu ile korkmadığımı anlatmaya çalışıyordum sadece... Ama içimde korku ve endişe vardı. Sonuçta en yakın arkadaşları öldürülmüş, öldürülmeyenler hapishanelere doldurulmuş, olmadı kovulmuş-sürülmüş bir gazeteci-ydim ben.

O sırada marinaya birisinin telefon açtığını bildir-diler. İktidara yakın memurlardan birisi marina perso-neline "Teknesini alıp bu sulardan götürsün" demişti. Yunanistan'a götürmemi ima ediyorlardı, karşı sahil Midilli Adası'ydı çünkü.

Teknemi seviyordum, biraz eski, 1986 model, 11 metre boyunda; adı Pako...

Onu batırmasınlar diye koşup evin önündeki kıyıya getirdim. Orası lodosa kapalı bir koydu. Sığ sudaki dubaya bağladım...

Bütün gün süren kargaşadan bunaldığımız o gece saat 1-2 civarında Andree ile iki metre boyundaki lastik filika ile denizde biraz dolaşmaya karar verdik. İki yüz metrelik bir yerde öylesine gidip geliyorduk, sohbet ede ede.

Andree'nin cep telefonu çaldı. Komşumuz **Gönül Hanım**'dı telefondaki. Andree konuşurken bir yandan da "Eyvah..." dedi ve belli ki telaşlandı.

Bana dönerek;

"Gönül Hanım 'birileri sizin tekneye yaklaşıyorlar' diye haber verdi, evinin camından görmüş..." dedi.

Tabii ki ben de telaşlandım.

Gönül Hanım mahallenin iyiliksever, cana yakın ve en şık giyinen hanımıydı. Çok dikkatliydi ve her şeyden haberi olurdu.

"Şu an mı görmüş?" dedim.

Andree sordu:

"Şu an mı oradalar?.."

Yanıt "Evet" idi...

O an aklımdan ne yapabileceğim geçiyordu. Çünkü teknem benim yaşıntımdaki tek lüksümdü. Tahtalarını parlatmayı, motorunu temizlemeyi, zincirini istifleme, bütün kış hayal edip duruyordum.

Hayallerim tehlikedeydi o zaman...

Polisi aramak, sahil güvenliğe haber vermek, olmadı bir sopa alıp teknemi savunmaya gitmek geçti aklımdan.

Andree'ye sordum:

“Kaç kişilermiş?..”

Andree aradı:

“İki...”

“Şu an neredeler?..”

“Teknenin yüz metre sağında...”

“Ne yapıyorlar?..”

“Birisi beyaz giymiş, birisi koyu gibi... Şu an sanki biraz yavaşladılar... Birisi sanki telefonla konuşuyor...”

Baktık...

O biziz...

Başımızda onca sorun varken, gecenin o vakti bizim ufak filikaya binip oralarda dolanacağımız tabii ki kim-
senin aklına gelmezdi. Kendi kendimizi yakalamadan
sessizce eve döndük.

Yaşamın böyle detay şakaları vardır, panik halinde
daha çok insanın başına gelir; ama bizim o gün hiç de
gülecek halimiz yoktu. Aklımızda kala kala komşuları-
mızın bize sahip çıkmak için çırpınmaları ve duyduğum-
muz sonsuz şükran duygusu kaldı.

Kapımızın önüne gündüzleri okurlarım gelip des-
teklerini gösteriyorlardı... Sırtlarında birer çanta, başla-
rında geniş güneş şapkaları, ellerinde birer şişe su...

Kimisinde yemek sepeti...

Portatif sandalye...

Minibüslerle İzmir’den, Edremit’ten, Çanakkale’den,
Akçay’dan, Çeşme’den gelenler bile vardı. Ben ise onla-
rı ağırlayıp bir çay bile ikram edememenin üzüntüsü-
nü yaşıyordum. Sadece içimde onlara derin bir minnet
duygusu...

Ben onların üzerimize gerdikleri kola-kanada bayılıyordum ama sağ olsun kimi okurlarımız da öyle şeyler yapıyorlardı ki, insanı zor durumda bırakmanın daha iyi bir yolu olamazdı.

O gün akşam saatlerinde misafirimiz bir bey, “Deniz tarafından birisi sizi gözetliyor” dedi... Elimiz yüreğimizde, aklımız tacizde olduğu için “Hangi tarafta, hani?..” diyerek dikkatle baktım.

“Şu sazlık tümseğin arkasında” dedi konuğumuz.

Evet, bir kum tepesiğinin arkasında, eğilmiş birisinin kocaman poposu gözükiyordu. Zaman zaman kafasını uzatıp bakıyor, sonra yine siniyordu. Bir ara savaş filmlerindeki gibi siper değiştirip, devekuşu koşusuyla öbür tümseğe atladı.

Bir süre bekledi, kafasını uzattı...

Misafirimiz “Bu adam takım elbiseli, kravatlı ve elinde bir dosya var” dedi...

Hatırladım; o benim okurum...

Hep böyle gelirdi... Önce evi gözetler, bizi rahatsız etmemek için biraz saklanır, misafir yoksa, yemek yemiyorsak, görüntümüz uygunsa ortaya çıkardı. Genelde “bir memleket sorunu-sorun çözecek bir dosya” ile gelirdi.

İlk seferinde “Suikastçı geliyor” diye içeri kaçmıştı...

Konuğumuz “Aha... Yine siper değiştirdi...” diye haber verdi... Baktım; son kum tepesine sıçrayarak atladı...

Yattı...

Ama kışı açıkta...

Bir de rugan ayakkabıları gözüküyor...

Kıyıya doğru yürüdüm, yaklaşıncı “Merhaba” diye seslendim. O “Size de iyi akşamlar, sağ olun... Özür dilerim... Şu dosyayı size sunmaya geldim... Şimdi sosyal açıdan bakarsak...” derken, bir yandan da kalkmaya çalışıyordu.

“Buyur” ettim, gelmedi terasa...

“Hemen sunup gideceğim, baktım misafir var gelmeyeyim dedim...”

“Rica ederim, gelseydiniz...”

“Yok yok... Şu açıdan baktığımızda istihdam çözücü bir yaklaşım olabilir...”

“!..”

Ben okurlarıma bayılıyordum. Onların yüreğindeki yerimi ölçmek, onların bana verdiği önemi anlamak için bundan daha iyi, daha çarpıcı, daha kesin hangi kanıt olabilirdi? Yaz günü takım elbise, rugan ayakkabı ve kravatla gelip kum tepesinin arkasında “rahatsız etmeden” bana ulaşmanın zamanını beklemek...

Boynuna sarılıp yanaklarından öpmüştüm...

Ve rica etmişim:

“Şu taraftan, yani yoldan gözükür biçimde elini kolunu sallayarak gel gözünü seveyim... Bu kapı hep açıktır...”

Yaşamımızda böyle küçük, hoş, insanı gülümseten olaylar olsa bile, gerçek bizim dahi kavrayamadığımız kadar kötüydü.

Dinci kesimin hakaret ve tehdidi ise giderek daha çoğalıyordu.

O gün *Hürriyet*, Fransız Büyükelçisi'nin Andree'ye geçen yıllarda ikinci kez vatandaşlık teklif ettiğini ve Andree'nin büyükelçiye verdiği cevabı birinci sayfanın en tepesinden yayımladı.

Meslektaşlarımız tanığıydı, şöyle demişti Andree:

“Ben Türk vatandaşım, yuvam burada... Bu ülke benim ülkem, başka bir ülkenin vatandaşı olmak istemem...”

Ama yobaz kızmıştı bir kere...

Önce iktidarı, arkasından Cumhurbaşkanlığını ele geçirmenin moral gücü ile saldırıyordu bu küçük hedefe...

Beni avutan şeyler de oluyordu arada bir:

İki yazlık ötedeki evde bizim mesleğin duayenlerinden, bir usta gazeteci **Orhan Tokatlı** oturuyordu. **Tokatlı** deneyimli, çok görmüş-geçirmiş, belki de benim yaşadıklarımı en iyi anlayacak kişiydi. Kafam çalışmadığında ona gidiyordum.

Bana “Sıra öbürlerine de gelecek... Bu adamların niyeti iyi değil... Bunlar kendi cemaatleri dışında kimseyi sevmezler. Halbuki biz onların siyasi haklarını hep savunduk...” diyor ve sürekli ekliyordu:

“Duygularına kapılma...”

O gece mahallenin gençleri kendi aralarında nöbet çizelgesi yapmışlar, evin önündeki iskelede ikişerli nöbet tutuyorlardı. Üstelik biz farkına varıp da üzölmeyelim diye bunu gizli yapıyorlardı. Kimi zaman odama kapanıp

burnumu çeke çeke o insanların arasında olduğum için şükreliyordum.

Bir gece vakti karanlıkta sahile inip iskeleye doğru yürüdüğümde Nurcan ile sevimli oğlunu görmüştüm, nöbet sırası onlara gelmişti.

Annesi, dizinde uyuyakalmış oğlunun başını okşuyordu.

Sevgi, dostluk belki de acıma duygusuyla dolu gözlerle bana baktı.

Onları görünce ilk kez ağladım...

Sadece benden bin kat daha yürekli olan ama yapacak bir şeyi olmayan bu insanların yüreğine düşürdükleri sızının acısı yüzünden... Kendi kendime "Gel de duygularına kapılma" diyordum...

Aslında ağlamam, sadece orada olanlara değildi...

Her şeye birden ağlıyordum...

Tüm bunlar **Emin Çölaşan *Hürriyet***'ten kovulduktan hemen sonra oldu. "Emin'i kovan *Hürriyet*, neden benim iktidarla kavgamda destek oluyor?" sorusunun yanıtı ise çok basitti. Çünkü Emin'in ayrılması ile gazete 70 bin gibi önemli bir tiraj kaybına uğramıştı, bunu toparlamaya çalışıyordu yönetim.

İyi bir fırsattı bu...

Tüm Türkiye *Hürriyet*'i konuşuyor, bayilerde erkenden gazete tükeniyor, herkes bir gün sonra ne olacağını merakla bekliyordu. Yönetimin bundan iyi bir tiraj artışı beklediğini bal gibi biliyordum.

Bir yandan da bu, Emin'e yaptığım en çarpıcı şakaydı...

Ve öyle de oldu. Emin'in gidişi ile kaybedilen tiraj yerine geldiği gibi *Hürriyet* tiraj bile almıştı...

Bu iş böyleydi zaten...

Maden ocaklarındaki işçilerden farkımız yoktu; madeni çıkartırsa para kazandıran, maden çökerse patronun fazla bir kaybı olmayan işçiler gibi...

Tüm bunlar Türkiye'de olacakların ilk işaretleriydi.

AKP iktidarı ve onun Genel Başkanı **Tayyip Erdoğan**, laik Cumhuriyet'i silip-süpürüp kendi anlayışına göre din referanslı rejimini kuruyordu.

Kurmak istediği şey şeriat devleti değildi. Çünkü şeriat devletinde kılık kıyafetten, sadece ilahi yasaların geçerliliğine kadar tam bir ortaçağ kalıntısı olacaktı ki, orada kendisine de yer yoktu.

Oysa bunlar kadınlarını tesettüre sokarken kendileri Fransız, İngiliz modalarını çekiyorlar, onun üzerine badem bıyıklarını oturtuyorlardı. İtalyan ayakkabılar giyorlar ama onları apartman koridorlarında bırakıp evlerine giriyorlardı. İslam yasakladığı halde faize bayılıyorlar, arada bir umreye gittikleri halde batı kentlerinde fink atmaktan büyük keyif alıyorlardı.

Mesela neredeyse iktidarın ortağı **Fethullah Gülen** gitmiş Amerika'da oturuyordu, o kadar kutsal mekân varken...

Din onlara en çok toplumu kandırmak için gerekiyordu. ABD'yi yakından izleyen Türk aydınları, zaten bu modelin adını orada bulup bize de duyurmuşlardı:

"İlmli İslam..."

Bana göre ise ismi daha basitti:

“Sahtekârlık...”

Bizi en çok ilgilendiren yanı ise; dini kullanarak, arkalarına köylü toplumunu alarak, kendi sistemlerini kurarken, laik Cumhuriyet’i, Atatürk devrimlerini, Cumhuriyet’in tüm kurumlarını yıkmalarıydı. Her gün biraz daha yerle bir oluyordu Cumhuriyet’in kurumları, kavramları, ilkeleri...

Yine bizi en çok ilgilendiren bir başka şey; toplumun büyük bölümü bunlara inanmış, samimi olduklarını sanmış ve bildiğimiz ortaçağ yaşantısına dönmeye başlamıştı.

Sokaklar tesettürden, türbandan Arabistan’a dönmüştü...

Üniversitelerde artık manga manga türbanlı kız vardı...

Sinemaları, tiyatro salonları, içkili lokantaları olan Anadolu şehirlerinde bira içecek bir tek yer bile kalmamıştı...

Ramazanlarda sokakta ağzı oynayan bıçaklıyorlar, bacağı gözüken kadın afişlerini parçalıyorlardı. Çankaya Köşkü dahil, birçok devlet kurumunda olduğu gibi, Anadolu’daki kamu binalarındaki pisuarlar sökülüyor, yerlerine taş konuluyordu...

Her ilde, özellikle Doğu ve Güneydoğu’da en az Cumhuriyet okullarının sayısı kadar “tarikat koleji” açılmıştı.

Kısacası Türkiye batıya gideceğine, yüzünü ortaçağa dönmüştü...

Üstelik tüm bunlar henüz işin başıydı, gerisi gelecekti...

Yabancı dil bilmeyen, imam-hatip eğitimi almış ama üçüncü küme takımlarında futbol da oynamış **Tayyip Erdoğan**, imamlığın hitabetini, futbolculuğun kıvraklığını çok iyi kullanıyordu.

En çok işine yarayan futbolcu karakteriydi...

Dirsek vuruyor, tekme atıyor –hakem görmesin yeter– kural tanımıyor, şov yapıyor, arada bir kendini yere atıp sakatlanma numarası çekiyor, mağduru oynuyor ama sahaya sedye yetiştirilirken kalkıp koşuyor, tribünleri coşturuyordu.

Futbol seyircisi gibidir bu millet, bilirsiniz...

Tayyip Erdoğan ayrıca dindar geçinen ama avanta-cı, beleşçi, okumaz, anlamaz, görmez, kafası çalışmaz, sormaz, sorgulamaz, biat etmeyi ve “şükür” demeyi tek yol bilen insanları da katmıştı arkasına, bu da imam yönüydü...

Kimdi o kitle?..

Ben onlara “göbeğini kaşıyan adam” diyordum...

Her seçim öncesi “göbeğini kaşıyan adamlara” nohut, makarna, pirinç dağıtılıyor, evlerine kömür gönderiliyor, yoksul doğu bölgelerinde kadınlara çocuk başına her ay para bağlanıyordu; onlar da buna karşılık oy veriyorlardı AKP’ye...

Ve **Tayyip Erdoğan**’ın iktidarını giderek pekiştiriyorlardı.

Gazeteler yoksul evlere kanepeler, kar altındaki köylülere buzdolabı, suyu akmayan hanelere çamaşır makinesi gönderildiğini bile resimlemişlerdi.

Böylece Anadolu kasabalarında-şehirlerinde çok gördüğünüz o çember sakallı beyaz eşya satıcıları devletin kasasından doyurulurken, yoksulların oyları yine devletin parası ile satın alınıyordu.

Tam bulmuşlardı birbirlerini:

Göbeğini kaşıyan adam ve Tayyip Erdoğan...

Gün geçtikçe iktidarın medya üzerindeki baskısı artıyordu. İlk başlardaki sitemlerin, tekziplerin, açılan davaların yerini tehditler, hatta şantajlar almıştı. Çünkü iktidar partisi işlediği demokrasi ayıbını biliyor, birilerinin bunu anlatmasından hoşlanmıyordu.

Ama en çok da “göbeğini kaşıyan adamın” bir gün bunu anlamasından korkuyordu.

Maliye müfettişleri çok geçmeden gazetelerin-televizyonların muhasebe odalarına gidip oturmuşlar, kayıtları karıştırmaya başlamışlardı bile...

Emin’in kovulması ile ilk sarı inek verilmişti sadece...

Hikâyeyi bilirsiniz:

İnekler otlığın çevresindeki çakallara karşı boynuzlarını hazır tutmaktan bıkmışlardır. Çakallar “Anlaşalım, bize şu sarı ineği verin, size ilişmeyelim” derler...

İnekler toplanıp uzun uzun tartıştıktan sonra sarı ineği vermeye razı olurlar.

Böylece rahata kavuşacaklarını, kendilerini kurtaracaklarını zannederler. Çakallar sarı ineği alıp yedikten bir süre sonra yeniden acıkırlar ve çakalların istemi bitmez, bir başka inek isterler, onu da alırlar...

Sonra bir başka inek daha...

Kalabalık gücünü kaybeden, yalnızlaşan, çaresiz ve savunmasız son üç inekten en yaşlısı şöyle der sonunda arkadaşlarına:

“Sarı ineği vermeyecektik...”

Nitekim yazarlarını kovan patronlar yine de kurtulamayıp ağır cezaların altında tümden teslim oldular iktidara. En büyük iki medya kuruluşundan birisi olan *Sabah Grubu*'na önce el konuldu, sonra grubun gazeteleri ve televizyonları Başbakan'ın damadının yönettiği şirkete satıldı.

Damadın şirketine gazete-televizyon alacak 700 milyon doları ise iki kamu bankası verdi. Yani milletin parası ile damada gazete-televizyon alınmıştı.

Diğer büyük grup *Hürriyet* ise; şu satırlar yazıldığı sırada kesilen 1 milyar dolarlık haksız-hukuksuz cezanın altında kıvranıyor. Yeryüzünde şimdiye kadar kesilmiş en ağır vergi cezası bu.

Bu cezanın belki de ilerde bir şekilde affedilmesi olasılığı var, ancak grubun gazeteleri-televizyonları tümden cemaate teslim edilirse...

Sarı inek verilmişti bir kere...

Zaman zaman Emin ile Cunda'nın kıyı restoranlarına gidiyorduk. Ben *Hürriyet*'te yazı yazmaya devam ediyordum, o işsizdi. O restoranlarda oturanlar, sanki birisi onlara işaret vermiş gibi ayağa kalkıp bizi alkışlıyordu.

Bu beni daha çok üzüyordu.

Eve dönünce o kk yazlık odaya kapanıp, saatlerce ıkmıyordum.

Hürriyet'te yazılarımı sürdürdüm.

2009 yazı...

Ağustos ayı...

O gün öğleden sonra **Enis Berberoğlu** telefonla aradı. "Sana bir şey söyleyeceğim, Kayseriliye bir süre dokunma..." dedi.

Anlamazlıktan geldim:

"Kim, kim?.."

"Kayserili..."

"Kim Kayserili?.."

"Yukarısı..."

"Yukarısı kim?.."

"Cumhurbaşkanı, anla işte... Durum biraz kritik... Bizimkiler söylediler, bir süre onu yazma, yazacak çok şey var nasıl olsa..."

İtiraz ettim:

"Geçenlerde de bana Manisalıya dokunma (AKP'nin üçüncü adamı **Bülent Arınç**'a) demiştin... Manisalı, Kayserili, Rizeli... İyi de bu Urfalı ne yapacak bu gidişle devamlı kedileri mi yazacak?.."

Çok canım sıkılmıştı. Çünkü bir kez sansür başladı mı alıp başını gider. O gün tepki gösterip yazı yazmadım, köşem boş çıktı... Bir diğer sarı inek olarak sıra bana gelmişti ve ilk sinyalleri alıyordum aslında.

İşin tuhaf tarafı, "O benim Cumhurbaşkanım değil" diyen bendim. Ayrıca **Enis Berberoğlu**'nun böyle bir yetkisi yoktu. O Ankara temsilcisiydi sadece. Yazarlar doğrudan genel yayın yönetmeni ile muhatap olurlar. Yazmamakta ve yıllık izne ayrılmakta direnince ben, ertesi gün **Ertuğrul Özkök** aradı, "Özür dileriz, bir daha olmayacak, yazılarına devam et" dedi.

Ona “Sen genel yayın yönetmenisin... Enis Ankara’da, sen İstanbul’da, ben Cunda’da... Niye o bu görevi üstleniyor anlayamadım” dedim.

Oysa anlamıştım...

Enis, AKP ile, özellikle Cumhurbaşkanı ile iyi ilişkiler kurmuş, patronu parasal baskıdan kurtarma görevini üstlenmişti ve tabii ki *Hürriyet*’e genel yayın müdürü olmak istiyordu, nitekim bu kitap yayına hazırlanırken aynen böyle oldu.

Gerçi Ertuğrul Özkök de gerekeni yapıyordu:

Kalkıp umreye gitti...

Bunu bir editör arkadaşşımdan duyunca çok şaşırmıştım:

“Nereye, nereye gidiyor?..”

“Umreye...”

“Şaka yapıyorsun!..”

“Dün işlemleri tamamlandı, gözümle gördüm...”

“Belli etmeden oradan dolanıp Paris’e gidecektir...

İki nedenle bunu yapamaz, birincisi *Hürriyet* okurları onun niye bu dönemde umreye gittiğini bilirler, çok eleştiri alır... İkincisi, Tansu onu boşar...”

Ama yanılmışım, gitti...

Gerçi hac mahallinde kot pantolon ve koca spor ayakkabısı ile bağdaş kurup Paris’teki bir parkta oturur gibi poz verince bu çok işe yaramadı. Ben “Ertuğrul’un umresi bu kadar olur” diyordum. Ama çok eleştiri geliyordu çevreden, üstelik ikiye katlanmıştı eleştiriler, hem laiklerden hem dincilerden.

O günlerden bir gün Ertuğrul Özkök eşi Tansu ile Cunda’ya geldiler.

Tansu benim moral hocamdı, her iyi yazıdan sonra telefon açıp kutlardı... İsmet Paşa'nın gözbebeklerinden ünlü Hüdai Oral'ın kızı olan Tansu tam bir Cumhuriyet kızıdır... Açık sözlü, tepkili, isyankâr, haksızlıklar karşısında asla sessiz kalamayan bir Cumhuriyet kızı...

Tansu aslında Ertuğrul'a "en sert eleştirmenini yanında taşıma cezası" gibiydi.

Akşam onları Cunda'nın ünlü restoranlarından Bay Nihat'a götürmeye karar verdik.

Ama bir sorun vardı: Andree'ye "Emin'i kovup umreye gittiği için okurlar bunu rahatsız edebilirler. Emin'in ayakta alkışlandığı yere Ertuğrul'u götürmek bir delilik... Ya birisi kalkıp bir yumruk atarsa, ev sahibi olarak ben ne yaparım?.." dedim.

Andree "Haklısın, çok zor durumda kalırsın. Sen de okuru dövecek değilsin herhalde" diye endişeme katıldı...

Bir ara "Onu köfteci Ömer'e götürelim" fikri geldi...

Sonunda her şeyi göze alarak yola çıktık. Restorana girdiğimizde oturacağım deniz kenarındaki masayı gösterdiler. Ben masaya bakmadım bile, etrafındaki masalara baktım... İşte ilk masa; kendi halinde bir aile, tehlikesiz... Öte yandaki masada bir grup genç var ama gülümseyerek selamlaştık, öyle Ertuğrul'u dövecek halleri yok... Bu yandaki masada oturanlar Ertuğrul'a selam bile verdiler... Öte taraftakinde güzel bir kadın oturuyor, orta yaşlarda ama karşısında belli ki kaptığı bir çitir 20'lik oğlan...

Tehlike yok gibiydi...

Oturduk, şarapları seçip söyledi Ertuğrul. Sohbeta daldık ki... Bir anda duvarın öte yanında, komşu res-

toranda oturan kara keçi sakallı, saçları dik dik, kızgın suratlı adam gözüme takıldı... Devamlı Ertuğrul'u gösteriyor, sonra bir hamle hücum etmek istiyor, masadakiler beline sarılıp tutuyorlardı.

Dünyam karardı...

Belli etmemeye çalıştım ama kekelemeye başlamıştım...

Adam yumruklarını sıkıp sallıyordu, hemen bir metrelik duvarın arkasında... Bir zıplayışta duvarı aşabilir, hatta aşmadan da yumruk yetiştirebilirdi. Ertuğrul her şeyden habersiz konuşuyordu. Ben perişandım. Lokmalar boğazımdan geçmiyordu. Kendi kendime savunma planları yapıyordum:

Atlarsa sağ ayağımı kaldırıp savururken, sol elimle de ekmek sepetini Ertuğrul ile aralarına atacaktım.

Bunu iyi yapamazsam, bu da Ertuğrul'un arada kalıp iki misli dayak yemesi demekti.

Keçi sakallı bir ara masadaki dört kişinin elinden kurtuldu. Ama yanında oturan (muhtemelen karısı) adeta uçarak tuttu onu...

Bu defalarca sürdü...

Bir an yan masada oturan, muhtemelen Ertuğrul'un hayranı ve olanların farkında olan güzel kadın, keçe sakallıya "kene" diye bağırdı...

Keçi sakallı daha çok kızdı...

Ve beline kadar duvarı aştı...

Ertuğrul arkasını dönünce kırk santim mesafede burun buruna geldiler. Keçi sakallı hiddetle parmağını sallayıp "Sizzzzzz..." dedi ki, ben bunun arkasından yumruk gelmesini beklemeye başladım...

Ekmek sepetini aradım, garson götürmüştü...

O an Ertuğrul keçi sakallıya, “Bir defa sen kötü bir şarap içiyorsun” dedi...

Keçi sakallı o an donup kaldı sanki... “Niye kötüymüş?” diyerek dönüp şarabına baktı:

“Bu kötü mü?..”

Ertuğrul:

“En kötüsü...”

Keçi:

“İyisi nasıl olurmuş?..”

“Bir defa...”

Ve biraz sonra; Ertuğrul ona iyi şarabı anlatıyor, o ise “Peki Ertuğrul Abi, bir de şey diye bir şarap var” diyerek eklemeler yapıyordu. Öpüşerek ayrıldılarsa da adam peşinden “Ertuğrul Abi, sana bak çok güzel bir mesaj göndereceğim, mutlaka oku...” diye bağıırıyordu.

O gece **Ertuğrul Özkök**’ün büyük adam olduğuna karar verdim.

Zor durumları lehine çevirmesini bilen, sinirleri çelik gibi sağlam, vaziyeti ânında kavrayan ve en tehlikeli düşmanlarını dövmeden paketleyen üstün bir yetenekti o...

-III-

BİRİSİNİ ASACAKLAR!

Babam genelde sabahları erken arardı.

O saatte uyuduğumu bildiği halde “Uyuyor musun yoksa?” diye sorardı. Ben de her zaman “Hayır baba, uyumuyorum” derdim.

Sonraki cümleyi bilirdim:

“Yazını okudum, orası olmamış...”

“Orası...”

Ben “orasının” neresi olduğunu bulmaya çalışırken, o söylenmeye başlardı:

“Şapka denilen bir şey var... Onu koymadığın zaman ahenk değişebilir. Ses kaybolur. İçten kendin için okurken belki farkına varamazsın. Ama sesli okuyorsan ve birisi dinliyorsa, şapkanın önemi orada çoktur...”

Ben bu “şapkadan” çok çekmiştim...

Eğitimci kimi okurlarım da zaman zaman “Hani şapka?” diye not atıyorlardı.

Bilgisayarda şapka koymak zordu. Daha doğrusu şapkayı koymak kolaydı ama şapkayı harfin üzerine denk getirmek kolay değildi.

Ama en zor olanı, ben şapkanın nereye konulacağını bilmiyordum...

Babam benim hocamdı.

Bir tek gün olsun “Bugün yazın güzel” dememişti. Ama beğenmediği şeylerle ilgilenmediğini, beğenmediği insanlardan hiç söz etmediğini, beğenmediği ata dönüp bakmadığını, beğenmediği kadına şiir okumadığını bilirdim.

“Şapka” eksikse, demek şapka dışında yazı güzeldi.

Hep sonunu beklerdim ki “Öte yanı iyi” desin...

Ama demezdi...

O günlerde babam çok hastalandı. O hayran olduğum yakışıklı adam bir yığına dönmüştü. Onu Ankara’ya getirdik, bizim evin salonunda, ormanı gören pencerenin önünde Andree ona yatak yaptı. Kardeşlerimle akşamları hepimiz onun yanında oluyorduk.

Aslında babamızı kaybetmekte olduğumuzu anlamıştık.

Çoğu zaman gazeteden erken çıkıp eve koşuyordum. Ben kapıdan girer girmez “Geldin mi?” diye soruyordu babam. Onun yanına oturuyor, boynuna sarılıyor, kimse yoksa koklaya koklaya öpüyordum.

O bir devlet memuruydu...

İyi bir Atatürkçü, iyi bir Cumhuriyetçi ve İsmet İnönü hayranıydı. Bu yüzden Demokrat Parti döneminde onu devamlı oradan oraya sürdüler. Bu yüzden ilkokulu altı ayrı okulda okudum. Çoğu tek sınıflı köy okullarıydı.

Ama babam vardı.

Onun okumaya düşkünlüğünden, kitaplara olan tutkusundan ve okuduklarını bizlere anlatmasından etkilenir, kalın kitaplarını alıp resimlerine bakar, sonra gizli gizli kendi kitabımı okurdum:

Tom Miks...

Yobazlara çok kızardı babam.

O gün *Hürriyet*'ten çıkıp eve geldiğimde, babam uyumuştı, gazetenin benim yazımın olduğu sayfası göğsünün üzerindeydi ve eli hâlâ sayfanın kenarını tutuyordu.

Yazımı düşündüm; şapkalık bir durum var mı?..

Bence yoktu...

Yanına sessizce oturdum, biraz sonra uyandı. "Geldin mi?" diye sordu, elimi uzatmamı istedi, sımsıkı tutup ilk kez şöyle dedi babam:

"Seninle gurur duyuyorum oğlum... Yazıların çok güzel ama asıl güzel olanı memleketini hiç unutmuyorsun..."

Çocuklar kadar çok sevinmiştim...

Babam bunu ilk kez söylemişti...

Babamızı iki ay sonra kaybettik.

Benim ise hem hocam, hem eleştirmenim gitmişti...

Belki yerini bulup da harflere koyamadığım şapkayı, bir saplantı olarak babam benim kafama koymuştu bir kere; yazılması gerekeni yazma saplantısını...

2008 yılının Temmuz ayında Anayasa Mahkemesi AKP'nin kapatılıp kapatılmayacağını görüştü. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı iktidar partisinin laikliğe aykırı uygulamalarını, irticai faaliyetlerini öne sürerek dava açmıştı.

Anayasa Mahkemesi bunu görüşmek üzere toplandı.

Aslında Anayasa Mahkemesi dünyanın en komik anayasa mahkemesiydi. Bir defa Başkanı **Haşım Kılıç** hukukçu değildi. İktisat mezunuydu.

Ben onu *Taş Devri* çizgi filmindeki Fred Çakmaktaş'a benzetiyordum.

Ehhh, devir de zaten taş devri değilse bile ortaçağ devriydi. Tesettür devletin tepesinde; tüm kadrolar tarikatların; sokakları giderek Arabistan'a benzeyen bir Türkiye; imam Başbakan...

Mahkemenin AKP'yi kapatma olasılığı vardı.

Türkiye yine nefesini tutmuştu...

Karar açıklandı; tam bir skandaldı açıklanan:

Yüce mahkeme AKP'nin "irticai faaliyetlerin odağı olduğuna" karar vermiş ama kapatmamıştı. Yani yüksek yargı "irticai faaliyetlerin merkezi"ne açıkça "Sen Türkiye'yi yönetmeye devam et" demişti...

Her şey artık ortadaydı; **Atatürk** Cumhuriyetinin irticaya teslim edilmesini bundan daha iyi ne anlatabilirdi...

Ben bunları yazdıkça "Kayseriliye dokunma, Mânisaliyi görme, Kasımpaşalıyı idare et" uyarıları çoğalıyor; ama çoğaldıkça da anlamsızlaşıyordu...

Yine de *Hürriyet* günleri kör-topal devam etti.

Sinirlenip yazıma ara verdiğim o son sansürden birkaç gün sonra Ankara'ya döndüm. Rastlantı mı bilmiyorum, patron **Aydın Doğan** Ankara'daydı. Odamda yazımı yazarken dışarıda bir koşuşturma oldu. Sekreterim Leyla, "**Aydın Bey** yanınıza geliyor" dedi. Hemen arka-

sında Enis Berberoğlu vardı. Aydın Doğan'ı odama sokup kapıyı çekti.

Aydın Doğan sıkıntılı ve üzgündü.

Çok kötü şeyler olduğunu hemen anladım. Sigarayı bırakmıştı, bana "Kendine bir sigara yak" dedi.

Tüm bunlar kötü işaretlerdi. "Senin şerefine güvenerek, aramızda kalsın bu konuşmalar" diyerek söze başladı.

Zaten dışarısını ilgilendiren ekstra-önemli şeyler değildi söyledikleri. Bir büyük medya kuruluşunun sahibi patron, ülkeyi giderek istila eden siyasi iktidarın bas-kısından bıkmış ve bezmişti.

Aydın Bey'e bir ara "Size tasfiye edileceklerin listesi geldi mi?" diye sordum. "Geldi" dedi.

Listede ikinci sırada ben vardım, üçüncü sırada **Oktay Ekşi...**

Anladım ki Cumhuriyet'in tüm kurumlarını yerle bir etmek isteyen iktidar "boğma telini boynuna dolamıştı" patronun.

Anladım ki çakallar bir sarı inek daha istiyorlar.

O zaman istifa etmeyi düşünmeye başladım.

Ve oturup "*Birisini asacaklar*" başlıklı bir yazı yazdım, mutsuz, keyifsiz, kara düşünceler içinde...

Hürriyet'te sondan ikinci yazımdı o:

"Böyle zamanlarda darağaçları kurulur.

Bir geniş alana toplanır ahali.

Bir, ortada duran –aslında kendisi de asılmış bir adama benzeyen– darağacına bakarlar; bir, dönüp meydana gelen yola...

Bakarlar:

Birisini asacaklar..

...

Savaş günleri gibi her ortalık karıştığında, duygular yağmalanıp, yüreklerin kapısı kırıldığında...

Suçlar işlendiğinde...

Bir de bakarsınız birisini 'suçlu' diye kollarından yakalamışlar.

Şaşkın şaşkın sorarsınız:

'Ne yapacaklar?..'

Yanıt her zaman aynıdır:

'Birisini asacaklar..'

...

Çatışma kızıştıkça, vuruşlar sıklaştıkça, kıyım hızlandıkça, saldırı yoğunlaştıkça, infazın yeri-yurdu yoktur...

Yaşarken insanları asarlar:

Gazetecileri, yazarları, dekanları, rektörleri, patronları, askerleri, aydınları, Atatürkçüleri, Cumhuriyetçileri, yurtseverleri...

...

Kimi zaman bir onurlu-namuslu-yürekli insanı çırpınırken görürüm darağacına giden yolda.

Cellatlar sürüklemektedir onu, insanlar biraz korku, biraz merakla öyle bakarlar...

O anlatmaya çalışır; neden suçlu olmadığını, neden asılmayı hak etmediğini...

Ama en çok; neden kendisini asmak istediklerini...

Anlatmak ister, fakat...

Kararını vermiştir cellat...

...

Biat etmeyenleri tek tek asıyorlar...

Her suç işlediklerinde... Her ızanlarını, vicdanlarını, akıllarını yitirdiklerinde...

İşledikleri suçta bir 'suçlu' bulmak gerektiğinde... İlmiği bir başkasının boynuna geçiriyorlar.

Asılanların boynunda hep aynı yafta var...

Ortalık yine karışık.

Birisini asacaklar..."

İlk anda Müjdat Gezen hariç, yakın çevremizden kimse yazıya bir anlam veremedi; kim asılıyor, niçin?..

Oysa ben kendimi yazmıştım...

Müjdat Gezen evi aramış, Andree'ye, "N'oluyor birader... Bekir böyle durup dururken bu yazıyı yazmadı herhalde. Bu iş kötüye gidiyor gibi geldi bana..." demişti.

16 sene Türkiye'nin en büyük gazetesi *Hürriyet*'te yazı yazıp, bir gün çekip gitmek zordu...

Çok etkili-güçlü, her kesimin okuduğu bir gazeteydi *Hürriyet*... En iyi yazarları-çizerleri değişse bile gazetenin bundan uzun süre etkilenmeyeceğini biliyordum. Ama benim dünyamdan *Hürriyet*'in çıkması, belki de sonumdu.

Arkamda on binlerce okurumu, Pako sayesinde dostluk kurduğum çocukları, o büyük yürekli Cumhuriyet kadınlarını bırakıp gidecektim.

Bu zor bir karardı...

Son yazımı verdikten sonra Leyla'yı çağırdım, odamızı artık toplamamız gerektiğini söyledim.

Hoş Leyla, orada olmasa bile neler olduğunu, hatta neler konuşulduğunu her zaman bilirdi...

Leyla ile yaşamlarımız, geldiğimiz yer, kaderlerimiz birbirine çok benziyordu. *Hürriyet*'e başladığım günlerde personelden önce onu tanımıştım. Yaşlı annesine ve yoksul ailesine bakmak için hiç evlenmedi Leyla. Sonra 14 yıl hem sekreterim oldu, hem sırdaşım, ailemin bir ferdi, kimi zaman kızım, kimi zaman annem... Sevdği insanlardan kendine aile kurdu; baba, eş, çocuk, kardeşler...

Her zaman masasının üzerinde ya da çekmecesinde bir dua kitabı, bir Yasin kopyası, bir ayet vardı... "Sana nazar değişiyor" diye kaç defa kafama kurşun dökmüştü kim bilir... Kalem kutumda ne zaman bir kurşun parçası, nazar boncuğu ya da muska görsem, onu oraya Leyla'nın soktuğunu anlardım.

O gün Leyla'yı çağırıp "Herkesten önce senin bilme hakkın var. Ben gidiyorum. Seni götüremem. Çünkü *Hürriyet* senin büyüdüğün, bildiğin yer, benim ise nereye gideceğim, ne olacağım belli değil" dedim...

Sonraki günlerde benim bir sürü olanağım olduğunu ama Leyla'nın evinde tek başına ağladığını düşündüm.

Hürriyet benim için bitmişti...

Haber medyaya bomba gibi düştü...

Kimi okurlarım gazetenin kapısına gelmeye başladılar. Ertuğrul Özkök'e ya da diğer yöneticilere mesaj atan okurlar sanki sözleşmiş gibi "Bekir Coşkun'a ne yaptınız?" diye soruyorlardı.

Odama-masama tekrar tekrar bakıp, burnumu çekerek dolanıyordum kendi eksenimde. Bir ara gazeteden çıkıp eve uğradım, kapının önünde hayvan severler ile çocuklar vardı. Bana çiçek getirmişlerdi, boyunlarına sarıldım, boğazımda düğümlendi kelimeler, bir şey söyleyemedim...

Yetişkinler, bizler, kendi hatalarımızın ve aptallıklarımızın kurbanıyız... Demek ki güzel günleri hak etmedik...

Ama ya çocuklar?..

Ertesi gün odamı toplamaya başladığımda, tüm katkilerin gözleri dolu doluydu. Ertuğrul Özkök beni kararımdan vazgeçirmek için devamlı ısrar ediyor, yarım saatte bir telefon açıyordu.

Belki vazgeçebilirdim; ama hep patron Aydın Doğan'ın bir telefon açmasını bekledim...

Hürriyet'in bazı yazarları arkamdan güzel yazılar yazdılar; ama beni en çok etkileyen, zaman zaman canını sıktığım Ayşe Arman'ın yazısıydı... Okuduğumda kadınlara niye daha çok güvendiğimi ve sırtımı dayayacaksam bir kadına dayanma duygumun nereden geldiğini daha iyi anlamıştım.

Şöyle diyordu Ayşe Arman:

"Güle güle Bekir Bey..."

Siz benim bu gazetede en sevdiğim insanlardan biri oldunuz.

Hep.

Çünkü siz de biliyorsunuz ki, sizin gibi insanlardan bu dünyada pek yok.

Hele bu medyada... Allah muhafaza!

Zekânınız, duyarlılığınız, mütevazılığınız, saflığınız, utangaçlığınız, kocaman elleriniz, güzel gülüşünüz, peltek peltek konuşmanız...

O inanılmaz cümleleriniz...

Minicik, kısacık, küçücük yazılarla...

Dünyanın en büyük duygularını anlatışınız...

Ezilenleri, itilip kakılanları, fakirleri, fukarayı, ihtiyacı olanları...

Bir erkek gibi değil de...

Bir baba gibi koruyuşunuz, esirgeyişiniz...

Yaşlıları, çocukları, hayvanları sevme biçiminiz...

Ve o dibine kadar sahici haliniz...

Size hep hayran olmama sebep oldu.

Benim için siz 'duyguların efendisi'ydiniz.

İnsani her türlü zaafı, ayrıntıyı yakalamakta, ifade etmekte üzerine olmayan 'usta'..

Ama itiraf ediyorum, 'insan'a dair yazdıklarınızı, siyasi yazılarınıza tercih ettim.

Çünkü sizin gibi 'insan'ı anlatan yoktu.

Ben balyozlar yerine, hafif dokundurmaları sevdim.

İtiş kakışlardan, iktidar savaşlarından nefret ettim.

Gülümsemeden okuduğum bir tek yazınızı hatırlamıyorum.

Acı acı da olsa, gülümsemişimdir...

Sizin köşeniz, bana nefes aldığım, es verdiğim, soluklandığım mis kokulu bir bahçe gibi gelirdi.

Enerji toplar, hayata devam ederdim.

Ama söylüyorum, bir ara, 'Tutturuk Kemalistler gibi yazıyor. Cumhuriyet emin ellerde, o abartıyor!' dedim.

Sonra bir gün geldi, 'Ulan, acaba Bekir Bey haklı mı?' diye şüphe ettim.

Bir uçtan bir uca gittim.

Hâlâ zaman zaman gidip geliyorum.

Herkes gibi ben de endişeyle memleketimi izliyorum.

Ama yine de insana dair yazdığınız yazıları tercih ettim.

Hep de öyle olacak...

...

Kardeşimin evlilik telaşında gazete okuyamadım.

Sadece bir gün...

Koptum bütün medyadan...

Bağlandığımda bir de ne öğreneyim...

Gitmişsiniz!

Bir günde gitmediniz, biliyorum.

Sizinki uzuuuun bir kırgınlıktı, hissediyorum.

Sevgilisine küsen delikanlılar gibiydiniz.

Sizin kalbiniz kırılmıştı.

Kendinizi oyunun dışında kalmış gibi hissediyordunuz.

Eminim herkes kendine göre haklıdır, ben sadece gittiğiniz yerde mutlu olmanızı diliyorum.

Güzel Andree'nizle...

Cunda'nızla, tekneniz Pako'yla, sizinle renklenen Ankara'nızla, köpekleriniz Postal ve Mösyö Hırpani'yle, kedilerinizle ve dünyanızı tanımlayan her şeyinizle...

Mutlu olun...

Ve hep bizim Bekir Coşkun'umuz olarak kalın...

Güle güle..."

Kadınların her zaman yüce, anaç, koruyucu yürekleri vardı.

Erkekler, çocukluklarında savaş tekniklerini tahta oyuncaklarla öğrenirken, aslında kendilerini her türlü hileye, sahtekârlığa, ezmeye ve yok etmeye göre de eğitiyorlardı...

Kızlar oyuncak bebeklerini sevip-korumayı öğrenirken...

İyi ki yıllardır "Bin erkek dostum olacağına, bir kadın dostum olsun" deyip durmuştum... İşte kanıtıydı bu; *Hürriyet*'teki kimi erkek dostum (!) arkamdan para karşılığı gittiğimi ima ederken ve kıvrak-kaypak cümlelerle beni döverken, bir kadın uzaktaki yetişkin çocuğa sarılmış koruyordu onu...

Olan olmuş yola çıkılmıştı bir kere...

Telefonla Andree'yi arayıp "*Hürriyet* günlerimiz bitti, uçağa binmek istemiyorum. Bir otobüsün arka koltuklarında yer buldum, geliyorum" dedim.

Önümüz geceydi, otobüsün camından dışarıya bakıyordum, gece karanlıktı...

Kafamın içinde kargaşa ama daha çok yalnızlık hissi vardı... Camın ötesinden hızla geçen silüetler... Sanki dışarıda orman varmış gibi geliyordu bana...

Oysa bozkırdı buralar...

Ben pılımı-pırtımı toplayıp Cunda'ya gittikten birkaç gün sonra, işte o bir milyar dolarlık vergi cezasını kesti siyasi iktidar *Doğan Grubu*'na. Bunun 400 milyon doları paranın anasıydı, kalanı çeşitli isimlerde ceza...

Türkiye şaşırmıştı...

Çünkü ne bizim maliye tarihimizde böyle büyük, yok edici bir ceza vardı, ne de batı dünyasında böyle bir ceza görülmüştü. Bu doğrudan doğruya *Hürriyet* grubunu yok etmek içindi.

Grupta adeta panik başladı...

Ben ise uzakta bir yerde **Aydın Doğan**'ın "Boynumuza boğma teli geçirdiler" dediğini düşünüyordum. **Aydın Doğan** abartmamış, doğrusunu söylemişti. Ama o bile bu kadar büyük bir cezayı beklemiyordu.

Gerçek ise; dinci AKP iktidarının, önündeki bir önemli engeli daha kaldırmak için ona ölümcül darbeyi vurmasıydı.

İçinde *Hürriyet*, *Milliyet*, *Vatan* gibi gazetelerin ve birçok televizyonun olduğu *Doğan Grubu*'nu "bertaraf" etmek, çok önemli bir adımdı onlar için.

İstila başarı ile sürüyordu.

Aydın Doğan aslında etkili ve güçlü bir medya patronuydu.

AKP öncesi dönemde siyasi iktidarlar ondan çekinirlerdi. Hatta bazı başbakanları evinde pijama ile karşıladığı söylenirdi ama ben inanmazdım. Çünkü güçlüydü

ama kibar bir insandı. Gücünün bir kısmı da buradan gelirdi, kurduğu dostluklara siyasetçiler güvenirlerdi.

Belki de benim *Hürriyet*'ten gitmemin açıklanmamış nedeni de buydu; onun söylediği her söze duyulan güven...

Daha önceki iktidarlar da yazarlara kızmışlar, **Aydın Doğan**'a giderek onların engellenmesini istemişlerdi. Ama o ödün vermemiş, hatta bu yüzden başbakanlardan **Tansu Çiller** ile kanlı bıçaklı olmuşlardı.

Ama bu sefer...

Bu sefer karşısında tek parti iktidarı vardı. Yani hükümetin bir kanadı ile bozuşunca öbür kanadı ile uzlaşma olanağı yoktu. Ayrıca bu adamlar iktidarı değil, Türkiye'yi ele geçiriyorlardı...

İkincisi, geç kalmıştı...

Karşısındaki, futbolcu yöntemleri ile imam kültürünü birleştirmiş bir garip insandı. Son derece kindar, acımasız, devlet adamlığından nasibini almamış birisiydi.

Tayyip Erdoğan ilk baskıyı yapıp bir sarı inek istediğinde, tepki göstermek yerine uzlaşma yolları arandı. Gizli-saklı görüşmeler yapıldı, "hoşgörü" denildi, "opsiyon" denildi, "şimdilik" denildi... **Aydın Doğan**'ın televizyonları-gazeteleri iktidarın hoşuna gidecek haberler yaptı, manşetler attı...

Olmadı...

Çünkü **Tayyip Erdoğan**'ın bir yaban ilkesi vardı: yaralayınca öldüreceksin. Eğer yaralı bırakırsan, o yaralı bir gün intikam için geri dönebilir...

HERKESİN SAKLANACAK BİR ADASI VAR

Ne zaman denize bakan terasa çıksam, gözlerim duvarlarına, yer taşlarına, çitlerine, tahtalarına takılıyor.

Her biri sanki tek tek eski bir arkadaş gibi... Ne kadar çok ortak anımız var onlarla... İşte; şu leke Gorbi'nin ilacının lekesi, şuraya Mamo otururdu, şu merdiven taşlarına oturmuştuk sabaha karşı, şu çiviye kemanımı asardım çalmaktan yorulduğumda...

Andree evin bahçesine begonviller, nar ağacı, zakkumlar ekmişti.

Ömrü boyunca parası olmamış bir gazete yazarının, bir gün parası olunca sahip olduğu yazlığın kapısına görgüsüzce astığı araba tekerleği, birisinin başına düşmek üzere öyle sallanıp duruyordu.

Yazlığa gelip de camları açıp o terasa çıktığımızda her zaman ağlardı Andree...

Pako'nun su tası hâlâ orada duruyordu.

O küçük kara ve hırpani köpeği çoktan kaybetmiştik oysa... Evimizin "küçük oğlu"nun yaşamımızda bıraktığı boşluk büyüktü. *Hürriyet*'te onun dilinden yazdığım yazılar kitap olmuş, okullarda "Pako kulüpleri" kurulmuş, TRT'deki "Pako'ya mektuplar" dizisi BBC'de yayımlanmış, Pako Türkiye'de hayvan haklarının sanki sembolü olmuştu ama... Biz hiçbir şeyi değil, onu istiyor, onu öz-lüyorduk...

Terasın merdivenlerine yine oturduk...

Andree;

"Hatırlıyor musun, sokakta rastladığımız adam Pako'yu tanımış, seni tanımamıştı?" dedi.

Tabii ki hatırlıyordum...

Diz çöküp Pako'yu okşadıktan sonra bize dönüp şöyle demişti yaşlı adam:

"Bu Pako ise, demek ki sen de **Bekir Coşkun**'sun..."

Bu Cunda Bodrum ya da Marmaris'e benzemiyor. Burası eğlence yeri değil, daha çok dinlenmek isteyenlerin geldiği bir yer. Durmadan her yerin adını değiştiren Türk milleti bu adanın adını da "Ali Bey" olarak değiştirmiş. Belki de "Cunda"yı Rumca sandılar. Oysa "cunda" Osmanlı donanmasında gemi direklerinin en uç kısmıdır.

Adada tarihi Rum evleri, yel değirmenleri, kiliseler, Bizans ve Osmanlı döneminden kalan hastane harabeleri var.

En sevdiğim yazılarımdan birisini, orada güneş doğarken yazmıştım:

"Dün gece kıyıda oturup yıldızları saydım.

Ne çok eksik çıktı.

Hatırladım gülüm.

Efkârlandığım bir gece

Çoğunu kül tablasında söndürmüştüm.

Sabahları güzel olur buralar.

Kızıl mı kızıl, güneşin Kazdağları'nın arkasından bir çıkışı var...

*Denizin kokusu, zeytin ağaçları.
Birbirine girmiş pembe-beyaz akasyalar.
Balıktan dönen tratalar.
Nedense her zaman kuşlar uçuşur tepelerinde.
Cunda'nın kıyısına oturup, gözlerimi kısıp say-
dım.
İkisi eksik çıktı martıların.
Hatırladım gülüm. Oralarda görürsen
Kanatlarına takıp da sana selam yolladım...*

*Yavaş yavaş sonbahar geldi.
Yazlıkçılar gittiler.
Kepenklere kapalı bir ev bana her zaman hüznün
verir de görünce canım sıkılır.
Tırmanıp kepenklerini açasım gelir elin evinin.
Ve gelip geçene 'Buyursunlar evdeyiz' diyesim...
Ama deli derler adama.
Ve evsiz kalmış kediler.
Benim gibi şaşkın her biri.
Yine keder içinde, hüznünlü bakışlarla bahçe du-
varlarının üzerine sırayla tünediler.*

*Dün sonbaharın ilk yağmuru da yağdı Cunda'ya.
Baktım da; denizin dahi yağmuru beklediğini
hissettim. Dalgalar, sanki damlaları karşıladılar.
Coştı deniz...
Demek ki; deniz olsan da damlalara ihtiyacın
var.
Neyse...
Sonbahar güzel oluyor buralarda.
Ama ben ayrılıklara dayanamam.*

***Dün yağmur damlalarını saydım.
İki eksik çıktı. Hatırladım gülüm.
Birini sağ yanağıma, öbürünü sol yanağıma dök-
müştüm..."***

Burası büyüdü sanki...

Eski Rum evlerinin duvarlarına bakarken bile insan, bir sabah aniden evleri basan askerleri, mübadele gemisine doldurulup götürülen Rumları, onların yerine yine gemilerle getirilen Türkleri, yarım kalmış kahvaltı sofralarını, yarım kalmış aşkları, ağlayan ve acı çeken insanları hayal ediyor ister istemez.

"Cunda'nın üç şeyi meşhur" diyorlar:

"Delisi, yeli ve kedisi..."

Havası nemsiz ve bol oksijenli olduğu için, burada iki imparatorluk da akıl hastaneleri kurmuş. Yeli esiyor, kediler sokakta, delileri ise belki tımarhanelerden kaçanlardan geri kalanlardır...

Ben en çok adanın kıyısındaki sıra sıra restoranların hemen arasındaki "Taş Kahve"yi seviyorum. Orada her an çay içen emekli profesörleri, diplomatları, şairleri, yazarları, bir zamanın ünlü aydınlarını görebilirsiniz, yoksul balıkçılarla, zeytin toplayıcılarla karışık... Ve can-ciğer dertleşirken, diyelim ki Taş Kahve'de ayağa kalkıp "Nedir bu küresel krizin kültürel ve sosyal yansımaları?.." diye bağırırsanız, her masadan aşağı-yukarı bir yanıt gelebilir. Çünkü bir entelektüeller meclisi gibidir Taş Kahve...

Yine "Demir Parmaklıklar dizisindeki gardiyanın adı ne?.." diye bağırırsanız, öbür yarısından yanıt alırsınız:

“Zehraaaa...”

Yoksulu ya da zengini fark etmiyor; burada yaşayan yerli insanların da her biri bir aydın. Düşünen, söyleyen, tartışan, bilen insanlar...

Sevimsiz-çirkin insan yok... Bizim denize doğru inen sokakta, hemen arkamızda şair **Orhan Veli**’nin kız kardeşi **Firuzan Hanım** oturuyor. Seksen civarındaki yaşı ile her akşamüstü sepetini alıp kıyıya inmesini ve denize girip yarım saat yüzmesini seyrediyorum. Bir İstanbul hanımefendisi... Her gün mutlaka Hayrettin’in getirdiği gazeteyi okuyan, haberleri dinleyen bir gerçek aydın...

Orhan Veli bana sanki bin sene önce yaşamış gibi gelirdi. Ama **Firuzan Hanım** onu bize anlatırken “Çocuğum **Orhan Veli**...” dediğinde, ünlü şairin bir çocuk olarak koşarak geleceğini sanırdım...

Yaz ortası eşi **İbrahim Bey** öldü...

O da bir İstanbul aydınıydı, eski bankacı, eskiden düzene karşı savaş verenlerdendi... Verdiği savaşın işe yaramayacağını anlayınca dalgasını geçmeye başlayan ve “öğlen rakısı” içmeye koyulanlardandı...

Gece saat on civarında Hayrettin komşuları arayıp **İbrahim Bey**’in öldüğünü haber verdi. Herkes o saatte ya restoranda, ya barda olduğu için... Ayakta dururken sallananlar toplandık...

Herkes sarhoş değilmiş gibi yaptı...

İşte bu **İbrahim Bey** için en büyük keyifti eminim, giderayak...

Onu Cunda’nın denize bakan yamacındaki mezarlığa defnettik ertesi gün. Cunda’yı sevdiği için bunu **Firuzan Hanım** istemişti. O gün cenazedeki insanları, yani bizim

mahallede yaşayanları ilk kez topluca birarada cami avlusunda görmüş, tek tek bakmış ve şöyle düşünmüştüm:

“Galiba bu kıyılara gelenler bir şeylerden kaçıyorlar... Bu insanlar, ilkeliklere canları sıkıldığı için, bir fırsatını bulduklarında kendilerine benzeyen yere geliyorlar... Bu yüzden de bu kıyılar göç aldıkça daha çok ‘kıyı’ oluyor...”

Referandum sonrası yayımlanan haritalarda kıyılar yine kırmızıydı.

Bu yüzden dinci iktidar kıyılara kızılıyordu. İzmir’e “Gâvur İzmir” demelerinin nedeni de buydu... Bu ramazan fark ettim, oruç tutanların sayısı az... Camilerde öyle fazla kalabalık cemaatler yok... İşyerlerine ayetler de asmamışlar...

Ama güvenlik istatistiklerine göre; hırsızlık, adam öldürmek, mal ve cana tecavüz, sahtekârlık, dolandırıcılık gibi dehşet verici ve yüz kızartıcı suçlar öbür bölgelere göre çok az.

Ben hep öbür adamdan korktum:

Cami avlusunda her gün boy gösteriyor, işine ara verip verip namaz kılıyor, durmadan umreye hac’a gidiyor, badem bıyıkları ve kılık-kıyafeti ile insanların gözünün içine soka soka “Ben Müslümanım” diyor...

Dinci gözükmeyenlere kızıyor...

“Din-iman” sözcükleri dilinden düşmüyor...

Ama sahtekâr...

Başka insanlara saygısız...

İkiyüzlü ve bedavacı...

Dinci partinin en çok oy aldığı yerlerin haritası ile en çok kaçak elektriğin kullanıldığı yerlerin haritasını üst üste koyun bunun kanıtını göreceksiniz...

Sabahları henüz güneş doğarken kıyıya oturup balıkçı teknelerinin “ta ta ta” diye dönüşlerini seyretmeye bayılıyorum. Peşlerinde de mutlaka bir martı sürüsü, teknelerden dökülen balıkları topluyorlar. Kıyıya geldiklerinde ise kediler onları bekliyor. Her kedinin teknesi var. Ve kendi teknelerini tanıyorlar, o tekne nereye yanaşırsa oraya koşuyorlar. Bu biraz okul çıkışı çocukların kapıda bekleyen annelerine çaprazlamasına koşmalarına benziyor.

Dünyanın en güzel ülkesi şu Türkiye...

İyi ama yeryüzünün en verimli, en stratejik, en bereketli, en zengin toprakları üzerinde geri kalmayı başarmanın sırrını kim çözebilir?

İşte; yine o terasta yaşamımızın yeni bir döneminin başladığı gündü...

Hürriyet’te çalışırken yeni yayın hayatına başlayan *Habertürk*’ün baş editörü **Doğan Satmış** beni zaman zaman arayıp “Bizimkiler seni istiyorlar” diyordu. *Hürriyet*’ten umudumu kestiğim o gün Doğan’ı arayıp “Beni hâlâ istiyor musunuz?” dedim. Çok sevinmişti...

Hemen ertesi gün **Fatih Altaylı** ile Cunda’ya geldiler...

Bizim evin denize bakan terasında oturduk, Fatih sözleşmeyi yanında getirmişti, önüme koyduğunda okumadan imzaladım.

Tek sorum vardı, durmadan onu tekrarlıyordum:

“Peki size de baskı olmayacak mı?.. Beni *Hürriyet* bile taşıyamadı, siz yeni bir gazetesiniz, yarın **Tayyip Erdoğan** ve adamları telefon açıp ‘Susturun şunu’ derlerse...”

Fatih, akıllı bir genel yayın yönetmeni gibi düşünüyordu:

“Başka türlü büyük gazete olamayız... *Habertürk* büyük olma iddiası ile yola çıktı. Sen **Turgay Ciner**’i tanımazsın, mert, yiğit, korkusuz bir adam. Kimsenin yazarı ile ilgili söz söylemesine izin vermez...”

Onun bu gibi konuşmalara karışmasını istemediğimi bildiği halde Andree arada bir içerden başını uzatıp lafa karışıyordu:

“Siz Bekir’i istiyorsunuz, Bekir dilini tutamaz. Hükümeti çok sert eleştirir, bu da **Ciner**’in işine gelmeyebilir. Sonuçta devletle büyük işleri var. Enerji işi var, kömür işi var ve bunların ihaleleri var. Herkes bunu biliyor. Bu işleri yapan bir insanın da tabii ki devletle irtibatı var. **Ciner** şu an Bekir’i isteyebilir ama müdahale edildiği anda onu istemeyecektir. Çünkü hükümet istese bir anda tüm gelir kaynaklarını kapatabilir, bu da **Ciner**’in işine gelmez. Ayrıca Bekir de kendisine uygulanacak bir yazı sansürünü veya en ufak bir müdahaleyi asla kabul etmez.”

Fatih “Biz de Bekir Abi’yi bu yüzden istiyoruz... Biz onun ne yazdığını bilmiyor muyuz?.. Biz, o yazıları yazan yazarı istiyoruz zaten... Bunu ben de biliyorum, Turgay

Bey de biliyor. Onun en iyi okuyucusu aslında **Turgay Ciner...** diyordu.

Zaman zaman içim rahatlıyor; ama çayı karıştırırken dayanamayıp soruyordum:

“Diyelim ki Tayyip telefon açtı...”

“!..”

Fatih imzayı attığımda ağladı...

Gözyaşlarını silerken “Bekir Abi’nin yaptığım gazetede yazı yazması tabii ki ağlattı beni” diyordu. O sırada **Doğan Satmış** fotoğraf çekiyor, “Gazetemiz için bu tarihi ânı tespit etmem lazım” diyordu.

Belki de basın hayatım bitti derken, yeni bir umut, yeni bir gazete, yeni bir çevre... Asıl önemlisi belki de tarihe mal olacak bir gazetenin büyümesinde payıma düşen gurur-onur...

Mutluydum çoğu zaman.

Aklımda hep genelyayın yönetmeninin sözleri vardı:

“Benim için en mutlu gün; birinci sınıf bir gazete yaptım ve ona Türkiye’nin en çok okunan, en beğenilen yazarını aldım...”

GAZETE YENİ, BEN ESKİ...

Habertürk'ün Ankara bürosundaki en güzel odayı bana verdiler.

Söğütözü yakınlarında, sol yanında AKP Genel Merkezi, karşısında Mekke'deki caminin eşi, sağ yanında tepede Gazi Orduevi...

İçinde duşu-dinlenme odası bile olan odam o kadar genişti ki, içine bir gazete bürosunun tamamı sığardı.

Geniş pencereleri, kumaş perdeleri vardı.

Genç muhabirliğinden tanıdığım ve çok sevdiğim Ankara Temsilcisi **Muharrem Sarıkaya** "Büromuzun bir ağabeyi oldu" diye sevinliyordu. Katları gezdirerek beni personelle tanıştırdı. Şoförüm Murat ile sekreterim Leyla'yı da yanımda götürmüştüm, kısacası herkes mutluydu.

Ya ben?..

İçimde kıyametler kopuyor, iyi mi kötü mü olduğunu kestiremiyordum.

Ya gazete tiraj almazsa?..

Ya özgürce yazı yazamazsam?..

Ya okurlarım gazeteyi sevmezse?..

Ya iktidarın eli buraya da uzanırsa?..

Reklam filmleri Cunda'da çekildi.

Reklam ekibi İstanbul'dan adaya gelince ben, "İki saat sürer mi?" diye sordum; eskiden TRT'de çalışmış olan bizim Andree hesapladı, "Üç günde bitse iyi..." dedi...

Camdan baktığımda evin önüne ray düşüyorlardı, ki ben koşarken beni izleyen kamera yanımda kaysın. Rayları döşemek neredeyse bir gün sürdü. Komşularımız merakla olup-biteni izliyorlardı.

Çekimler başladı.

Ben "Koşmam" dedim:

"Koşmam ve ağzımı açıp laf etmem... Hani vardır ya kimisi 'Halkın yanında olmak için buradayım' der... Zaten palavra olduğunu herkes bilir bunun... Ağzımı bile açmayacağım... Benim görüntülerimi çekin, ne diyecekseniz siz söyleyin..."

Çekim ekibindeki gençler terbiyeli insanlardı, ağızlarını açmıyor, sadece dönüp Andree'ye bakıyorlardı.

Andree beni kenara-köşeye çağırıp gizli gizli "Tam bir inatçısın... İnşallah senin yerine koşacak birisini de istersin" diyordu. Sonunda reklam ekibinin yöneticileri Ayşe, Feridun ve Andree birlikte yeni senaryolar hazırladılar bana beğendirmek için:

Ben koşuyorum... Yetmiyormuş gibi bizim koca ayaklı köpeğimiz Postal da yanımda koşuyor... Postal beni bırakıp ters yöne koşmasın diye de cebimde onun sevdiği bisküvilerden var...

Tabii ki illa bir aksilik oluyor ve bu durmadan tekrarlanıyordu. Bitkin gölgeye kaçıp biraz dinlendikten sonra rayların başına gidiyordum ve Andree bağıırıyordu:

"Koş..."

Postal kendisi ile oynamak için koştuğumu sanmış olmalı ki, o günden sonra hep rayların dőřendiđi yere gidip “oynamamızı” bekledi...

Ekip dőndükten sonra da kimi zaman Andree Postal’ı sevindirmek için bana dőnőp öneriyordu:

“Hadi kalk biraz koş istersen...”

Reklamın ikinci versiyonunda bir kahvehanede balıkçılarla oturuyorum ve onlarla çay içiyoruz... Bir diğerinde de gece yalnız başıma keman çalıyorum; bizim için çok hüznölü bir anısı olan sevdiğim o türküyü, “Sarı gelin”i...

İşin orasını sevmiştim...

Gece uzakta bir küçők ev, sarmaşıkların arasındaki pencereden keman sesi geliyordu, o bendim...

O zaman kendimi ilk kez “işe yarar-önemli” hissettim... Bu aslında keman sesinin sırrıydı... Feridun keman sesini kaydedecek özel mikrofonların olmadığını, bu yüzden kameranın mikrofonu ile kayıt yapılacağını, tek sorunun sesin kötü çıkma ihtimali olduğunu söyledi... Olsun, ben bütün gece keman çaldım yorulmadan, onlar uzaktan çektiler...

Reklam filmindeki keman sesi benim kemanımdan...

Gurur duyduğum, benden olan, beğendiğim, hoşlandığım, içime sinen, duygularımı koyduğum tek bölüm...

Çekimler bittiğinde evimizin terasında Andree eki-be çok güzel bir teşekkür sofrası hazırladı. Herkes oradaydı, kameramanından ışıkçısına kadar. Herkesin keyfi yerindeydi. Tam o sırada bizim **Sema (Öztoprak)** içerdan gelip “Adamın birisi televizyonda sana küfrediyor” dedi.

“Kim?..”

“Bilmiyorum, sevimsiz birisi...”

Aynı anda Ankara’dan Andree’nin arkadaşı **Gülgün Tuncay** arıyordu:

“...Adam terbiyesiz, senin olmadığın bir yerde seni böyle aşağılaması, suçlaması ayıp değil mi?..”

Ben ise sinirlenmiş, söyleniyordum:

“AKP yalakalarından birisidir... Böyle yaparak iktidara yamanmaya çalışıyorlar... Sonra bir de bakıyorsunuz ki TRT’de aptal aptal programlar yapmaya başlamışlar büyük paralar karşılığında... Ya da iktidar zenginlerinin gazetelerinde köşeleri var... Sonra da bize ahlak dersi veriyorlar...”

İçeri girip baktım:

Bir televizyon kanalında iktidarın çanakçıları beni dillerine dolamışlar yine, yerden yere vuruyorlar, siyasi baskılardan dolayı değil, para için *Hürriyet*’ten ayrıldığını söyleyip duruyorlardı. **Emin Çölaşan** oradaydı, beni savunuyordu.

Leyla’yı arayıp kanalın telefonunu öğrendim, hiç sevmediğim halde canlı yayına bağlanmak istedim.

Beş dakika sonra canlı yayındaydım, *Hürriyet*’ten ayrıldığımdan beri kendimi savunmak için ilk kez ağzımı açıyordum ve sinirlenmiş adeta bağıırıyordum:

“Türkiye’yi ateşe verdiler... Orman yangını gibi bu... Orman yandığında sincaplar da yanar, kuşlar da yanar,

solucanlar da, kelebekler de... Ne ağaçlar kurtulabilir ne de otlar... Sorun ben değilim, ormanda yangın çıktı... Ben yandım, Emin yanmıştı... Ama **Aydın Doğan** da yanacak, **Ertuğrul Özkök** de, orman yandığında kimse kurtulamaz... Para meselesine gelince, ben herhangi bir gazete yazarı gibi bana teklif edilen ücreti ve toplu telif hakkını sadece kabul ettim. Yani ben talep etmedim, onlar ne önerdiyse ağzımı açmadan onayladım. Bunun vergisini de ben cebimden ödedim, makbuzu cebimde, size gönderirim. Siz düğünlerde torba ile altın toplayan, Arap emirlerinden trilyonluk hediye alan, otobüs şoförüken oğluna gemicik alabilenlere sorun bakalım, bu kazançları için bir tek kuruş vergi verdiler mi, ceplerinde makbuzları var mı?..”

Ama karşımdaki lobi güçlüydü...

Hürriyet yönetimi de kendisini sıyırmak için benim para uğruna *Hürriyet*’i bıraktığımı yayıyor, benim sesim kısık kalıyordu.

Bir yıl kadar sonra olacakları tabii ki kimse bilmiyordu...

Ama bir gün gelip de **Ertuğrul Özkök** genel yayın yönetmenliği görevinden alındığında, **Oktay Ekşi** bir kelimelik hata yüzünden başyazarlıktan ve gazeteden ayrılmak zorunda kaldığında, *Doğan Grubu*’ndan onlarca yönetici ve yazar uzaklaştırılıp, tümünün yerine cemaatin adamları getirildiğinde; ama en önemlisi kamuoyu iktidarın medyayı istilasını tamı tamına gördüğünde; “Tüm bunları ne ile açıklayacaksınız?..” diyecektim...

Türkiye'nin başı dertteydi aslında...

Yangın tanımı doğruydı...

Dinci iktidar ile **Fethullah Gülen** tarikatı el ele; tüm bürokrasiyi, üniversiteleri, tüm Cumhuriyet kurumlarını, sermayeyi, sivil toplum örgütlerini, medyayı ele geçirip sindirdikten sonra sıra askerlere gelmişti...

Akıl almaz şeyler oluyordu...

Diyelim ki bir askeri araç içinde polisin yakaladığı bir aşçı ile bir marangoz erden oluşan suikast timinin, Başbakan Yardımcısı **Bülent Arınç**'a suikast yapacakları bahane edilerek Genelkurmay'ın en mahrem bölümleri aranıyor, generaller sorgulanıyor, ordu komutanları tutuklanıyordu...

Bir başka yerde iki askerin telefon konuşmasından anlaşılıyor ki terör örgütü PKK'ya gece yol gösteren (!) bizim ordumuz... Öte yandan askerlerin İstanbul'da insanları camii avlusuna doldurup bombalayacakları (!) ortaya çıkıyor... Bir emekli paşa bunamış olsa bile kalkıp Kıbrıs'ta camileri yaktıklarını söylüyordu...

Hadiiii, yeniden paşalar, komutanlar, albaylar, binbaşılar evlerinden alınıp götürülüyordu...

Tüm bunların tek amacı vardı; madem ki laik Cumhuriyet kurumlarıyla kavramları, anıları ve değerleri ile yerle bir edilecek, yerine arkasında tarikat olan din referanslı bir yeni rejim kurulacak, o zaman askerlerin bertaraf edilmesi lazımdı.

Yapılan da buydu...

Ormanda yangın çıkmıştı bir kere...

Ben ise *Habertürk*'teki ilk yazımı yazacaktım...

O sabah kalkıp markete kadar kendim gittim gazeteleri almak için. İlk yazı en zor yazıdır, ne yazacağımı, nasıl başlayacağımı bilemiyordum doğrusu... Heyecanımı yenmeye, iyi bir yazı yazmaya, sakın olmaya çalışıyordum.

Marketin kapısında o okurum ile karşılaştık; orta yaşın üzerinde, gözlüklü, belli ki titiz bir bayan...

Parmağını bana doğru sallayarak şöyle dedi:

"Bekir Coşkun...."

"Evet, güneydin..."

"Yakaladım sizi..."

"?.."

"Yarın ilk yazınız çıkacak, yanılıyor muyum?.."

"Hayır efendim, doğru..."

"Hah işte, kim bilir yarın ne bomba patlatacağsın, nasıl da bir bomba..."

O an dizlerimin bağı çözüldü...

Gözlerim karardı, bir anda panikledim sanki...

Beklentiye görmüştüm:

"Bomba..."

Ne bombası, neyin bombası?...

Bir "bomba" beklentisi vardı ama bende "bomba" yoktu...

Gazeteleri alıp sarhoş gibi eve döndüm. Andree yüzümdeki yıkımı-telaşı, hatta paniği görmüştü:

"Ne oldu?.."

"Bomba" dedim...

"Ne bombası?.."

"Okuyucular bomba bekliyorlar... Şimdi ben ne yazacağım?.. Bomba olsa hani, otur yaz... Öyle durup dururken, bomba falan yokken..."

Benim karım bu durumlarda çok hoştur:

“Bizi yaz...” dedi.

“Neyimizi?..”

“Yeni bir kedimiz oldu, sana sürprizzzzzz!..”

Gerçekten de sokaktan mı nerden bir kedi daha bulmuştu, sehpanın arkasından iki kulağı gözüküyordu.

..

O sabah ilk yazımı yazmak için odama kapandığımda Allah’tan artık bu sürünmelerin son olmasını dilemiş, sadece onurumun ve gururumun kırılmamasını istemiştim:

İlk yazılara tepkiler iyiydi:

Sabah-akşam bizim Yeni Can Market’e bir bahane ile gidip göz ucuyla yazı yazdığım gazeteden kaç tane kaldığını kontrol ediyordum. Paket azalmışsa, demek ki çok sattı. Yok eğer paket olduğu gibi duruyorsa ya da yüksekse, demek ki satış kötü...

Nedense bahane olarak da hep tıraş sabunu alıyordum. Bu yüzden arabamın torpido gözü, evdeki yazı masamın çekmecesine tıraş sabunu dolmuştu. Tıraş sabunu almak için girerken, bir de çıkarken iki kez bakıyordum yeni gazetemin rafına...

Satmış mı, satmamış mı?..

Oysa marketteki çocukları tanıyordum, onlar da beni seviyorlardı, yine de sormaya çekiniyordum.

Siz o duyguyu bilmezsiniz...

Hani doğrudan sorulacak olsa, belki yazarın “ucuzlama” korkusu... Belki bir ihtimal “ezilme” endişesi...

Ama en çok da gazetecinin kendi gazetesini her şeyin üzerinde görmesi ve “Her zaman çok beğeniliyor ve satılıyor” büyüsünün bozulmasını istememesi...

Bilemezsiniz...

Ona ben ilk kez henüz staj yaparken Ulus Meydanı’nda tanık olmuştum:

Kadrolu arkadaşım foto muhabiri **Berat Yurdakul** bir meyhaneden çıkmış, yerde uçuşan *Barış* gazetesini görünce alıp bağına basmış, “Ben bunun için ne kadar yorulduğum biliyor musunuz?.. Onu alıp yere atıyorsunuz!” diye ağlamıştı.

İşte o duygu...

Neyse ki gazete tiraj almış, genel yayın yönetmeninin dediğine göre okur profili “A-B”ye, yani varoşlardan merkeze dönmüş, yönetim manşetten okurlara teşekkür etmişti... Birkaç ay sonra *Habertürk* rakiplerini tek tek geçerek *Hürriyet* ve *Sabah*’tan sonra üçüncü gazete olmuştu.

Bunun en büyük nedeni aslında çok yeni ve pahalı bir teknoloji ile basılan gazete yanında, çok iyi bir yazı işleri kadrosuydu... Türkiye’nin gelmiş geçmiş en güzel ilavelerini veriyordu gazete...

Ve iyi bir sloganı vardı:

“Gücü özgürlüğünde...”

Sanırım ikinci ayda yeni bir reklam filmi çekeceklerini söylediler. Bu kez tüm yazarlar olacaktı...

Bir mutfakta bizler aşçı olacaktık...

Şaşırmıştım.

Muharrem Sarıkaya'ya birkaç kez "Emin misin, aşçı mı oluyoruz?.." diye sormuş, bunu işimizle bağdaştıramamıştım bir türlü.

Akşam evde anlattım:

"Bilin bakalım ne oluyorum?.."

"Ne?.."

"Aşçı..."

Andree merakla sormuştu:

"Patronun lokantası da mı var?.."

"Hayır, gazete aşçısı... Daha doğrusu aşçı gazeteci... Hani araştırmacı gazeteci gibi bir şey düşünülüyor olmalı..."

Bana sormadan, görüşümü hesaba katmadan senaryoyu yazmışlardı bile; bir büyük mutfak, yazarların hepsi aşçı kılığında. Kimisi yemek pişiriyor, kimisi salata yapıyor, kimisi soğan doğruyor, kimisi sos karıştırıyor... Sonunda çok güzel bir sofra geliyor ekrana ve gazetenin mutfağında pişen müthiş lezzetli gazete böylece vurgulanıyor.

Aslında canım sıkılmıştı.

Ben böyle densizce şeyleri sevmiyordum. Karşı da çıkamıyordum, çünkü gazete yönetimi belki iyi bir şey yapıyorsa "huysuz adam, hesap bozan" olmak istemiyordum.

Keyfim kaçmıştı...

İstanbul'da toplandık, bizi bir aşçı okulunun büyük mutfağına götürdüler... Kapıda bir tencere heykeli vardı, ya da tava...

Ben "Aşçı şapkası giymem" dedim, onu bari senaryodan çıkardılar. Sonra mutfağın hemen yanındaki bölümde beyaz aşçı kıyafetlerimizi giydirdiler. Benimkisi

kolları geniş, apoletleri olan, beyaz üzerine siyah düğmeli bir şeydi. Benim tanıdığım en aydın-çağdaş ilahiyatçı Profesör Yaşar Nuri Öztürk'ün aşçı gömleği biraz geniş gelmişti, belli ki onun da hoşuna gitmemişti bu iş, yanıma gelerek sessizce "Beyefendi neler oluyor?" dedi...

Elif Şafak ile **Pakize Suda**'ya yakışmıştı kıyafetleri, mutluydular... Ben aynalara bakmamaya çalışırken, onlar aynaların önünde kıkır kıkır gülüyorlardı.

Sıra gelmişti sofraya kimin ne yemeği yapacağı bölümüne. Bana fırında balık pişirmek düştü...

O gece Ankara'ya döndüm, hüzün içinde ve keyifsizce olanları anlatınca Andree tepki gösterdi:

"Ne?.. Sen hayvan sever olarak bir hayvanı fırına mı koydun?.."

"Canlı değildi, balıkçıdan almışlar..."

"İnanamıyorum... O sonuçta daha önce canlıydı ve yaşıyordu..."

"Sembolik bir şey..."

"Olsun... Seni televizyonda bir hayvanı fırına sürerken düşünemiyorum... Buna nasıl itiraz etmedin... Bari sen domatesleri doğrasaydın..."

"O sahneyi **Murat Bardakçı** kapmıştı..."

"Bari makarna, pilav falan bir şey olsaydı... Yani şimdi sen televizyona balığı fırına kapatırken mi çıkacaksın?.."

"Fırına koyuyorum ama kapağını kapatmıyorum..."

"!.."

Andree üzüldüğümü ve pişman olduğumu görünce üzerime çok gelmedi. Hatta "Üzülme, balık nasıl olsa pi-

şecetti, o balık her öldürülen hayvan gibi cennettedir...” dedi.

Ama ben geceleri uyuyamaz oldum.

Koca kafalı çirkin balık devamlı gözümün önüne geliyor, unutmak istesem de dönüp dolanıp kafama takılıyordu...

Ertesi günlerde “Bana bunu niye yaptırdınız” diye söylenmeye başladım gazetede. Reklamcılar arayıp “Balığın kafasını göstermeyeceklerini” söylediler. Andree “Kuyruğu gözükse de anlaşılacak ki o balık” diyor, ben “Halbuki ben çok güzel menemen yaparım...” diyerek kendimi savunmaya çalışıyordum.

Her şeye rağmen günler geçip gidiyordu.

İstanbul’a gidişlerimde en sevdiğim şey **Murat Bardakçı** ile sohbet etmektir. O benim eski arkadaşımıdır. Babası “Gazetecilik tekniği” hocamızdır, aynı zamanda bir küçük gazetenin genel yayın yönetmeniydi, iyi bir gazeteci, iyi bir insandı.

Bana bir gazetede ilk işi Murat’ın babası vermişti.

İkinci sınıfta geceleri bir gazinoda roman müzisyenler arasında kanun çalışıyordum o sıralar. Hocamız bunu biliyordu. Ders arası koridorda beni yanına çağırıp, “Böyle sabahlara kadar sürüp okulu bitiremezsin. O müzik işini bırakman, kendini derslerine vermen lazım” demiş, peşinden de beklediğim o kısa cümleyi söylemişti:

“Yarın gazeteye gel...”

Çok sevinmişim, bana bir masa, belki de yazı yazacağım ya da karikatür çizeceğim bir iş vereceğini sanmışım.

Giyecek doğru dürüst elbisem yoktu, yana yakıla bir takım elbise aradım.

İkinci gün arkadaşım **Sait Akşit**'in kolları kısa siyah takımını ile Ulus'taki gazetenin kapısından girdim içeri.

Hocamız, ceketini çıkartmış, beyaz gömleğinin kollarını sıvamış, montaj masasında gazeteyi çizen ekiple çalışıyordu. Beni görünce hemen yandaki masadan bir tahta parçası alıp "Aşağı in, matbaada **Ahmet Usta** sana yapacağın işi söyleyecek" dedi.

Tahta parçası, A4 ebadında kesilmiş bir kontrplaktı. Ucunda el şeklinde dökme bir tutturak vardı ve bir demet kâğıdı tutuyordu. Kâğıtlar yukardan aşağı tükenmezle çizilmişti. Tükenmez ise bir iple kontrplaka bağlıydı ki kaybolmasın.

Alıp indim aşağıdaki makine dairesine...

Ahmet Usta bana işimi tarif etti...

Sonuçta yarı gece olmuştu ve ben paketler hamallar tarafından kamyonlara yüklendikçe, siyah takım elbise içinde o tahtanın üzerindeki çizili kâğıtlara şöyle yazıyordum:

"Konya, üç paket... Kayseri, iki paket... Çorum dört paket..."

"Bana makale yazdıracaklar" hayaliyle gelmiştim, o gece tahtayı atıp gittim. Bir daha gözükmedim ama bir süre sonra **Bardakçı Hoca** koridorda, "Seni en doğru yerden başlatmıştım, o benim de başladığım yerdin" demişti.

Tekrar kanunumu alıp gazinoya döndüğümde baktım, elinde tamburu, Murat da orda...

İstanbul'a gittiğimde **Murat Bardakçı**'nın odasına gidip oturmayı seviyordum. Çünkü odanın bir köşesindeki sehpa Murat'ın tamburu duruyordu ve onun taksimlerine bayılıyordum. Bana tambur çalıyordu eski arkadaşım...

Belki de *Habertürk*'ün en gergin olmayan yeri idi o oda...

Bu yeni gazetede adını koyamadığım bir huzursuzluk vardı çünkü. Bu gazetenin yazarı gibi olmamı engelliyordu. Zaman zaman gazeteden söz ederken, oranın yazarı olduğuma sıra geldiğinde sözlerim bir anda boğazıma takılıp kalıyordu.

Zaman zaman yazılarımda buranın bir "saçak altı" olduğunu yazdığımı fark ettim... İçeriye girememiştim, bir geçici sığınak...

Daha sonraları o huzursuzluğun ne olduğunu da anladım:

Grubun birçok yatırımı vardı. Bu yüzden iktidarla iyi ilişkiler kurulmuştu. Gazete ve grubun televizyonu bu ilişkileri bozmadan dikkatli yayınlarını sürdürüyorlardı. O sırada dışarıdan birisi gelmişti ve ilişkilere çomak sokuyordu.

Gazetenin gazeteci yöneticileri "Madem ki iktidarı destekleyen yazarlar var, madem ki türbanlı yazarımız bile var. O zaman **Bekir Coşkun** da olsun" diyorlardı ama...

İktidara yakın lobi daha güçlüydü...

Bu arada dışarıda tuhaf şeyler olmaya başlamıştı.

AKP iktidarının ve onun dayandığı cemaatin devleti istilası sürüyordu ama olanlar biraz enteresandı.

Misal; polisimiz askerimizi yakalarken, savcımız adliyemizi basıyor, polis emniyeti arıyor, mahkeme hâkimi tutukluyordu...

Bir anda tuhaf haberler gelebiliyordu:

“Erzincan’da savcı savcıyı bastı...”

Ya da:

“**Haberal**’ı tutuklayan hâkimi mahkeme mahkûm etti...”

Bu olanların altında yatan ise; poliste, mahkemelerde, savcılıklarda, dinleme ünitelerinde, istihbaratta, kısacası ülkenin güvenliği ile adalet ile ilgili tüm birimlerinde tarikatın adamları ile laik Cumhuriyet’ten yana olanların mücadelesiydi.

Daha da açıkçası; iktidar ile devlet savaşıyordu...

İktidarın elindeki en büyük koz: **Ergenekon** davasıydı...

Ergenekon dosyası bir yönüyle kirli bir çuvaldı. İçinde bir sürü kirli ilişkiler, çeteler, kanun dışı olaylara karışmış devlet görevlileri vardı. Onlarca gizli tanık ve belki binlerce dinleme kaseti savcılarının elindeydi.

Ama işin hinlik yanı; iktidar ve cemaatin adamları, kendileri için engel gördükleri muhalif, aykırı, istenmeyen, sesini yükselten kim varsa toparlayıp toparlayıp işte o kirli çuvalın içine dolduruyorlardı. Bilim adamları, gazeteciler, yayıncılar, sivil toplum örgütü liderleri, subaylar, işadamları, sesini yükselten herkes...

O kirli çuval, aslında bilinçli oluşturulmuştu ve özellikle cemaat tasarımcılarının o müthiş planlarının en önemli silahıydı.

Biraraya asla getirilemeyecek isimler o çuvalın içindeydi...

Yüzlerce kişinin evi sabah karanlığında basılarak aranıyor, yatak odalarına giriliyor, eşlerinin, çocuklarının, torunlarının bilgisayarlarına el konuluyor, tüm özel hayatları didik didik ediliyordu. Sonra suçlananlar götürülüp Silivri'deki hapishaneye dolduruluyordu. Bu insanlar şaşkın ve çaresizlerdi.

Çünkü **Ergenekon** davasına bakan mahkemeler "özel mahkemeler" statüsündeydi. Daha doğrusu iktidar AB'nin istemi üzerine bir zamanların DGM'lerini kaldırmış ama sadece o mahkemelerin adını değiştirerek "Özel Yetkili Mahkeme" yapmıştı.

İktidar güya darbe düşünenleri içeri tıkiyordu ama aslında bu yaptığı darbe yıllarında bile görülmemişti...

Tek adı vardı bunun:

Faşizm...

Kimi sabahlar baskınlarla uyanıyordu Türkiye...

Bir anda Cumhuriyetçi-Atatürkçülerin alınıp götürüldüğünü izliyorlardı insanlar.

Benim çok iyi tanıdığım isimler de vardı aralarında. Birisi gazeteci ağabeyimiz, mesleğimizin yüz akı, gerçek bir Cumhuriyetçi **İlhan Selçuk**... Bir diğeri babamın da doktoru **Prof. Dr. Mehmet Haberal**'dı.

Haberal hiç yoktan Ankara'da Başkent Üniversitesi'ni kurmuş, kentin Eskişehir çıkışında, bozkırın ortasında bir orman yaratmış, ayrıca Türkiye'de ilk organ nakillerine öncülük ederek binlerce insanın hayatını kurtarmıştı.

Bir başka isim; **Prof. Dr. Türkân Saylan**...

Tam bir Cumhuriyet kadını...

Onun önderliğinde ÇYDD yoksul-güçsüz ailelerin çocuklarını okutuyor, iyi birer aydın yetiştiriyordu. O çocuklara “Kardelenler” diyorlardı. Kardelen; Toros Dağları’nda yetişen, karın altından başını çıkartıp güneşi gören çok güzel bir çiçeğin adıydı.

Bu üç çağdaşlık savaşçısının, **Ergenekon** adını verdikleri dava ile ilişkilendirilip, o kirli çuvalın içine sokuşturulmak istenmesi en çok canımı yakan şeydi. Birçok insan vardı, belki yüzlerce... Meslektaşlarım, arkadaşlarım, sevdiğim insanlar... Ama bu üçü belli bir yaşın insanlarıydı. Üçünün de sağlık sorunları vardı, üçü de hastaydı...

Ve...

İlhan Selçuk ile **Türkân Saylan**, o baskınların, aramaların, suçlanmaların yükünü taşıyamadılar, yataklara düşüp bir süre sonra çekip gittiler öbür dünyaya...

Bu kitap yazıldığı sırada **Prof. Dr. Haberal** ise bir hastanede tutuklu...

İşte böyle günlerde ben sadece bu olup-bitenleri yazıyordum *Habertürk*’teki köşemde... Sadece inandığım, emin olduğum, asla ödün vermeyeceğim kendi düşüncelerimdi yazdıklarım.

Tüm bu olanları görmezlikten gelmek, susmak ve katlanmak ise bana göre Türkiye’ye ihanetti.

Ve en çok çocuklara...

-VI-

BERTARAFIM!..

Habertürk'te yazı yazmaya başladıktan bir süre sonra, okurlarımın *Hürriyet*'teki gibi muhalefet yazıları yazıp yazmayacağımı merak ettiklerini fark ettim. Kimisi bunu açık açık söylüyordu. Sadece beni kırmak istemeyen okurlarım sessizce olup-biteni izliyorlardı...

Onların duydukları üzüntüyü ve endişeyi bilgisayarıma gelen mesajlardan da anlıyor, kimi zaman sokakta-çarşıda-pazarda rastlaştığımızda gözlerinde benimle ilgili sorular olduğunu hissediyordum.

Bu şuydu:

Ben aynı yazıları yazdığım halde, aşçı kılığında televizyonda gözükmem, kimi internet sitelerinde devamlı "o eski yazar" olmadığımı ilişkin yayınlar; ama en çok da gazetenin genel politikasının okur üzerindeki etkisiydi...

Gazete yazarının yazısının yayımlandığı yer her zaman yazının algılanmasını etkiler.

Hani aynı çayı su bardağında içmek gibi... Aynı şarkıyı akşam şarap içerken dinlemekle, ayakkabı boyatırken dinlemek arasındaki fark gibi...

Yine geceler cehenneme dönmüştü.

Çok zaman sabaha karşı kalkıp salondaki koltuğa oturduğumda, Andree peşimden gelip hiç konuşmadan

elimi tutuyor ve çoğu kez birbirimize sarılıp öyle bekliyorduk dakikalarca.

Bu, işsiz kalmaktan, kovulmaktan, itilip-kakılmaktan, hatta bana göre vurulmaktan betardi...

Bir batıyordum, bir çıkıyordum açıkçası.

Yakın arkadaşlarım, kardeşlerim, arkadaşlarım, gerekirse televizyonlara çıkıp internet sitelerine girip ne yapıp yapıp kendimi anlatmamı bekliyorlardı. Ama bu benim tabiatımda yoktu. Onların beklentilerini anlıyor ve onlara çocukluğumuzda gittiğimiz Urfa düğünlerini anlatıyordum:

Düğün evinin avlusunun dört bir yanına, örtüler, yastıklarla süslenmiş tahtadan "taht"lar kurulurdu. Davulcu ile zurnacı ortada dolanırlar, halaylar çekilir, lorkeler oynanır, havaya atılan şekerler ve bozuk bahşiş paraları etrafa saçılırdı.

Çevrede deliler gibi koşuşturan biz çocuklar o avluya girdiğimizde, arkadaşlarım tahtlarda oturmuş ailelerinin yanına koşardı.

Ben hemen tahtların altına girerdim...

Ben böyleydim...

Ortaya atılmak, öne çıkmak bana göre değildi...

Yıllardır haftada en az üç-beş televizyon programına çağrıldığım halde, okurlarım beni pek de oralar da görmediler. Gazetelere-dergilere-internet sitelerine ulaşmak, ortaya çıkmak, öne atılmak, kendimi savunmak için olsa bile olmadı, olmuyordu...

İşte yine sessizleşmiştim...

Yine farklı bir zamanda, yine tahtların altında...

Gazetede içimden geldiği gibi, bildiğimi, hissettiğimi dilimin döndüğü kadar yazıyor, acaba değiştim mi korkusu ile kendi yazılarımı bile gazetede yayımlandıktan sonra okumuyordum.

Gazete değiştirtince değişeceğimi sananlar sadece okurlarım değildi. Mesala genel yayın yönetmenimiz bile değişeceğimden kuşku duymuştu. Bir keresinde Ankara'ya geldiğinde yazı yazmaya başladığım günlerde aklından geçenleri anlattı herkesin içinde:

“İlk birkaç gün yumuşak gitti... Valla ödüm koptu... Ben ne oluyor, bu da mı geldi AKP'li oldu diyordum ki, bir geçirdi, oh dedim...”

Bunları duyunca umutlanıyordum.

Nitekim baştan beni suçlayan çoğu okurum da not atarak özür diliyorlardı. Ben sevinip “Benim gibi okurlarım da farklı, duygusallar ve haksızlık ettiklerinde canları yanıyor” diyor, oturup sabahlara kadar onlara tek tek yanıt veriyordum.

Biz birarada önemliydik...

Kendimiz için değil, ülkemiz için, çocuklarımız için...

Çünkü neredeyse tüm basında muhalefet yazısı yazan sadece iki-üç kişi kalmıştık. Yani altı yüz yazar vardı, altı yüzde iki-üç... Geri kalanların tümü ya iktidara yalakalık yapıyor, Başbakan'ı mutlu edecek yazılar yazıyorlardı ya da ülkede tüm olup-bitenleri görmezlikten geliyorlardı.

O günlerde kadroları için direniş yapan Tekel işçilerinin polis tarafından coplana coplana Kızılay'daki süs havuzuna doldurulmaları, o soğukta suya bastırılmaları bile rahatsız etmiyordu çoğu yazarı. Hatta dayak yiyip ıslanan işçileri suçlu gören bile vardı...

Anayasa değişikliği için referandum süreci başladığında *Habertürk*'teki birinci yılının sonlarına gelmiş-tik.

Bu arada patron ile sadece iki kez oturup konuştuk.

Çünkü benim muhatabım genel yayın yönetmeni idi. Ben batıda önemli bir kavram olan "editöryal bağımsızlığa" inanıyordum. Yani yazı işlerinin özgürlüğü... Patron tabii ki patrondur; ama düşünceleri yazı işlerinin kapısına kadar gelir oradan içeri giremez, yönetemez, elini-burnunu sokamaz...

Bu, Türkiye'de safça bir hayal olsa bile, olması gerekendi...

Birinci yılın sonlarına doğru işler hâlâ yolundaydı.

Hâlâ çözemediğim gizli bir uyumsuzluk olsa bile...

Gazete okunuyor, tirajı giderek yükseliyor, bilgisayarına her gün çok sayıda olumlu okur mesajı geliyordu. Ama bir esrarengiz olumsuzluk vardı, sanki bir gizli el ya da benim o alıngan hissim...

Bu arada yakamı bırakmayan bir başka hüznü vardı:

Pako'dan ayrılmıştık...

O *Hürriyet*'te kalmıştı...

Benim can dostum, yazı arkadaşım, evimizin küçük oğlu Pako'nun *Hürriyet Cumartesi İlavesi*'ndeki sayfası devam ediyordu. Bu bir bakıma hoşuma gidiyor, oradaki arkadaşlarımın Pako'ya sahip çıkmalarına seviniyordum.

Her sayfanın üstünde fotoğrafı vardı hâlâ ve sayfanın adı hâlâ “Pako’nun Sayfası” idi...

Ben bir başka gazetede, kimi zaman onun sayfasını sanki gizli gizli açıp bakıyor, medya-siyaset-ticaret ilişkilerinin değirmeninde, kim bilir nice güzel duyguların öğütüldüğünü düşünüyordum.

Ve dalıyordum anılara:

Bir yeşil tarlada Pako, Gorbi, Rok etrafımızda koşuyorlar... Andree ile birbirimizin elini tutmuş yürüyoruz. Onların sevinci, koşuşturmaları, arada bir birbirlerine sataşmaları ne kadar hoş...

Tarlada sarı çiçekler var...

Andree “Bunlardan ayrılırsak bir gün, ben nasıl dayanırım?” diyor...

Ben “Allah’a yalvaralım, bunlar uzun sürsün... Şimdi sen İsa’dan gir, ben Muhammed’den... Bunu dileyelim...”

Ama her şey bir gün bitiyor...

Hiçbiri yok...

Ve ben bir başka gazetenin sayfasını, sanki hırsız gibi aralayıp, Pako’nun resmine bakıyorum...

Ve bir gün...

Rastlantı sonucu yönetim kademesinden birisi ağzından kaçırıldı ve ben öğrendim: İktidar, yazılarımdan rahatsızdı. Bunu açıkça dile getirmişlerdi. İşin ilginç yanı tıpkı Aydın Doğan’a bir şekilde gönderdikleri gibi bunlara da bir liste gelmişti.

Bu listeleri tabii ki Başbakan oturup yazmıyordu. Ama onun ve cemaatin adamları rahatsızlığı bir şekilde

gazetelerin-televizyonların yöneticilerine aktarıyorlardı. En çok yakındıklarından başlayınca, bir liste ortaya çıkıyordu. Eğer patronlar gereğini yapmıyorlarsa, işte o zaman **Tayyip Erdoğan** çıktığı kürsüde (medya tarihine geçecek) şu sözleri söylüyordu patronlara:

“...Ben mi aldım onları işe... Sen aldıysan, maaşını sen veriyorsan, gerekeni yap... Sonra gelip benim kapıma ağlama...”

Yeterince açık değil mi?..

Ben birinci sıradaydım.

Hepimiz gerçeği biliyorduk ama bilmezlikten geliyorduk. Sadece içimizde bir huzursuzluk, bir bezginlik, bir mutsuzluk vardı.

Hani şeker hastalığı gibi...

Çevreme “Bu iş uzun sürmeyecek” demeye başlamıştım.

Aslında ormanda yangın sürüyordu:

Sıra yüksek yargıyı istila etmeye gelmişti. Askerinden medyasına, üniversitesinden sivil toplum örgütlerine kadar her şeyi silip-süpüren, sindiren iktidar, önünde kalmış tek engel yüksek yargıyı halletmeye karar verdi ve hücumla geçti.

Bunun için anayasa değişikliği yapılarak yüksek yargı organlarındaki yargıçları iktidarın atamasını sağlamak gerekiyordu. Tabii ki ben ve benim gibi düşünen birkaç yazar itiraz yazıları yazıyorduk.

Ben daha çok Cumhurbaşkanı'nın kayıp trilyon davasından hukuk önünde “şüpheli” olduğunu, Başbakan'ın “evrakta sahtecilik, kalpazanlık ve resmi evrak sehtekâr-

lığı” suçundan “sanık”, kalan milletvekilleri ve bakanların çoğunun da mahkemelik olduğunu hatırlatıp “kendilerini yargılayacak hâkimleri atayacaklar” diyordum.

Çünkü bu adamların er geç Yüce Divan’a gitmeleri kaçınılmazdı.

İşte bu nedenle yüksek yargıyı silmeleri gerekiyordu.

Anayasa değişikliği TBMM’den yeterince oyla geçmediği için referandum yapılması şartı doğdu.

Millet buna “Evet” ya da “Hayır” diyecekti...

Halkın “Evet” demesi için her şeyi hazırlamıştı zaten cemaatin adamları. Asıl hedef yüksek yargıyı ilgilendiren üç madde olsa bile, araya memurlara, işverenlere, engellilere, kadınlara, işçilere herhangi bir yasayla verilebilecek maddeler monte edilmişti.

Tam bir demokrasi sahtekârlığıydı yapılan...

Biraz da komikti...

Misal; anayasa değişikliği maddelerinden birisi “telefon dinlemelerini önlemeye” ilişkindi, sanki telefonları başka birileri dinliyormuş gibi... Bir diğer madde “kadınlara pozitif ayrımcılık”tı. Sanki kadınların başını örtüp, eve saklayıp, ikinci sınıf vatandaş sayanlar kendileri değilmiş gibi...

Bir madde de güya “12 Eylül darbesini yapanlardan hesap sorulmasını” öngörüyordu, oysa hesap sormak zaman aşımına çoktan uğradığı için o madde kalksa da kalkmasa da bir şey ifade etmiyordu.

Bununla dahi aptal “demokratları” kandırıyordu **Tayyip Erdoğan** ve şürekâsı.

Ve yandaş valiler, kaymakamlar, polisler, bürokratlar, kısacası tarafsız durması gereken devletin tüm güçleri seferber oldular. Medya Türkiye’nin başına örülen

çorabı bildiği halde manşetler “Evet”i destekliyordu. Üç-beş yazar dışında tüm köşeler iktidarın hizmetindeydi sanki...

O günkü yazımın başlığı *“Tayyip Triko”* idi...

Yazıyı geçtikten bir süre sonra editör arkadaşlarımızdan birisi aradı, “Bekir Bey, yazının başlığını değiştirebilir misiniz?” dedi.

“Niçin?..”

“Yukarısı bunu uygun görmedi...”

“Bunda bir şey yok ki... Küfür değil, hakaret değil... Triko, yani örgü işi... Bunda ne var anlamadım...”

Arayan güvendiğim-sevdiğim birisiydi:

“Boş ver abi, madem istedi yukarısı, başka bir başlık koyalım bitsin-gitsin...”

“Ama yazının içini değiştirirseniz o zaman köşe boş kalsın, koymayın... Koyarsanız kıyameti koparırım...”

“Ne yapalım başlığı...”

“Tayyip mensucat...”

“İnadına yapıyormuş gibi oluruz, Allah aşkına sorunu büyütme... Kırk yılda bir bir şey istedi yukarısı...”

“O zaman bir başlık bulup sen koy... ‘Aslan Tayyip’ ya da ‘Tayyip dünya lideri’ gibi bir şey olmasın da...”

Değişikliği yetiştirememişlerdi o saatte, taşrada yazım *“Tayyip Triko”* olarak çıktı, şehir içlerinde yeni başlığı ile *“Defile”* olarak...

Daha sonra düşündüm; ben ima etmemiştim ama “yukarısı” Türkiye’nin başına nasıl çorap örüldüğünü bildiği için, bundan Başbakan’ın bir olasılık alınacağını hesaplamış olabilirdi...

Ama referanduma bir hafta kala *“Evet Duası”* yazısını yazdığım gün dinci kesimden çok sert tepki aldım. Oysa o sadece sulu bir mizah yazısıydı:

“Ya Rabbim...

Bu referandum vesilesi ile geldik kapına...

‘Evet’leri çok eyle...

‘Hayır’ları yok eyle...

Laik-Kemalistleri şok eyle ya Rabbim...

Ya Rabbim...

Televizyona çıkan ‘hayır’cılar lal eyle...

Bülent Arınç Bey’in her bir lafını bal eyle...

Muhalefetin miting meydanlarını dar eyle...

Ya Rabbim...

12 Eylül günü bizi iktidara tamamen rapt eyle...

Devlet Bahçeli Beyefendi’yi bir miktar zapt eyle...

Geldik kapına, bu referandumu milletimize hap eyle ya Rabbim...

Ya Rabbim...

Bilhassa...

Genel başkanımızın her bir dediğini mühim laf eyle...

Villa, gemicik, mücevherat, evrakta sahtecilik, yatak odası dinleme, cezaya dönüşmüş sorgulama vs. gibi günahlarımızı affeyle...

Kılıçdaroğlu ne dese gaf eyle...

Yine de 'hayır' diyen olursa, bertaraf eyle ya Rabbim...

Ya Rabbim...

Medyayı bize milis eyle...

Seçim gecesi bilgisayarlara virüs eyle...

'Evet'leri halis eyle..

Netice itibarıyla Cübbeli Ahmet Hoca'yı Anayasa Mahkemesi'ne reis eyle...

Gerisini beis eyle ya Rabbim...

Ya Rabbim...

Geldik kapına, bu referandum vesilesiyle bizi kabul eyle...

Darbukamızı davul eyle, yoncamızı marul eyle...

Atatürkçü olmayı zül, vatandaşı kul, laik Cumhuriyet'i kül eyle ya Rabbim, geldik kapına..."

..

Yazıya duyulan tepkinin nedeni; kimi okurlarım onu tişört yapmış, kimi kıyı kasabalarında pano haline getirip teknelere asmışlardı. Yazı mizah yazısıydı ama internet dünyasında dolanıp duruyordu.

Aynı gazetede çalıştığımız türbanlı yazarımız **Nihal Bengisu** telefonuma, "İnanan insanları rencide ettiniz. Sizi savunmakta zorluk çektim" şeklinde bir mesaj atmıştı. Belki samimiydi ama tepkinin dozunu anlatıyordu.

Mesajı okuyunca anlamıştım:

Cemaat kızmıştı...

..

O günlerde Ayşe'nin düğününe gittik.

Ayşe Çiçek sevimli-güzel bir Ayvalık kızıydı. Önce okurum olarak tanışmıştık, sonra Andree ile ikisi bu kitap dahil, zor günlerde yazışmalarda bana yardım ediyorlardı. Ayşe nişanlanıyordu. Altınova'da şirin bir kasaba düğününde yakışıklı Murat ile Ayşe'nin yüzüklerini ben taktım.

Açık alandaki düğün pistine gençler çıkıp akıl almaz güzellikte zeybek oynarken, Andree'nin kulağına eğilip anlatıyordum:

"Şu çocukların güzelliğine bak. Bunların dünyanın en mutlu gençleri olması lazım. Çünkü dünyanın en bereketli, en cennet topraklarında doğdular. Anneler-babalar onların üzerine titreyerek büyüttüler. Oysa hiçbirisi yarınlarından emin değiller; konuşunca anlıyor insan, içlerinde korkular var. Anadolu'nun aptallığının faturasını bu çocuklar ödüyorlar, doğacak çocuklar da ödeyecekler..."

Yazdığımız şeyler de zaten buydu...

Son birkaç gündür Başbakan referandum mitinglerinde, nerede kürsüye çıksa "Bunlar milletimize göbeğini kaşıyan adam diyecek kadar ileri gittiler" diyordu.

Gazetem bunu hiç de sorun yapmadığı için ben de duymazlıktan geliyor, yanıt vermeye kalkmıyordum.

Oysa için için sorun büyüyormuş, sadece farkında olmayan bendim.

O günlerden bir gün...

Çok eski bir gazeteci arkadaşım aradı. Hangi iktidar gelirse gelsin iyi ilişki kuran, patronlarla dostluğu olan birisiydi. Adını saklayacağıma söz aldıktan sonra, "Senin ipini çekiyorlar, haberin olsun" dedi.

"Niçin?.."

“Sebebini bilmiyorum ama patronunuz **Turgay Bey** Ankara’ya giderek Başbakan ile görüşmüş perşembe günü. O görüşmede senden söz edilmiş. Başbakan ‘Senin gazetenden bana devamlı küfür ediliyor’ demiş. Daha sonra ne konuşuldu bilmiyorum. Ama **Ciner** ona seni göndereceğini söylemiş. Bunu birinci ağızdan ama tamı tamına birinci ağızdan aktarıyorum...”

Birinci ağız?..

Ya Başbakan, ya patron...

Doğrusu isterseniz çok ihtimal vermemiştim.

Ama bu, ormandaki yangın gerçeğini değiştirmezdi. Koca profesörlerin, güçlü sermayenin, ünlü bilim adamlarının, şanlı askerlerin, köklü medyanın canına okuyan güç için benim etim-budum ne olabilirdi?..

İşte o günlerin birisinde, değil “Hayır” diyenlere, tarafsız duranlara bile tahammül edemediğini açıkladı Başbakan. Televizyonlarda, bir milletin gözünün içine baka baka, hiç de sıkılmadan ve çekinmeden şöyle dedi:

“Bakıyorum kimileri bitaraf duruyorlar... Şunu açıkça söylüyorum şimdi: Bitaraf olan bertaraf olur...”

Bunun anlamı çok açıktı:

Referandumda “evet” demekten yana olmayanlar, referandum sonrası “bertaraf” edilecekler.

Bunu anlamamak için sadece eşek olmak lazımdı.

Ben ise bir genç gazetede, iyi bir çalışma ortamında, düzgün ve işini bilen arkadaşlarımla, bana göre “Anadolu delikanlısı” bir patronla çalışmak, işimi yapmak, okurlarıma ulaşmak ve özgürce yazı yazmak istiyordum sadece...

Aldırmamayı deniyordum...

“Aldırma gönül” şarkısını çok severim ben.

O şarkı Andree ile evlenmeden önce zor günlerimizin şarkısıydı. Tıpkı şarkının şairi **Sabahattin Ali** gibi kendimizi güzel bir kıyıda ama hapishanede hissettiğimiz zaman kanunum ile çalardım “Aldırma gönül”ü...

Şimdi yine lazımdı bize...

Evin alt katındaki marangoz atölyeme kapanıp kemanımla çalıyordum:

*“Dertlerin kalkınca şaha
Bir sitem yolla Allaha
Görecek günler var daha
Aldırma gönül aldırma...”*

*Dışarda deli dalgalar
Gelir duvarları yalar
Seni bu dertler oyalar
Aldırma gönül aldırma...”*

Sorun ne bendim, ne geleceğimiz, ne yuvam...

Yazarın yüreğine bir kez o “yasaklı-bağımlı-kul-köle” duygusunu kazıdı mı yazgı, böyle oluyordu geceler...

Referanduma birkaç gün kalmıştı.

Evimizin terasında yine komşular, arkadaşlarım, birkaç okuyucum vardı. Ramazan bayramının arifesiydi. İstanbul’dan **Doğan Satmış** aradı. Sesi kötüydü eski arkadaşımın. “Sana bir şey söyleyeceğim, aramızda kalsın” dedi.

Kötü bir şey olduğunu anladım:

“Ne oldu?..”

“Referanduma kadar yazı yazma istersen...”

“Nereden çıktı bu, kim istiyor?..”

“Zaten sen de yıllık iznini istemiştin, üç gününü kullan bu arada...”

Anlatmaya çalıştım:

“İyi ama ben izin istediğimde referanduma bir buçuk ay vardı... Referanduma üç gün kala ‘izin’ dersek, okurlar ‘sırası mı şimdi’ demezler mi?.. Ben o zaman patrona rahatsızlıklar hissedince ‘isterseniz yıllık izne ayrılalım, siz de düşünün ben de’ demiştim. Şimdi mi aklına geldi yönetimin izin yapmam...”

Doğan, yalan söylemeyi beceremiyordu aslında...

Benim anladığım yukarısı istiyordu bunu...

Yani patron...

Telefonu kapattım...

Bir anda sinirlenip ahizeyi fırlattım. Misafirlere aldırmadan, “Gazetecilik değil soytarılık bizimkisi. Dünyanın neresinde var böyle biraz yaz, biraz yazma... Kendimden de utanıyorum mesleğimden de” diye bağır-maya başladım.

Plajdakiler bile duymuştu sesimi...

Bana ilk sinyali veren eski gazeteci arkadaşımı aradım hemen, “Söylediklerin doğru çıkıyor” dedim. Gülüp, “Sana söylemiştim, tabii ki doğrudu... Sana birinci ağızdan duyduğumu söylemiştim. İpi boynuna taktılar. Sandalyeye tekme vurmak için referandum sonuçlarını bekleyecekler. Eğer ‘Hayır’ çıkarsa belki biraz daha kurtarırısın. Yok eğer ‘Evet’ çıkarsa sallandın gittin” dedi.

Ertesi gün köşemde “*Bekir Coşkun rahatsızlığı nedeniyle yazısını yazamamıştır*” duyurusu çıktı.

Birçok “Geçmiş olsun” telefonu aldık akşama kadar.

Çok yakınlarıma tabii ki doğrusunu anlatıyordum. Ama bir yandan kurum içi sırrı dışarı vermemek, bir yandan bir baskıyı gizlemek gibi iki ahlaki değer arasında, açıkça berbat durumda kalakalmıştım.

Ama ertesi gün *Sözcü* gazetesinin birinci sayfasının tam göbeğinde fotoğrafımla birlikte *Türktime* haber sitesinden alınmış haber vardı:

“Bekir Coşkun’a zorunlu izin...

Türkiye bu günleri de mi görecekti?..

Medya iktidara bu kadar mı teslim olacaktı?..

Yazarın referandum öncesi yazı yazmasını istemediler ve mecburi izin verdiler... Bekir Coşkun’a üç günlük ‘yayın yasağı’ dün başladı... Habertürk gazetesi ulusalcı yazarına ‘Git biraz hasta ol’ dedi, izne çıkardı... Habertürk gazetesi, referandum 3 gün kala, ulusalcı yazarı Bekir Coşkun’a sansür uyguladı. Coşkun’un dün Habertürk’teki köşesinde ise ‘Yazarımız rahatsızlanmıştır’ anonsu yer aldı.

Oysa yazar gayet sağlıklı!

Turktime sitesinin haberine göre; gazete yönetimi sivri dilli ve AKP karşıtı yazarı Coşkun’a ‘Sen referandum sürecinde yazı yazma. Referandum bitsin yazılarına devam edersin’ dedi. Bu duruma çok şaşırان ve içerleyen Coşkun Ayvalık’a tatile gitti. Gayet sağlıklı şekilde denize bile girdi...”

Haber tabii ki doğruydu...

Hasta-masta değildim.

Hatta ben yüzerken, gazetede “rahatsız” duyurusunu okuyan bir hanım okurum kıyıda bağıırıyordu:

“Geçmiş olsun Bekir Bey...”

“Teşekkür ederim...”

“Neyiniz var?..”

“Unutkanlık... Kendimi gazeteci sandım...”

“Geçmiş olsun valla... Gazetede okuduk, ailece çok üzüldük... Bu tarafa gelmişken bir bakayım dedim...”

“Bir de dengemi tutturamıyorum... Bilhassa ileri-geri konusunda hastalığım var... Bana Türkiye sanki geri gidiyormuş gibi geldi... Halbuki ileri gidiyormuş... Ben bunları söyleyince baktık ki hastayım...”

“?..”

“Şimdi ben de ne yapayım, ters duruyorum... Önüm arkama, arkam öne gelsin ki, iyiye gidiyormuşuz gibi olsun...”

“?..”

“Bir de şeyimi tutamıyorum...”

“?..”

“Dilimi... Tutmam gerektiğini biliyorum ama dilim dilimden kaçıyor...”

“?..”

“Bir deeee...”

Ben lafları sinirli sinirli ve peş peşe sıralarken o hanım arkasını dönmüş son hızla uzaklaşıyordu...

Arkasından sesleniyordum:

“Bir de hayalet görüyorum... Bir sürü kafa... Gören gözleri de, duyan kulakları da var... Yürüyorlar, konuşuyorlar, fikir söylüyorlar... O kalabalığı millet sanıyorum... Sanki millet varmış gibi geliyor bana...”

Andree üzölmüş, “Korkuttun hanımı, o iyi niyetle sana geçmiş olsun demek istedi, koşarak gitti, bu yaptığın çok ayıp oldu...” diyordu.

Oysa söylerken ben de korkmuştum...

Olacakları hissediyordum aslında...

Ki o gün doğup büyüdüğüm toprakları Urfa'yı arayarak kardeşlerim Haluk'a, Haldun'a, Hakan'a "Bilmek önce sizin hakkınız, galiba bu iş bitiyor" diyerek haber verdim.

Bir sene önce babamız öldüğünden bu yana birbirimize daha çok düşkün olmuştuk.

Zaman zaman beni arıyorlar, açıktan bir şey sormadan ses tonumdan sonuç çıkartmaya çalışıyorlardı.

Öğretmen kız kardeşim Semra Emine telefonda "Hasta değilsen bu hastalık lafı ne?" diyor, neredeyse tüm aile Cunda'ya gelmeye kalkıyordu...

Bayramın son günü referandumda oy kullanmak üzere Ankara'ya döndük. Referandum benim için herkesten farklı bir anlam taşıyordu, eğer sandıktan "Evet" çıkarsa işime son verilecekti.

Sabahleyin oyumu kullandıktan sonra gazeteye geçtim, odamı toplamam gerektiğini anlamıştım; çünkü sonuç ne olursa olsun artık böyle bir ortamda çalışma olanağı kalmamış, güven duygumu yitirmiştim...

Ve akşam sandıklar açılmaya başlandı...

İlk sonuçlar Güneydoğu ve Doğu'nun en geri kalmış bölgelerinden geliyordu. Ve büyük farkla "Evet"ler öndeydi. Birkaç saat içinde büyük kent sonuçları da televizyonların ekranlarına dökülmeye başladı.

Anlaşıldı:

Türkiye "Evet" diyordu...

Dinci kesim sokaklara dökölüp bayram ederken, laik Cumhuriyet'in endişesini taşıyan kesimler sessizliğe büründüler. İnsanların ağzını bıçak açmıyordu. Telefonlar susmuş, sanki bir ölü kalkmıştı evlerimizden...

“Çoktandır bunu düşünüyorum:

Başımıza ne geldi?..

Bence her şey şöyle başladı:

Köylüler birer televizyon aldılar, akşamları başına toplanıp baktılar televizyona... Erkekler; uzun bacaklı kızları, üstü açık arabaları, arkası çift yırtmaçlı ceketleri gördüler... Kadınlar; geniş mutfaklara, fırından çıkan kızarmış tavuklara, çamaşır makinelerine, buzdolaplarına baktılar... Çocuklar-gençler; bisikletleri, çikolataları, dondurmaları, öpüşen kızları-oğlanları izlediler... Tüm bunların olduğu yere 'şehre' gitmeye karar verdiler...

Ve köyleri boşaltıp hep birlikte şehre geldiler... Ama ne erkeklerin –üstü açık olmasa da– arabaları oldu, ne kadınların geniş mutfakları, ne çocukların çikolataları...

O zaman kızdılar...

Bunun çaresi olarak; sosyalizmi 'dinsizlik' saydıklarından... Kapitalizm ise onlara oturdukları yerde ev araba çikolata vermediğinden... En kestirme yol 'tevekkül ile şükredip, kadere sığınmayı' seçtiler...

İşte o sırada Tayyip Erdoğan'a denk geldiler...

AKP; kendini arayan köylülerin iktidarındır...

İşte şimdi bu noktadayız...

Ben de köylü olduğum için bilirim; her şeyi berbat ettikten sonra aklım başıma gelir...

Belki de gelmez..."

..

Referandumun yapıldığı gün pazardı, zaten pazarları yazı yazmıyordum. O üç günlük "hastalığımın" bitmesi pazartesine rastladı.

Pazartesi sabahı bir şey olmamış gibi gazetenin AKP Genel Merkezi'nin yakınındaki Ankara binasına gittim, odama çıktım, bilgisayarımı açtım... Leyla birikmiş mektupları-paketleri getirdi...

Referandum sonuçlarını değerlendiren **"İleri demokrasiye geçtiniz"** başlıklı bir yazı yazdım. Yazıda **"Türkiye'nin eğitilmiş batısı ileri demokrasiye geçmemize 'hayır' dedi... Ama Ağrı, Hakkâri, Tunceli vs. öncülüğünde ileri demokrasiye geçtiniz"** diyordum.

Bilgisayardan izliyordum yazımın akıbetini; yazı İstanbul'daki düzeltmeden geçti, editörlerin önüne gitti, sayfada yeri ayrıldı ve yerine konuldu...

Bir ara kendi kendime "sen de abarttın, belki iyi niyetle beni hasta saydılar" bile dedim...

Zaten telefon o sırada çaldı...

Sayfa editörü;

"Bekir Bey yazınızı maalesef sayfadan çıkartıyoruz..." dedi.

"Niçin?..."

"Yukarısı..."

Kısacası o gün yazdığım yazıyı önce sayfaya koyup, sonra çıkarttılar. Ancak bir beceriksizlik yapmışlardı; gazete için yazdığım yazı gazetede çıkmamıştı ama bir kopyası televizyona gittiği için *Habertürk* televizyonu ertesi sabah yazımı okumuştı.

O gece yine bir otobüsün arka koltuğunda Cunda'ya doğru yola çıktım.

Bursa otobüs terminalinde çok ilginç bir manzara vardı:

Sıra sıra duran onlarca otobüsün her birisinin önünde davullar çalıyor, klarnetler acı acı üflüyor, başına bayrak bağlamış gençler birbirlerini havaya atıyorlardı. Onlarca davulun aynı anda çalması müthiş bir müziğe dönüşmüştü. Kadınlar köşelere toplanmış ağlıyorlar, erkekler birbirlerine sarılıyor, gençler karga-tulumba yaptıkları arkadaşları için “En büyük asker bizim asker” diye bağırıyorlardı.

Asker sevkiyatı vardı...

Tüylerim diken diken olmuştu...

Binlerce askerimizi öldürmüş teröristlerle o sırada pazarlık yapan, Türkiye'ye davet edilen teröristleri davul-zurna ile karşılayan ve ömrü terörle mücadelede geçmiş yiğit subaylarımızı hapishanelere dolduran iktidara bir gün önce “Evet” diyen halkımız... Bu kez çocuklarını askere gönderiyordu davul-zurna ile...

Böyle bir milletindi bu ülke...

Bir cennet vatanın üzerinde yoksulluğunu-geri kalmışlığını sorgulamadan her zaman “Evet” diyen insanlar,

bu kez akan kan üzerinde oynanan oyunlara da tepkisizdi...

Sanki şeytanı çağırıyordu davullar...

Ben biraz gözü suluyum ya, kim olsa ağlardı...

Yine hepsine birden...

Referandumda bu ulus en değerli varlığı Cumhuriyetini teslim etmiş, ertesi gün yazım gazeteye konulmamış, bu kitabın ilk bölümünde okuduğunuz gibi biraz önce Eskişehir-İnegöl arasında kovulduğumu öğrenmiştim...

Kimse görmesin diye otobüsün arkasına dolandım, peşimden birisinin geldiğini hissettim, orta yaşlarda bir hanımdı.

Ben okurlarımı uzaktan tanırım, duruşlarından, yürüyüşlerinden, bakışlarından...

Hemen üç-dört metre arkasında eşi vardı. Yaklaştığında kadının da ağladığını gördüm. Gelip önümde durduğunda göz göze geldik. Gecenin karanlığında özenle kesilmiş bakımlı saçlarını, yılların getirdiği ama ona çok yakışan çizgileri fark ettim.

İkimiz de konuşamadık...

Ağzımı açamadım bile...

Sadece bir cümle söyleyebildi:

"Başın öne eğilmesin..."

Ve gitti...

Cunda'ya vardığımızda güneş henüz doğuyordu. Balıkçı kayıkları dönmeye başlamıştı, bir taksiyle evin önünde durduğumda camda iki kulak gözüktüyordu. Belli ki arabanın kapı sesini duymuş, eminim yolumu günlerdir bekleyen Postal'ın kulakları...

Çaylarımızı alıp Andree ile terasa oturduk, havada sabah serinliği vardı.

Karıma "Üzülme, yeni bir yaşama geçiyoruz. Daha mütevazı, bir yazar gibi değil, bir işsiz gibi... Kendi kendimize... Ankara'daki evi kiraya veririz. Burada yaşamak ucuz, yerleşiriz... Bu eve kalorifer taktırmamız gerek... Hem gece-gündüz birarada oluruz, balığa çıkarız, kıyıda yürürüz..." dedim.

Ona Ankara'da çarşıda olduğu gibi yine bir kadın okurumun gelip bana "Başın öne eğilmesin" dediğini anlattım.

Belki de aynı cümle hepimizin dilinde-yüreğindeydi...

Andree kalkıp arkasını döndü ve kedisini kucağına alıp öyle durdu...

Onun hiçbir şeye önem vermediğini, yaşamında sadece yanında beni istediğini; ama gururumun kırılmasına dayanmadığını biliyordum.

Öğlene doğru **Fatih Altaylı** aradı, sesi çok kötüydü. "Bana ayın 20'sine kadar süre ver, düzelteceğim. İnternet sitelerinin saçma-sapan haberlerine bakma. **Turgay Bey** seni seviyor aslında. Biz hepimiz yanındayız. Tek ricam kimseyle konuşma. Göreceksin eski günlerimiz gibi huzur içinde işimizi yapacağız..." dedi.

Bunu söyleyen sıradan birisi değildi, gazetenin genel yayın yönetmeniydi...

Patron beni göndermek istiyor, Fatih ise bunu önlemeye çalışıyordu anladığım kadarıyla. Çok tartışmadım, çok yanıt vermedim, sadece “Peki” dedim...

Arkasından **Murat Bardakçı, Umur Talu, Muharrem Sarıkaya, Balçiçek Pamir, Doğan Satmış, Ece Temelkuran** aradılar; ve daha birçok iş arkadaşım... Tümünün canı sıkılmıştı, tümü çok üzölmüştü ve tümü buna bir anlam vermekte zorlanıyordu.

İkinci kez Fatih aradığında “İyi ama dün gece internet siteleri beni reföze eden yayınlar yaptılar. Basın ilkelerine uymadığımdan okunmadığıma, maaşımdan sekreterimin-şoförümün maaşlarına kadar dillerine doladılar. Bunu nasıl görmezlikten gelebilirim” dedim.

Fatih’e bunları internete verenin kim olduğunu da tespit ettiğimizi, onun *Habertürk*’ten patrona yakın birisi olduğunu, bizzat internet sitesinin sahibinden duyduğumuzu, gerekirse adını açıklayabileceğimizi söyledim.

Aslında Fatih’i çok üzme istemiyordum. Çünkü İstanbul’da neler oluyorsa, iki gün önce gece kriz geçirmiş, eşi Hande onu hastaneye kaldırmıştı. Israrla “Ne oldu?” diye sorduysam da bana anlatmamıştı.

Telefonda bunları anlatınca Fatih bana hak verdi, “Haklısın abi, kimse sana bunları yapamaz... Şimdi sen bizim televizyonu izle, birazdan haberler var, çıkıp konuşacağım” diyerek telefonu kapattı.

Koşup televizyonun karşısına oturduk.

Fatih on dakika sonra grubun televizyonu *Habertürk*’e çıktı, karşısında **Ceren Akdağ Şahin** vardı.

O anda tüm medyanın, okurlarımın, belki on binlerce insanın bu ekranın karşısında, benim akıbetimi merak ettiklerini ve pürdikkat bu yayını dinlediklerini

biliyordum. Televizyonun karşısındaki tek kişilik koltuğa iki kişi oturduk.

Ekran da Ceren, “**Bekir Coşkun**’un şu kovulma işi nedir?” diyerek söze başladı.

Fatih’in o anda çok sıkıntıda olduğunu ekrandan okuyabiliyordum.

Fatih şöyle dedi:

“Bunlar komedi, hakikaten komedi. Önce bir internet sitesi yazmış galiba... **Bekir Coşkun** buradan ayrıl-sa da kapsak diye bakan bir gazete de yazmış bunları... Bekir Abi benim canım-ciğerim, sadece benim değil, bu binada kim varsa hepimiz buraya geldiği zaman, daha kapıdan görüldüğü anda, kapıdaki görevliden en üst kattaki yöneticiye kadar herkesin gözünün içi güldüğü bir isim Bekir Abi... Abuk-sabuk şeyler yazıyorlar, biri ‘**Fatih Altaylı** yeterince muhalif bulmadığı’ için, biri ‘yazıları sansürlendiği için’ diyor... Tüm bunlar gazeteyi yıpratmak için yapılıyor... *Habertürk* son derece başarılı oldu, etkinliğini her geçen gün artırıyor. Ve bu gazetenin başarılı olmasından rahatsız olanlar var. Hiçbir internet sitesiyle alâkam yok, bu *Habertürk*’ün Babîâli içeris-inde bir huzur adacığı olmasından, hiçbir kavga gürültü, hiçbir çekişme olmamasından ve dışarıya hiçbir şey ak-setmemesinden kaynaklanıyor, buradaki huzuru bozma-ya çalışıyorlar. (...) Ben **Bekir Coşkun**’un bu gazetede yazmasından mutluluk duyuyorum, bırakın mutlu olma-yı, gurur duyuyorum. Türkiye’nin bana sorarsan en iyi yazarı, dili, Türkçesinin kıvraklığı, yazması gerekeni çekinmeden yazması... O yüzden bunlar deli saçması, hu-zuru bozmaya yönelik, burada kafaları karıştırmaya yö-nelik... Ben olan biteni bilen birisi olarak etkileniyorum, böyle saçmalık olur mu diye insanın asabı bozuluyor.

Tabii okuyucu da etkileniyor ve Bekir Abi etkileniyor en başta... Yani bunlar olacak şeyler değil, deli saçması. Bunlara gülmek gerekiyor ama asap da bozuyor, gülemiyor insan...”

Tarih 15 Eylül 2010'du...

Bir gün önce internet sitelerinde beni aşağılayan, beklenen randımanı veremediğim için işten çıkartıldığımı öne süren yayınlar, gazetenin genel yayın yönetmeni tarafından yalanlanmıştı. Artık ipler kopsa bile kimse “başaramadı-okunmadı-randıman vermedi” diyemezdi...

İnternet, gazeteler, medya kulisleri sustu...

Sanki derin bir sessizlik vardı. Bana düşen ise Fatih ile Doğan'ın istedikleri gibi ayın 20'sini beklemektir.

Ayın 20'si, niçin?..

Henüz beş gün vardı ama neden o tarih?..

Beş gün hiçbir şey düşünmeden, hiç olmazsa birkaç gün mutlu olmak için çaba harcamaya karar verdik. Her sabah Taş Kahve'ye gidiyor, sabah kahvelerimizi orada içiyorduk.

Akşamları canımız ne isterse...

Zaman zaman karımla göz göze geliyor, belli ki aynı şeyi düşünüyor ama ağzımızı açıp birbirimize aynı anda “Şu ayın 20'si ne?.. Neler olacak?” demiyorduk.

Terasta kimi zaman Hayrettin ile oturup sohbet ediyordum.

Hayrettin bir Ege köylüsü, bizim mahallede birçok evin bahçesine, ufak-tefek işlerine o bakar. Samimi, saf, dürüst bir “bizim insanımız” Hayrettin...

Öyle çok çalışmayı sevmiyor... Sanki iş yapıyormuş gibi yapıyor, zaten biz de ona para veriyormuşuz gibi yapıyoruz...

O benim dostum...

Kış boyu Andree’nin Ankara’dan gönderdiği kuru mamaları Hayrettin her gün kasabadan gelerek kedilerin-köpeklerin mama kaplarına koyar. Böylece bizim mahallede hayvanlar aç kalmazlar...

Sayıları çok fazla ve çoğu “kovulmuş” olanlar...

Okullar kapanınca insanlar çocuklarına birer kedi, daha çok da birer yavru köpek alıyorlar. Yazlıklara getirilen bebek hayvanlar o yaz çocukların eğlencesi oluyor. O evlere, o insanlara, o çocuklara alışıyorlar, onları deli gibi seviyorlar. Sonra bir gün tatil bitip de kepenkler kapatıldığında, yazlıkçılar kedileri-köpekleri tek başlarına, sokakta bırakarak gidiyorlar.

Bu insanoğlunun ahlaki kimliğidir; ihanet...

Belki de iyi insan olamamanın sonucu...

Her yaz sonu sokaklarda şaşkın, sağa-sola koşuşan, geçen her arabanın arkasından “Belki beni almaya geldiler” diye koşan sevimli köpekler görüyoruz.

Bizim evin çevresindeki onlarca kediden birisiydi Mişa...

Muhtemelen onun da eskiden bir evi ve evde içine girip uyuduğu sepeti vardı. Bir sonbahar günü açık bulduğu bizim kapıdan girip doğrudan doğruya koşarak tezgâhın üzerindeki ekmek sepetinin içine girip kıvrılmıştı. O günden sonra bizim camiaya katıldı. Kışları öbür ke-

dilerle birlikte ona da bakıldı, mamaları yine Ankara'dan gönderiliyordu.

Bir gün Mişa ön ayağını sürükleyerek geldi. Nasıl olmuştu bilmiyoruz ama ayağı kırılmıştı. Bize göstermek için gelip gelip Andree'nin önünde duruyor, acı acı mırıldanarak sanki konuşuyordu.

O gece Ayvalık'taki veterinerimiz **Furkan Kamburoğlu** röntgen çekti, ayak kemiği paramparça olmuştu Mişa'nın ve çok acısı vardı... Ya ayağı kesilecekti, üç ayaklı kalacaktı ya da ciddi bir ameliyat gerekiyordu. Ciddi ameliyat için Furkan yanına yardımcı ekip gerektiğini söyledi.

İzmir'den ekip geldi...

Bacağa takılacak platin protez için özel torna makinesi bile getirdiler. Ameliyat tam beş saat sürdü. Bir hafta sonra Mişa alçılı ayağı ile sepetine döndü.

Tüm bu bunalımlı-zor günlerimizde Mişa Andree'nin kucağındaydı.

Mişa'yla ortak yanımız; ikimiz de bize ne yapıldığını bilmiyorduk... O benim kadar olanlardan habersizdi, ben onun kadar olan olanları da olacakları da bilmiyordum. Ama ikimizin de canı yanıyordu ve aksıyorduk.

Ve ikimiz de yürümek istiyorduk...

Hayrettin'in yandaki boş tarlada bir atı, iki koyunu, bir köpeği var... O yürürken atı arkasından gidiyor, atı iki koyun izliyor, iki koyunun arkasında köpeği, köpeğin arkasında kışları mama verdiği mahallenin kedileri...

Hayrettin gelip-giderken yüzüme bakarak durumumu öğrenmeye çalışıyor, ağzını açmadan... Sadece kimi zaman "Bu da geçer" diye söyleniyor...

Bu yoksul ama bilge insan belki de her şeyin gelip geçeceğini benden iyi biliyordu.

Ve ayın yirmisi geldi...

Sabahleyin telefon çaldı, telefonu Andree açtı, bir anda rengi sarardı... Fatih "Başaramadım, engellemeye durdurmaya çalıştım ama olmadı, üzgünüm" demişti...

Andree telefonu kapattı, bana döndü "Fatih bu işin bittiğini söyledi" dedi...

Daha sonra Andree o ânı bana şöyle anlatmıştı:

"Seni hiç öyle görmemiştim, bir daha öyle görmek de istemem... Sana söylediğimde yüzünün ifadesini hayatımın sonuna kadar hiç unutmayacağım..."

Ben de...

Ben de en zor anlarda bile korkularımı, endişelerimi, yıkıldığımı belli etmediğim kadına, beni o halde gösteren yapıyı unutmayacaktım...

Artık kesindi; "bertaraf" edilmişim...

Hiç konuşmadan birer çay alıp sahile indik...

İskeleyle oturduk, yüzümüz denize doğru...

Burada beni üzen asla bir gazeteden ayrılmak, işsiz kalmak, hatta iş bulamamak bile değildi. Ben bunu daha önce kaç kez yaşamıştım, yabancısı değildim bu zamanların...

Beni "kovulmak" çok üzecekti...

Bu yüzden kaç kez, "Söyleyin ben istifa edeyim, kimseye bir şey söylemeden çekip giderim" demiştim.

Ama şimdi başlıkları görür gibiydim:

"Kovuldu..."

FİNCANDA KAHVE OLSAM...

Kimi zaman gazeteciliğe resmen kabul edildiğim o güne lanet ederim.

Bardakçı Hoca'nın verdiği görevden kaçışımdan iki sene sonra, bu kez Rüzgârlı Sokak'taki o küçük gazetede yazi işleri müdürü **Ahmet Nadir Caner** biz üç stajyer gazeteciyi karşısına alarak şöyle dedi o gün:

“Üçünüz fazlasınız, biriniz kalacak, ikiniz gidecek... Şimdi çıkıp gidin, akşama kadar en iyi haberi getirene kadro vereceğiz... Öbürleri gidip dışarıda başlarının çaresine bakalar, nasıl olsa bir iş bulunur...”

O an “Kovuldum” dedim...

Çünkü benim akşama kadar en iyi haberi getirme olanağım hiç yoktu. Öbür iki gencin babaları-aileleri önemli insanlardı... Ne yapıp yapıp bir şey yaratabilecek çevreleri, amcaları, dayıları vardı...

Ben?...

Koca Ankara'da hiç kimsesiz...

Haber peşine düşmek yerine çekmecemi boşalttım. Fotoğraf makinemin kılıfı, çekemediğim, daha doğrusu çektiğim ama çıkmamış birkaç bozuk fotoğraf...

Üniversite yıllarında gazinolarda müzisyen olarak çalışırken taksitle aldığım, tamı tamına 1941 model eski Fiat arabama bindim, Ankara'nın ünlü Bendderesi Caddesi'nden evime doğru...

Bendderesi Caddesi, adını aldığı dere gibi çok uzun ve kıvrılarak giden geniş bir caddedir. Onun için “Türkiye’nin en uzun caddesi” derler. Bir yanında Ankara Kalesi, öte yanında gecekondulu mahalleleri, bu tarafında genelev yer alır. Altında ise üstü kapatılmış ünlü Ankara Çayı akar.

Dikkatimi çekti; yol boyunca logar çukurlarına arabalar düşmüş, çoğunun ön aksı kırılmıştı. Otomobiller, taksiler, kamyonlar ve minibüsler... Hemen hemen her logar kapağının üstünde bir araç vardı.

Durup oradaki marangoz esnafından öğrendim; gece hırsızlar pik demir olan logar kapaklarını toplayıp kamyonlar dolusu götürmüşler, tabii ki açık çukurlara gelen-giden düşüyordu...

Bir anda “İyi haber” dedim...

Ancak kapaklara düşenlerden hiç kimse fotoğraf çekmeme izin vermedi. Zaten bu gibi olaylarda “Fotoğrafınızı çekebilir miyim” diye izin isteyen yeryüzünün ilk kibar muhabiri de bendim.

O yaşlı taksi şoförü ise “Git ulan, zaten canım yanmış, asabım bozuk...” diye bağırarak çok kızdı.

Ben de kimse düşmemiş bir logar ağzı bulup kendi arabamın sol lastiğini usulca içine indirdim...

Ve karşısına geçip resmini çektim...

Gazeteye döndüğümde rakiplerim henüz ortada yoktu. Karanlık odaya girip fotoğrafları karta bastım. Sonra üç kişinin ortak kullandığı küçük masaya oturup haberini yazdım. O sırada rakiplerim geldiler, her ikisinin de iyi-kötü birer-ikişer haberi vardı.

Ahmet Nadir gelen haberleri masanın üzerine serdi. Diğer editörler, muhabirler, hatta odacı-çaycı masanın başına toplandılar. **Ahmet Nadir** benim haberimi görür görmez hiddetlendi. Ayağa kalkıp iki elini havaya açarak “Bu asparagas haber... Beni kandıracağını mı sandın... Arabanı tanıdım, bu senin araban ve gazetecilik sahtekârlık değildir...” dedi.

Utanmıştım...

Yine paketimi koltuğumun altına alırken, kendi kendime “Adam gibi evine gidiyordun... İlla kovulur gibi gitmen şart mıydı?” diyordum.

Sonra...

Sonra nasıl oldu bilmiyorum...

Birkaç saat sonra beni geri çağırdılar. Benim kalma-
ma, öbür iki stajyerin gitmesine karar verildi. Haberin doğru olduğunu, polislerin hâlâ orada araştırma yaptıklarını öğrenmişlerdi. Kimse izin vermeyince resim çekmek için böyle yaptığımı peltek peltek zaten ben anlatmıştım. Aslında çok iyi ve ünlü bir gazeteci olan benim ilk patronum (*Hür Anadolu*, *Başkent* ve *Son Havadis* gazetelerinin sahibi) **Mustafa Özkan** ile görüşmüştü **Ahmet Nadir**.

O günden sonra gazeteci olmamda, hatta yazı yazmamda çok payı olan **Ahmet Nadir** bir yıl sonra basın kartımı aldığımda şöyle demişti:

“Parasız-pulsuz-işsiz birisi, arabasını çukura atacak kadar gazeteciliği seviyorsa, o gazeteci olmalıydı...”

“Kovulmak” kelimesi bana hep ağır geldi.

Bu sözcük beni hep yaraladı...

Aslında hiç kullanmak istemedim. Ama sağ olsun **Emin Çölaşan**’ın sivri kalemi ve güçlü gazeteciliği “kovulmak” kelimesini bir simgeye dönüştürmüştü. Bir rezil dönemi anlatan sözcük, bu rezil kavram, baskı rejiminin utanç verici medya politikasını anlatan en iyi kelime oluvermişti...

Ben ise aslında “kovularak” işe başlamıştım...

Ama bu sefer isyan ediyor ve lanet okuyordum geceleri uyanıp uyanıp, gazeteciliğe başladığım o güne...

Ben *Habertürk*’ten kovuldum, oldu-bitti sanıyordum... Muhtemelen son patronum **Turgay Ciner** de öyle sanmıştı...

Ama olanlar depremin ön sarsıntısıymış sadece...

Asıl deprem yeni başlıyordu. Bir anda gazeteler-televizyonlar aramaya başladılar. İnternet siteleri “**Fatih Altaylı Bekir Coşkun**’u kurtaramadı” diyorlardı.

Telefonlarımız durmadan çalıyor, kapının önüne yine okurlar toplanıyordu.

Kimseyle konuşmamaya karar verdim. Ağzımı açarsam orada çalışan arkadaşlarıma ama daha önemlisi büyümesi için bir yıl da olsa emek verdiğim bir gazete-ye zarar vermek istemiyordum. Nitekim iki gün sonra Ankara’ya dönüp odamı topladığımda, odama toplanan 30-40 gazeteci arkadaşına, önümdeki gazeteyi havaya kaldırıp göstererek aynen şöyle demiştim:

“İnsanlar gider-gelir... Ama gazeteler yaşamalı çünkü bin beş yüz insan nafakasını buradan çıkartıyor...

İşinizi iyi yaparsanız, bir gün kovulma onuruna siz de ulaşırsınız... Giderken sizden bir tek ricam var; bu gazeteyi size emanet ediyorum...”

Ben odama son kez bakıp tam çıkarken Andree Cunda’dan arıyordu:

“Fatih ile Hande geldiler, terasta oturuyorlar... İkisi de çok üzgün, ikisinin de gözleri dolu dolu... Fatih’i hiç böyle görmemiştim... Belli ki engellemeye çalıştı ama başaramadı... Söylemek istediğin bir şey var mı?..”

Ne diyebilirdim:

“Selam söyle, ikisinin de yanaklarından öpüyorum... Üzülmesinler, ben kimin ne yaptığını, kimin ne olduğunu tabii ki biliyorum... Fatih gazeteyi yönetmek ve klanlara sahip çıkmak zorunda...”

Bunları Fatih’in yüzüne karşı söyleme şansım hiç olmadı.

Ama ben onun samimi-içten davrandığına ve benim orada yazı yazmamı istediğine her zaman inandım.

O sabah tüm yorumlarda benim “Kovulmam” vardı.

Ama gazeteler haberi kamuoyundan saklar gibi arka sayfalara küçük küçük koymuşlardı. Çünkü hepsi biliyordu ki bu bir AKP dönemi operasyonu, işin içinde cemaat var ve onları kızdırmamak lazım...

Ayrıca bir mahcubiyet, bir ortak utanç bu...

Ve yarın aynı şeyi yapma, iktidar isteyince en çok okunan yazarları kapının önüne koyma ihtimali...

Yoksa internet sitelerinde 40-50 bin “tık”lamayı bulan, en çok okunan haberler listesinin başında yer alan,

siyasetin gündemine bile oturan bir olay, nasıl olur arka sayfalarda tek sütunlara gizlenirdi?..

Sadece *Sözcü* ile *Yeniçağ* manşetten, *Cumhuriyet* ise birinci sayfadan üç sütuna vermişlerdi haberi:

“Bekir Coşkun ilk bertaraf...”

O gün CHP Genel Başkanı **Kemal Kılıçdaroğlu** iki kez aradı. Çok üzöldüğünü söyledi. “Bu, iktidar baskısının medyaya baskısı sonucu. Bunu Avrupa Birliği’ne taşıyacağız. Demokrasi adına neyi desteklediklerini görsünler” dedi... O gün düzenlediği basın toplantısında bunu kamuoyuna da söyledi.

İstanbul’dan haberler geliyordu: Atatürkçü Düşünce Derneği, Çağdaş Yaşam, hayvan sever dostlarım başta olmak üzere sekiz sivil toplum örgütü gazetenin önünde gösteri yapıp, kapıya siyah çelenk bırakmışlardı.

Yine kadınlar...

Kocaman çantaları vardı ellerinde eminim.

Ve kocaman yürekleri...

Erkek geçinenler sinip-pısarken, en yüce değerlerini yok sayarken, üç para için birbirlerini satarken, kadınlar yine yürekleri ile oradaydılar demek... Onun için ben yıllardır kadınların bir tel saçını, erkeklerin tüm varlıklarından üstün görüyordum.

Bir yetim için cebinde şeker taşıyan komşu kadınları, halaları, teyzeleri unutmayarak, son birkaç senedir konferans salonlarında kadınlara seslenirken, bu kez yetimleşen Cumhuriyetimiz için yardım istiyordum:

“Cebinizde şeker var mı?..”

AKP iktidarının önemli isimlerinden birisi, eski Milli Eğitim Bakanı, o sırada Genel Başkan Yardımcısı **Hüseyin Çelik** bir basın toplantısı düzenleyerek medyanın karşısına çıktı. Benden “bu arkadaş” diye söz ediyor, aşağılamaya çalışıyordu.

Ben de zaten onu oldum olası sevmemiştim. Bana daha çok hayvan tüccarı (celep) gibi geliyordu.

Şöyle dedi gazetecilere:

“Bu arkadaş (ben) kahramanlık yapmak istiyor. Ben *Habertürk*’ün genel yayın yönetmenini ve patronu Sayın **Turgay Ciner**’i aradım. ‘**Bekir Coşkun**’un kovulmasında iktidarın bir baskısı ya da bir telkini var mı?’ diye sordum. **Turgay Bey** bana ‘Bu kendi tasarrufumuz, nasıl ki ben alıyorsam ben de kovarım. Yukarıda Allah var, hiç de baskı söz konusu değil. Bizim ilkelerimize uymadığı için işine son verdik’ dedi...”

Düşünebiliyor musunuz; iktidarın sözcüsü patronu arayıp sormuş: “Söyle allasen biz mi kovdurduk?..”

O da “Haşa, olur mu hiç! Bizim ilkelerimize uymadı” demiş...

Tanık: Allah...

Hem komik, hem acıklı...

Odatv internet sitesinde yapılan bir yorum ise şöyleydi:

“İşe ben aldıysam, istediğim zaman da ben kovarım’ ne demek... Patates çuvalı mı **Bekir Coşkun**?..”

Olanlara paralel bir başka tartışma da sürüyordu zaten:

Patronun yazarı "kovma" hakkı var mı?..

Ya da daha zarif, daha adam gibi bir soru: Gazeteler yazarlarının sözleşmesini feshedebilirler mi?..

Gazeteler, patronlar ya da gazetelerin yönetimleri yazarlarının sözleşmesini tabii ki bitirebilirler. Zaten bunun hangi nedenlerle olacağı, yapılan ilk sözleşmelerde açık açık yazılıdır.

Ama bu düzende patron "yürüyüşünü beğenmedim" diye de gazeteciyi kapının önüne koyabilir.

Medya organları, topluma karşı sorumluluklarını yitirdiklerinde... Kâr, kazanç, para öne çıktığında... Hele hele gazete işadamlarının yolunu açan bir araca dönüştüğünde, bu daha da çok geçerlidir.

Gazete yönetimi kendi politikasını, kendi kârını-zararını, kendi okur ilişkisini hesaplar ya da hesaplamaz, yazarı ile yollarını ayırabilir.

Buna kim itiraz edebilir...

Ama "kovulmak"?..

Bu uygarca bir davranış bile değil...

Çirkin...

Aşağılayıcı...

Hem emeği, hem düşüncüyü, hem insanı ezen bir tanım...

Ayrıca bin bir güvence ve vaat ile alınmış, düğün-bayram köşe verilmiş, televizyon reklamları, gazete anonsları ile toplumun önüne çıkartılmış bir yazar için "Kovdum" demek, bırakın uygarlığı-muygarlığı, hangi insani boyutu olabilir?..

Üstelik o yazar; tüm iyi dilekleri, samimiyeti, sevgisi, yüreğinde duyduğu güvenle... Ve kendisini sevenleri peşine takarak oraya gelmişse...

Düşünüyordum kimi zaman:

Ben, toplumun önünde herhangi birisi için “Kovdum” diyemem, kimseye bunu yapamam ve asla kıyamam...

Kaç kez ama kaç kez gazete yönetimindeki herkese söylemiştim:

“Bir gün eğer benim gitmemi isterseniz, söyleyin, ben giderim... Bunu açık açık söylemeniz yeterli, ortaya dökmem... Şimdiye kadar gitmem gerektiğini anladığımda hep ben gittim... Ama sakın ‘kovulmak’ gibi bir ağır yükü sırtıma çalmayın, taşıyamam...”

Habertürk 35 bin tiraj kaybetti...

22 Eylül günü ise 17 meslek kuruluşu, medya tarihinde ilk kez biraraya geldiler; Basın Enstitüsü Derneği, Basın Konseyi, Çağdaş Gazeteciler Derneği, Çevre ve Eğitim Muhabirleri Derneği, Ekonomi Muhabirleri Derneği, Gazete Sahipleri Derneği, Haber-Sen, İzmir Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Turizm ve Çevre Gazetecileri Derneği, Medya Etik Konseyi, Profesyonel Haber Kameramanları Derneği, Uğur Mumcu Vakfı, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Gazeteciler Federasyonu, Türkiye Gazeteciler Sendikası ve Türkiye Spor Yazarları Derneği...

Orhan Erinc’in okuduğu ortak bildiri şöyleydi:

“1- Demokrasinin temel kurumu olan iletişim özgürlüğü, yaşanan son olaylarla, eskisinden daha ağır bir baskı dönemine girmiştir.

2- Gerçek sebebini bilemeden ve adil yargılanma hakları ihlal edilerek uzun süre hapiste tutulan arkadaşlarımıza ek olarak şimdi medya organlarını da tutuklayan bir dönem yaşanmaktadır.

3- Bu son dönemin özelliği 26 Şubat 2010 tarihinde, ‘Köşe yazarları her istediğini yazamaz. Parasını sen veriyorsun yazarına sahip çık, yazdırma gönder’ diyen Başbakan Tayyip Erdoğan’ın sözlerinin uygulamaya konulmuş olmasıdır. Nitekim bunun son somut örneği Habertürk gazetesi sütun yazarı Bekir Coşkun’un iş ilişkisinin kesilmesidir. Kanıtı da Coşkun’un ‘işverenin ve gazete yönetiminin kendisinden memnun olmasına rağmen ağır baskıya dayanamayarak iş ilişkisini sona erdirdiklerini’ ifade eden sözleridir.

4- Bekir Coşkun olayı sadece bu etkili kalemi değil, tüm gazetecileri ilgilendirmektedir. Çünkü bu örnekle tüm gazetecilere, sansürlerin en sinsi ve en kötüsü olan ‘oto-sansür’ dönemine girdiğimiz tebliğ edilmiş olmaktadır.

5- Siyasi iktidarı rahatsız eden kalemlerin ve yayınların ‘bertaraf’ edilmesine başladığını gösteren bu ve benzeri örnekler, halen 175 ülke arasında ‘basın özgürlüğü’ bakımından 122’nci sırada olan ülkemizi, Kuzey Kore, İran, Suudi Arabistan gibi ülkelerin hizasına indirecek kadar vahimdir.

6- Ülkemizde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin ve genel olarak gelişmiş demokrasi-

**lerin kabul ettiği ölçütlerle uygun iletişim (ifade, basın) özgürlüğüne ulaşınca kadar görevimize devam edeceğiz.
Saygılarımızla.”**

O arada eski gazetem *Hürriyet*’ten gelen haberler ilginçti:

Yazarlara benim işten çıkartılmam ile ilgili yazıyorum yazmamaları söylenmişti. Bazı yazarlar yine de yazmışlar ama yazıları *Hürriyet*’e konulmamıştı. O gün *Hürriyet*’te kimi köşeler boştu.

Bu şunu gösteriyordu: Sorun *Habertürk* sorunu değil, medya sorunuydu... **Tayyip Erdoğan** medya patronlarının aynı zamanda iş adamı olmalarından, devlet-hazine-maliye ilişkilerinden yararlanıp elindeki güçle gırtlaklarına çöküyor, istediğini yaptırtıyordu.

Nitekim aynı gün gazeteler-televizyonların vermediği bir haber internetteki sitelerde yer aldı:

CHP Manisa Milletvekili **Şahin Mengü** bir soru önergesi vermişti, soru önergesinin tam metnini güvenilir bir site olan *OdaTv*’den bulup okudum:

“CHP Manisa Milletvekili Şahin Mengü, Başbakan’ın cevaplaması talebiyle bir soru önergesi verdi. İşte Mengü’nün soru önergesi metni ve cevap beklediği sorular:

1- Bekir COŞKUN’un işten atıldığı 20 Eylül 2010 tarihinden bir hafta önce veya sonra Ciner Holding’e ait Ciner Enerji ve Madencilik Grubu, Ciner Medya Grubu ve Ciner Sanayi, Ticaret ve Hizmet Grubuna ait şirketlerden herhangi biri-

si ile Bakanlıklar ile kamu kurum ve kuruluşları arasında herhangi bir sözleşme veya anlaşma imzalanmış mıdır?

2- Yine 20 Eylül 2010 tarihlerine yakın günlerde Ciner Grubu şirketlerinin kamu kurum ve kuruluşlarında beklemekte olan taleplerinden yerine getirilen bir işlem var mıdır?..”

..

Birkaç gün sonra ise yine Kırklareli CHP Milletvekili **Turgut Dibek** bir ihaleden söz eden önerge vermişti.

İşte bu çok ilginçti...

CHP Milletvekili **Dibek**’in verdiği önergede iddia edildiğine göre; *Ciner Grubu*’nun işlettiği Çayırhan kömür sahası önce ihaleye çıkartılmıştı. Yani isteyen her işadamı gelip orayı almak için ihaleye katılabilecekti. Bu Çayırhan işletmesini, *Ciner Grubu*’nun elinden alma olanağını veriyordu iktidara.

Sonra Enerji Bakanlığı ihaleden vazgeçti...

Ne zaman?..

Bizim “Kovulmamızdan” bir gün sonra...

Ve ihaleyi yeniden *Ciner Gubu*’na verdi...

..

Bu iki önerge belki işin bir parçasıydı ama tümü değildi...

Benim yazılarıma son verilmesini açıklasa bile, ya öbür medya organlarında kapının önüne konulan gazeteciler-yazarlar?.. Hemen hemen her gazetede sadece muhalif yazı yazarların bir şekilde susturulmuş olması?..

Ya televizyonlarda durdurulan onlarca muhalif program?..

Ya tek ortak yanları seslerini kesmeyişleri olan hapisteki 50 gazeteci?..

İşi bir "ihale" düzeyine indirmek, suçu-kabahati bir gazete patronu ile bir bürokrata yıkmak iktidarın ve cemaatin işine bile gelebilirdi...

CHP milletvekilleri duyarlı davranıp işin bir ucunu bulmuş çıkartmışlardı ortaya. Ama asla tamamı değildi...

Ormandaki yangındı bu...

Bir ülke el değıştiriyordu, bir derin iç savaş sürüyordu, kurumlar-kavramlar tepetaklak ediliyor, Cumhuriyet kırılıyordu. Bunun bir cephesi; korkutulmuş, sindirilmiş, susmuş bir medya vardı orta yerde...

Hep söylüyordum; yanıyordu orman...

Bu dönem medyanın başına gelen hiçbir dönemde gelmemişti. Darbe günlerinde, askeri ara rejimin her türlüşünde, hatta **Abdülhamit** zamanında bile gazeteler daha kimlikli ve onurluydu...

Tipik ve komik örnekleri herkes hatırlıyordur:

Başbakan "Bizim partimizin adı AKP değil, Ak Parti'dir" dedikten iki saat sonra tüm gazeteler ve televizyonlar "Ak Parti" demeye başladılar.

Böylece iktidar "Ak" olmuş oldu...

Padişah ne diyorsa o...

Yıllarca "türban" diye yazardı gazeteler... Ben bu satırları yazdığım günlerde "O türban değil, başörtüsüdür" dedi... Maksat siyasi simge haline getirdiğı türbanı biraz masumlaştırmak ve sıradan başörtülü kesimi de işin içine katmaktı...

Tam kitabımın burasında kalkıp günlük gazetelere baktım; artık “başörtüsü” diyorlar...

Papağan gibi...

Gazete-televizyon yönetimleri tümüyle iktidarın ve cemaatin kumandasına girmişlerdi. Benimle ilgili yazıyorum yasağı getirilmesini şaşkınlıkla ve tiksinererek izliyordum.

Hürriyet’te benimle ilgili yazısını değiştirmeyen **Yılmaz Özdil**’in köşesi o gün boş kaldı. Direnip istifa etmeye kalkması üzerine **“Türk kahvesi”** başlıklı yazısını bir gün sonra yayımladılar, istemeye istemeye:

“Gazeteci için...

Cezvedir aslında gazete.

Ateş vardır altında hep.

Suyu ısınır.

Patates mesela...

Koy cezveye. Sıcağı görünce, gevşer.

Gelemez hiç zora.

Salar kendini.

O sert, dayanıklı zannettiğin karakter gider, ezilen büzülen, vıcık vıcık bir şey haline gelir.

Üzülürsün girdiği kılığa.

Veya yumurta.

Kaynat cezveyi...

Patatesin zıddına tepki verir.

Şartlara direnir.

Ancak, o narin yapısıyla koruduğu içindeki canı öldürür, yüreğini katılaştırır, çatlar çoğu zaman hatta, imha eder kendini; yarı yolda çıkarıp al-san bile, hayata döndüremezsın artık onu.

Ya, kahve?

Bambaşkadır.

Şartlar değıştiğinde, şartların dayatmasına uya-cağına, şartları değıştirir.

Ortama lezzet katar.

Türk kahvesidir Bekir Coşkun.

Sabah güne başlarken, ya da, akşam günün yor-gunluğunu atarken yudumlamamız ondan.

Hazmetmenizi sağlar memleketi.

Zihin açar.

Onsuz basın, püreleşmiş patatesler, kalbi taşlaş-mış yumurtalar, telvesi donmuş boş fincanlardan ibarettir.

Ve siz hâlâ diyorsunuz ki:

‘Köşesini almışlar elinden...’

Yanılıyorsunuz.

Keyfinizi elinizden aldılar aslında.

Hedef, o değildir çünkü.

O, aynı o.

Hedef sizsiniz...”

Köşemi elimden almışlardı ama tüm onurlu-saygın köşeler benim olmuştu sanki...

Mesleğimizin yüz akları arkadaşlarım Emin Çölaşan ile Necati Doğru, beni çalıştıkları Sözcü gazetesine davet eden yazılar yazdılar. Okuyan herkesin tüyleri diken diken oluyor, bütün gün telefonlarımız çalıp duruyordu.

Necati Doğru'nun yazısı başucu yazımız olmuştu...

Emin Çölaşan, okurlarına olanı-biteni anlatıyordu:

"Olayı iyi bilmeniz için size anlatayım. Referandum öncesinde Bekir'i sözlü olarak uyardılar: 'Sen hastalanmış ol, bir süre yazı yazma!..' Çünkü Tayyip kesimi, Habertürk'ün en çok okunan bir numaralı yazarının yazılarına gıcık kapıyordu! Nitekim Bekir'in köşesinde şöyle bir anons verildi: 'Yazarımız, rahatsızlığı nedeniyle yazısını yazamamıştır.' Oysa yazarları aslan gibiydi, rahatsızlığı falan da yoktu. Sonra Bekir'in yazılarını kestiler ve bir daha yayımlamadılar. Dün ise kovulduğunu bildirdiler.

(...)

Bekir'i Hürriyet'te de doğrudan veya dolaylı bir biçimde sansür ediyorlardı. Aralarındaki gönül bağı artık kopmuştu. Bir süre sonra istifa edip Habertürk'e geçmek zorunda kaldı. Sonrasında görüldü ki, yağmurdan kaçan Bekir doluya tutulmuştu.

(...)

Dün Bekir'le yine uzun uzun konuştuk. Söylediklerinden biri şöyle idi: 'Ben bu sansür sürecinde hep suskun kaldım, fazla konuşmadım... Çünkü çalıştığım gazetenin zarar görmesini hiçbir zaman istemem. O nedenle Hürriyet'te de böyle suskun kalmıştım.'

(...)

Türkiye'de medya açısından sıkıntılı günler yaşıyoruz. İktidar, patronları ve medyayı devşirdi, korkuttu, sindirdi, kucağına oturttu..."

..

Ayrıldığım gazetede ki yazarlardan ise –arada bir kavga ettiğimiz– **Umur Talu**, belki her şeyi göze alarak şu yazıyı yazmıştı, telefonlar dinleniyor diye açıp kendisine bir teşekkür bile edemedim:

"Canım acıdı!

Demokrasiyle övüneceğiz...

Çok seslilikle, bağımsızlıkla, özgürlükle övüneceğiz...

Başbakan 'Evet verene de Hayır verene de teşekkür' diyecek...

Başbakan Yardımcısı 'İntikam peşinde değiliz' diyecek...

Sonra tribünde protestocu, ağızda diş, köşede yazar çekeceğiz!

Birkaç gün önce 'Kelimelere kıymayın' diye bunu yazmıştım.

'Ayrı yazıların insanı olsak bile, aynı dünyanın gazetecileriyiz' diye!

Birbirine çarpan, bir ötekine vuran, bir diğeri titreten dişler olsak bile...

Aynı çarkın dişlileri değil, aynı ağzın farklı ama bir ötekiyle var olan dişleriyiz.

Birimiz cart çekildiğinde diğeri acı hissetmiyorsa, uyuşmuşuz demektir.

Birbirimizle uyuşmadığımız anda bile topluca uyuşturulmuşuz demektir!

Bekir Coşkun'un gidişi canımı acıttı.

Meslek adına, gazete adına, çok lafı edilen demokrasi, özgürlük, bağımsızlık, tahammül, hoşgörü adına.

Hiçbir kelimesine katılmadığımı, katılmadığını farz et; o, meslekten gazeteci, onca yıllık meslektaşım. Paraşütçü değil, tayinli kâtip değil.

Gazetede onunla 'harbi sütun kavgası' yapan benim.

Ama her bir düşünce kırıntımın, her bir kelime-min kıymeti, onun ve başkasının varsa var!

Yüzde 58, yüzde 42'de var olduğu için var. Terside öyle!

Yüzde 100 hayalleri kuran, tek kale maç ayarlayan; ister ülkede, ister medyada...

Ovuşturduğu avucunu yalar!

Ağızdaki dişi çekseniz, vicdanda diş bilenir.

Haksızlık altında adalet, tahammülsüzlük altında demokrasi, tahakküm altında özgürlük hikâye!

Canımı ve içimi acıttı.

Gazeteciyseniz, hakikaten özgürlük, bağımsızlık derdiniz varsa, sizin de acıtmalı!

Bir zamanlar boğulan cümleleriniz için kimse tek kelime etmemiş olsa bile!

Milyonlarca başkasının bastırılan sesi için tek kelime etmemiş olanlarda dahi..."

Umur Talu'nun bu yazısı, belki de bu kitapta anlatılanların tümüne bedel...

Çünkü o oradaydı...

Tarafsız kalma hakkı dahi vardı...

Ama "İçimi acıttı" diyorsa hâlâ oradaki yazar, başka ne söylenebilirdi.

Cumhuriyet'te Hikmet Çetinkaya'nın yazısını yine geceleri, kimi zaman sabaha karşı kalkıp kalkıp okuyordum:

"...Karanlık sular ve ölü kentler...

Kazaya uğramış yıldızları ararım gökyüzüne bakarken.

Sabahları martı çığlıklarıyla uyanırım.

Gazetecilik böyle bir meslek...

12 Eylül faşizmini bire bir yaşadım... Ne hukuk vardı ne demokrasi... Gazeteler kapanırdı bir buyrukla.

Gazeteciler tutuklanır, aydınlar, sendikacılar, üniversite öğrencileri, işçiler gözaltına alınırdı.

Ya şimdi?

Gazeteler kapanmıyor ama patronlara yüklü vergi cezaları geliyor... Yaşamını gazeteciliğe adanmış meslektaşlarımız işten atılıyor, kimileri Silivri'de yatıyor...

Demokrasi ve hukuk bu demek!

Umur Talu'nun deyişiiyle, bir yandan demokrasi, hoşgörü diyeceğiz, öte yandan muhalif gazetecilerin çanına ot tıkayacağız, patronlara baskı yapıp işine son vereceğiz.

Bir gazeteci iktidar yandaşlığı yapmaz!

Bekir Coşkun'u yıllardır tanırım... Hiçbir siyasal iktidarın yağdanlığını yapmadı. Zamanı geldi Demirel'i, Ecevit'i, Özal'ı eleştirdi; zamanı geldi İnönü'yü, Baykal'ı, Çiller'i, Türkeş'i, Erbakan'ı, Yılmaz'ı.

O bir gazeteciydi, yağdanlık değil!

Hiçbir siyasal iktidar kalemini satın alamadı, hiçbir patron ona iş takipçiliği yaptıramadı. Ne askeri darbeleri savundu, ne sivil faşizmi, ne muhtıraları. Bekir tıpkı Türkân Saylan ve benim gibi 'Ne şeriat ne darbe' diyenlerdendi.

Sapına kadar laik, demokrat ve özgürlükçüydü Bekir...

Şimdi onu 'darbeci' diye yaftalamaya çalışanlar, şöyle bir aynaya baksınlar.

Bildiği yolda yürüdü, laik demokratik Cumhuriyeti savundu...

Hep ama hep ezilenden yana oldu, ezenden yana değil!

Bekir, emeğin örgütlü gücünü savundu, Mustafa Kemal'in 'tam bağımsızlık' ilkesinden, demokrasiden, temel hak ve özgürlüklerden yana tavır koydu, din bezirgânlarının, tarikat şeyhlerinin maskesini düşürdü.

AKP iktidarı muhalif gazetecilerden, yazarlardan, aydınlardan oç almak için her yolu geçerli kılıyor.

Yaşadıklarımızı Umur, çok güzel anlatmıştı yazısında...

Gerçekten olup bitenlere, gazeteci yazarların yazılarının 'sansür' edilmesine, yöneticilerin 'bunu yazma bir başka konuyu yaz' ricasına tepkim şu benim:

'İster sağcı, ister solcu, ister orta yolcu, ister tarikatçı, ne olursak olalım, bu gidişe karşı çıkmazsak, bizler bir ormanın içinde ağaçlarız, orman yanmaya başladı ve bir gün hepimiz birden yanarız. Çünkü iktidarlar gelip geçicidir.

Demokrasi bir yaşam biçimidir, AKP iktidarının oyuncağı değil!'

(...)

Bir siyasal iktidar öç alma duygusuyla ne demokrasimizi geliştirebilir ne de temel hak ve özgürlükleri.

Gazeteci gerçekleri ve doğruları okura aktarmak zorundadır.

Düşüncelerine, eleştirilerine karşı çıksanız bile, oturup ders çıkarmanız gerekir...

Susmayın!

Sustukça sıra size de gelecek!.."

O arada Türkiye'nin, hatta Avrupa'nın en çok satan mizah dergisi *Leman*'a kapak olmuştuk, bizim Postal ile ben. Çizimde Postal kucağımda bir köşesine sinmişim sanki sayfanın. Kapağın sağ üst köşesinde ise kocaman bir ayak bize tekme atıyordu. Ayak takunyalıydı ve tabanında "Gücü Özgürlüğünde" yazılıydı.

Takunya cemaati anlatıyordu.

Leman'ın kapağı günün konusu olmuş, internet sitelerinde dolanmaya başlamıştı.

Sorun tabii ki sadece medyada değildi.

O günlerde Emniyet Müdürü **Hanefi Avcı**'nın "**Fethullah Gülen** cemaatinin devleti nasıl ele geçirdiğini" belgeleyen *Haliç'teki Simonlar* kitabı çıktı piyasaya. **Hanefi Avcı** polis teşkilatının en önemli üst görevlerinde bulunmuş iyi bir istihbaratçı ve o sırada Eskişehir Emniyet Müdürü idi.

İstila bundan daha iyi anlatılamazdı...

Birinci ağızdan...

Ama **Hanefi Avcı**'yı içeri attılar...

Emre Kongar Hoca, yine o günlerde İstanbul'un göbeğinde Tophane'de yobazlar tarafından "sokakta içki içiliyor" diye basılan resim sergilerini, **Hanefi Avcı**'nın iddialarını ve beni harmanlayarak çok önemli bir yazı yazdı:

"Üç isim...

Üç simge...

Bekir Coşkun.

Hanefi Avcı.

Tophane.

Bunlar zihninizde hangi imajı oluşturuyor?

Birinci seçenek:

AKP'nin 12 Eylül referandumu ile uygulamaya koyduğu 'İleri Demokrasi' rejimi!

Bekir Coşkun...

Hanefi Avcı...

Tophane...

İsimleri size 'AKP'nin İleri Demokrasi Rejimini' anımsatıyorsa kafanızda şöyle bir imaj var demektir:

- 1) Muhalif yazarların işten atıldığı bir medya...**
- 2) Bütün ömrünü sol ve etnik terör örgütleriyle savaşa adanmış bir polis müdürünü, sol örgüt ilişkisi gerekçesiyle tutuklayan bir emniyet ve adalet sistemi...**
- 3) Sanat galerilerini sopayla basan bir mahalle baskısı.**

Bu rejimin egemenleri AK P iktidarı ile Fethullah Gülen Cemaati'dir.

O zaman 'Eh, rejim bu olduğuna göre, bundan sonra AK P'nin ve Gülen Cemaati'nin buyruklarına göre yaşayacağız demektir, ben de buna boyun eğmeliyim' diye düşünebilirsiniz.

Ya da buna karşı çıkabilirsiniz.

...

İkinci seçenek:

Çağdaş ve vicdanlı bireylerin oluşturduğu 'çağdaş bir demokratik rejim!'

...

Bekir Coşkun...

Hanefi Avcı...

Tophane...

İsimleri size

Çağdaş ve vicdanlı bireylerin oluşturduğu 'çağdaş bir demokratik rejimi' anımsatıyorsa kafanızdaki imaj şöyledir:

- 1) Her türlü baskıya direnen namuslu, vicdanlı, cesur ve yetenekli yazarlar...**

2) *Bütün dini aidiyet ve cemaat kimliklerine, siyasal inançlarına karşın, yasaları, namusu, vicdanı ve mesleki ahlakı ön plana çıkaran cesur emniyet mensupları...*

3) *Her türlü mahalle baskısına, sopalı ve biber gazlı saldırılara karşın, sanatı, sanatçı kimliğini savunan galericiler.*

Böyle bir rejimin temel taşları, anayasa, yasalar, temel hak ve özgürlükler, meslek ahlakı, sanat, namus, vicdan, çağdaş demokratik birey ve demokratik cesarettir.

O zaman 'Eh, rejim bu olduğuna göre ben de Hukuk Devleti'ne, çağdaş demokratik hak ve özgürlüklere, namus ve vicdanıma uygun davranışlarda cesaretle bulunabilirim' diye düşünebilirsiniz.

Ya da buna karşı çıkabilirsiniz.

Şimdi işin en zor tarafına geliyoruz:

Bu üç simge isim, sizin zihninizde yukardaki iki farklı imaj seçeneğinden birini oluşturduğu zaman acaba 'uyum' yönünde bir tepki mi geliştirirsiniz...

Yoksa 'uyum' yerine 'karşıtlığı' mı seçersiniz?

Hangi seçenek?

Hangi seçeneğe uyum?

Hangi seçeneğe karşıtlık?

Bu soruların yanıtları hem sizin kimliğinizi, kişiliğinizi, hem de rejimin geleceğini belirleyecektir!"

Türkiye değişiyordu...

Ben kendimi bir yol açma çalışmasında, hafriyat makinelerinin önünde sadece bir çakıl taşı gibi görüyordum...

Ya da yanan ormanda sadece bir çam kozalağı...

Ülkenin Çankaya'sına türban-tesettür çıkıp oturmuş, bir imam Başbakan olmuş, tüm bürokratlar eşi türbanlılardan seçilmiş, yeşil sermaye ekonomiyi ele geçirmiş, sokaklar Arabistan'a dönmüş, Türkiye batıdan uzaklaşıp İran'ın yanına kaymış, tepki gösteren ne kadar aydın, bilim adamı, sivil, asker, sivil toplum önderi, sendikacı, yazar, gazeteci varsa toplatılıp hapishanelere doldurulmuş...

Benim yazılarımı engellemenin lafı mı olurdu!..

O gün CHP Genel Başkanı **Kemal Kılıçdaroğlu** yine aradı: "Şu an Berlin'deyim, senin yazılarından dolayı işine son verildiğini burada herkese anlatıyorum... Dostlarımız Alman parlamenterler bunu AB'ye götüreceklerini söylediler" dedi.

Ajanslar ise haber veriyorlardı:

"CHP lideri Kılıçdaroğlu, geldiği Almanya'da, Türkiye'deki AKP yönetimi ile basın özgürlüğünün yerle bir edildiğini, 48 gazetecinin cezaevinde olduğunu, aynı günlerde Bekir Coşkun'un Habertürk'ten kovulduğunu anlattı.

Berlin'e gelmeden önce Bekir Coşkun'la görüşmüştü Kılıçdaroğlu. Yakın çevresine anlatımına göre de Coşkun, 'Gelişmeleri bekliyoruz' demişti. İşte o gelişme, Kılıçdaroğlu Berlin'deyken oldu. Ardından da Kılıçdaroğlu hemen Bekir Coşkun'u aradı... 'Geçmiş olsun. Senin kovulmanı burada herkese anlatacağım' dedi. Ve SPD Berlin Eyalet Milletvekili Dilek Kolat'ın moderatörlüğünü yaptığı toplantıda Kılıçdaroğlu, basın özgürlüğüne değinirken yine Bekir Coşkun olayını anlattı..."

..

Yine o günlerde Kılıçdaroğlu gazetelerin ve televizyonların yayın yönetmenleri, kimi önemli yazarları ve yöneticileri ile İstanbul'da yemekli bir toplantı yaptı. Bunu Başbakan da yapmış, tam altı buçuk saat sürmüştü, yağ çeken yalaka çok olduğu için. Kılıçdaroğlu'nun toplantısı iki saat bile sürmeden söz bitmişti. Karşısında oturan medyanın tüm yöneticileri soru sormadan, görüş bildirmeden, ağızlarını açmadan öyle oturuyorlardı. Eminim çoğu "İçimizden birisi gidip Başbakan'a söyler-möyler neme lazım..." diye susuyordu.

O zaman Kılıçdaroğlu patladı:

"Bu kadar mı, niçin soru sormuyorsunuz?.."

"Tık" yok...

Karşısında tam 54 tane medya aslanı var, sus-pus...

O zaman şöyle dedi CHP Genel Başkanı:

"Niçin soru sormuyorsunuz, mesela Bekir Coşkun niçin kovuldu?.. Nedir işin altında yatan?.. İhale işini falan niye sormuyorsunuz?.."

İçlerinden **Akif Beki** (ki iktidar ne derse onu tekrarladığı için ben ona “Akif Deki” adını uygun görmüştüm) yerinden kalkmadan “Elinizde belge var mı?” deyince, **Kılıçdaroğlu** yardımcılarına dönerek, “Belgeleri zarfa koyup arkadaşına gönderin” dedi...

Bu kadar...

-VIII-

BU DAĞLAR TEKİN DEĞİL...

Artık işsizim...

Yine bir otobüs, yine bir dağlık bölge...

Nedense otobüse binip dağlık bir yerden geçtiğimde bir şeyler oluyor.

Yine otobüsün arka koltuğundayım, yanımdaki boş koltukta bilgisayarım oturuyor. Bu sefer Ankara'ya gidiyorum... Biraz önce, önde oturan, kayıtlar için Ankara'ya giden dört üniversite öğrencisi genç yanıma geldiler, biraz konuştuk.

Üçü babalarının ne iş yaptıklarını söylediler...

Birisi mırın-kırın etti...

Sonradan babasının "asker" olduğunu adeta mırıldandı... Büyüklerin birbirlerini yok edişi, küçüklerin dünyalarında derin tramvalar açıyor.

Daha yeni yeni 2010 Askeri Şûra toplantılarında terfi edecek albay ve generallerden bir kısmı suçlu ilan edildiler... Şanlı ordunun şerefli subayları dinci gazete-lerde birer düşman subayıymış gibi gösterildiler kamu-oyuna...

İfadeye çağırıldılar, hatta tutuklama kararları verildi haklarında, demokrasiyi yok ettikleri iddiasıyla.

O sırada Askeri Şûra toplantıları yapıldığı için, bu askerlerin terfileri, ordu ve kuvvet komutanı olmaları engellendi...

Ama Askeri Şûra bitince iddiaların boş çıktığı anlaşıldı, tutuklama kararları kaldırıldı. Ancak amaca ulaşılmıştı... Dincilerin sakıncalı gördükleri subayların, Türk Ordusu'nda yükselmeleri dine-imana-vicdana-ahlaka-insanlığa sığmayan bir çirkin oyunla önlenmişti.

Böylece bu sene Askeri Şûra'da ilk kez; irtica ilişkilerine karışmış subaylar ordudan ihraç edilmedi...

Atatürkçü'ler ihraç edildi...

Artık askerler hiç konuşmuyorlar...

Aynı anda PKK'nın İmralı'daki başı **Abdullah Öcalan** ile pazarlık yapılıyor, onun bir yol haritası verdiğinden söz ediliyor, iktidar PKK ile anlaşabiliyor, hatta sınırdan giren teröristler törenle karşılanıyor; ama Türk Ordusu'nun terörle mücadele etmiş şerefli subayları aşağılanıp yerden yere vuruluyordu.

Niçin?..

Çünkü AKP ile **Fethullah Gülen** cemaati istedikleri düzeni kurarken önlerindeki tüm engelleri ateşe veriyorlardı.

Başta TSK...

İşte olanlar, sevimli asker çocuğunun taze dünyasında travmaya dönüşmüştü, babasının ne iş yaptığını gururla söyleyemeyecek kadar...

Edremit kavşağını dönüp, Havran Kasabası kavşağını geçip dağlık bölgeye doğru tırmandı otobüs.

Buralar, Madra Dağları...

Sonbaharda daha da güzel...

Edremit Körfezi'nden Balıkesir ve Bursa'ya doğru çok az geçit veren, çoğu ormanı köylüler tarafından ya-

kılmış, kesilmiş, yağmalanmış, zeytin bahçelerine dönüştürülmüş bir yaralı sıradağ...

Tam "Otobüse binip de dağlık bölgeye geldiğimde hep başıma bir iş geliyor" diye düşünürken Andree cep telefonu ile aradı:

"Bak bir şey söyleyeceğim, sakın telaşlanıp panikleme" dedi.

Benim muhterem karım insanı telaşlandırmadan haber vermesini bilir (!)... Hiç de telaşlanıp panikleme gerek yokken telaşlanıp panikledim:

"Yine ne oldu?.."

"Olayı saptırıp seni **Ergenekon'a** sokmak için bir oyun dönüyor... Böyle üzerine gelip niyetleri seni de içeri..."

"Yorumu sonra yaparsın, önce ne olduğunu anlat da anlayayım" dedim.

Muhterem karım mevcut yorumuna da bir yorum getirerek, yani yorumunun da yorumunu yaparak anlattı:

"Televizyonda seni tartışıyorlar. *CNN Türk'te Ahmet Hakan'ın* programı... **Yazgülü Aldoğan, Bedri Baykam, Aydın Engin...** Bir de **Eser Karakaş** diye birisi... O **Eser Karakaş** senin bir yazından bölüm okudu, muhtırayı desteklediğini ve dolayısıyla bunun şiddeti desteklemek anlamına geldiğini söyledi ve tasfiye edilmeni istedi..."

Eser Karakaş ismini duymuştum ama tipini gözümde canlandıramadım:

"Nasıl birisi?.."

"Kim?.."

"**Eser Karakaş!**"

"Sakallı, şişman, profesör diyorlar..."

“Recep İvedik’in yaşlanmış haline mi benziyor?..”

“Sanki...”

“Tamam... Hatırladım gibi... İyi ama ben öyle bir yazımı hatırlamadım... O nerden bulmuş?.. Demek ki meraklı birisi ya da uzman Cumhuriyetçi avcısı...”

“Ben bilgisayardan öyle bir yazını bulamadım... Yazın var ama onun dediği şekilde değil... Cevap vermen lazım, bence seni darbeci diye göstermek istiyorlar, ne oyun döndüğünü bilemeyiz ki... Belki içeri atılmanı istiyorlardır...”

“Yok daha neler... Dışarı attılar, şimdi de içeri mi?.. Peki o bulduğun yazı ne ile ilgili, yani ben ne yazmışım bakalım...”

“Deveyi yazmışsın...”

“Adam darbe diyor, sen deve diyorsun... Yani şimdi deve ile darbenin ne alâkası var bunu anlamış değilim...”

“Ben çıkıp cevap vereceğim...”

“Sakın ha... ‘Kendisi saklanıyor, karısını öne sürüyor’ der bu adamlar... Her türlü iftira-kötülük beklenir bunlardan...”

Bu arada dağlık bölgede olduğumuz için telefonumuz sekiz-on kez kesildi... Sonunda Andree’ye şöyle dedim:

“Bak; biz seninle birçok zor işin üstesinden geldik... Benim karımsın... Sana bir görev veriyorum şimdi... Televizyona bağlan, benim dağlık bölgede olduğumu, telefonların kesildiğini, bu yüzden bağlanırsam derdimi anlatamayacağımı, bu nedenle mesajımı senin iletmeni rica ettiğimi söyle...”

Ben dinleyemediğim için on dakika sonra yayını tekrarlayan internet sitelerinden öğrendim; Andree gö-

revini tam yapmış, yani, “2007 yılında *Hürriyet*’te yazdığı yazıdan dolayı mı *Habertürk*’ten kovuldu?.. Ayrıca o yazı öyle değil, ben kocamı tanırım, Bekir her zaman darbelere ve ara rejimlere karşı çıktı...” demişti.

Bu arada benim “uçaktan korktuğumu, bu yüzden otobüsle gidip-geldiğimi” de Türkiye’ye ilan etmişti!..

Otobüsün ön tarafındaki gençler, benim gibi bilgisayardan olup-bitenleri izliyorlardı ki, takım gol atmış gibi sevinerek yanıma geldiler yeniden, bana “Yenge adamın ağzının payını verdi, öyle meydan boş değil” diyorlardı.

Sonradan buldum; o adamın “darbe teşvikçisi” dediği yazım gerçekten de “deve” ile ilgiliydi...

Abdullah Gül Cumhurbaşkanlığına tek aday gösterilince, Kayserililer bir deveyi süslemiş, tüylerine boncuklar, kulaklarına kurdeleler, kuyruğuna ziller takmışlardı... **Gül** seçilip de yukarı çıktığı an kesmeye karar vermişlerdi.

Gazetelerde devenin resmi vardı...

Deve iyi bir şey olacağını sanıyordu...

THY’nin teknik bölümünde uçaklar iyi uçuşsun diye deve kesme kültürüne sahip oldukları için, **Gül** yukarı uçuşsun diye de deve kesmeyi akıl etmeleri normaldi aslında.

Kesmek ve uçmak...

Bu insanların sahip oldukları kültürün vazgeçilmez iki eylemi...

Bu çağdışı kafalı insanların bir yöntemiydi bu aslında. Cennete gitmek için nasıl ki kurban kesiliyorsa, iktidarın dağıttığı nimetler-makamlar-mevkiler-avantajlara uçup konmak için de birisini bulup kesiyorlardı her zaman.

Unvanı “Profesör” olan birisi de beni yakalamış boğazlıyordu.

O kadar...

Artık Ankara’ya döndük.

Mevsim sonbahar...

Ağaçların yaprakları çoktan dökülmeye başlamış. Sabahları erken saatlerde sokaklara yapraktan bir halı seriliyor, sonra çöpçüler gelip topluyorlar.

Sonbahar ayrılık mevsimidir, bilirsiniz...

Yaprak ağacından ayrılır, çiçekler bahçeleri terk eder, kumrular yuvalarını bırakıp giderler, çocuklar toplarından, bahçıvan hortumundan, kuzular annelerinden, yaz âşıkları sevgililerinden ayrılırlar.

Tekneler sudan...

Güneş topraktan...

Benim mevsimine göre şarkılarım vardır. Çoğu zaman alt kattaki atölyeye kapanıp kemanımla o sonbahar şarkımı çalıyorum:

Böyle mi esecekti bu rüzgâr

Bütün kuşlar vefasız

Mevsim artık sonbahar...

Her işsiz gibi sabahları arabamı yıkıyorum. Sanki önemli bir işe-toplantıya gidecekmişim gibi giyiniyorum.

Sonra aklıma geliyor:

İşsizim...

-IX-

BAŞIN ÖNE EĞİLMESİN...

Kimi zaman düşeriz...

Diyelim ki ayağımız takılır...

Ayağımız takılıp da düşme başladığında bir anda ayaklarımız hareketlenir, koşarız... Çünkü vücudumuzun alt tarafı koşarak, düşmekte olan gövdemizin üst tarafının altına geçmeye çalışır.

Yürürken ayağı takılanların koşmaya başlamaları bundandır...

Daha da doğrusu, vücudun üstü yere doğru giderken, altı koşarak üstünü geçmeye bakar...

Düşüp düşmeme, ayakların performansına bağlıdır bu durumda...

Ayak geçebilirse üstü, düşmez insan...

Bu bir yarıştır aynı zamanda... Vücudun altı ile üstü arasında...

Bu yarışta kafa üst taraftadır...

Yere doğru çakılırken, ayaklara şu komutu verir kafa:

"Koş..."

Koşuyorum...

Şoförün adı Çağlar.

Cumhuriyet'in Ankara Bürosu'nun en hızlı şoförü olmalı. Saatte 180 kilometre hızla gidiyor. Yer ıslak ve zaman zaman yağmur yağıyor; çoğu yerde, özellikle Bolu Dağları'nda yoğun sis var...

Bütün araçların solundan "vın" diye geçiyoruz, bizi geçen henüz olmadı...

Çağlar'a "Yolu iyi biliyorsun" dedim...

Aslında bu "Böyle uçuyorsun da, bari yolu iyi biliyor musun?" anlamınadır. Çok sevimli ve zeki bir genç, gülümseyerek, "Yolu iyi biliyorum, sık sık gidip-geliyorum bu yoldan, endişe etmeyin" dedi.

Ben de hızlı araba kullanmayı severim ama orada benim oturmam, direksiyonu tutmam lazım...

Ankara'dan sabahleyin yola çıktık.

Cumhuriyet gazetesinin yayın kurulu beni orada yazı yazmaya davet etmişti. Kovulduğum gün Yönetim Kurulu Başkanı **Orhan Erinç**, Genel Yayın Yönetmeni **İbrahim Yıldız**, **Hikmet Çetinkaya**, **Akın Atalay**, **Şükran Soner**, **Ali Sirmen** beni tek tek arayarak "Seni bekliyoruz" demişlerdi.

Her bir telefonda burnumu çeke çeke odalara kapanıyordum...

Yıllardır okuyucusu olduğum **Hikmet Çetinkaya** ertesi gün *NTV*'ye çıkarak "Bekir'in yeri *Cumhuriyet*'tir. Biz yetkili kurullarımızda onu davet etme kararı aldık. O ancak *Cumhuriyet*'te istediği gibi özgürce yazı yazabilir" demişti.

Cumhuriyet'in misyonuydu bu...

Çocuklarına sahip çıkıyordu...

İşte şimdi onlara teşekkür etmeye gidiyorum.

Cumhuriyet'in Ankara Temsilcisi **Utku Çakırözer**, uçaktan tırtığımla bildiği için beni gazetenin arabası ile göndermek istedi... Kendi arabamla gitsem İstanbul'da kaybolacağımı bildiğim için sevinerek kabul ettim.

Aslında *Cumhuriyet*'te yazı yazmayı çok istiyordum, bu benim eski hayalimdi. Bir ara orada yazı yazmak için –**Emin Çölaşan** ile birlikte– **İlhan Selçuk** ile görüşmüştük; ama kimi nedenlerle olmamıştı...

Özel bir anıydı o...

Ben *Hürriyet*'te yazı yazıyordum, **Emin Çölaşan** kovulmuştu. **İlhan Selçuk**'un kankası **Engin Aydın** bir yemekte "Keşke Bekir de gelse, Emin ile birlikte, *Cumhuriyet*'in tirajı 500 bin olur" demişti. Yemekteki bir dostumuz da iyi niyetle "Bekir *Hürriyet*'ten yüksek maaş alıyor, *Cumhuriyet* onu veremez" diye fikrini söylemişti.

İkinci yemeğe ben de katıldım. "Bir polis muhabiri arkadaşımızın maaşını versinler, bir sandalye, bir masa, bir de yazımı yazacağım köşe, hemen gidiyorum, İlhan Abi'ye haber verin" dedim.

Mustafa Balbay ertesi gün aradı, sevinçliydi:

"İlhan Abi'ye anlattım, çok mutlu oldu. Perşembe akşamı burada, otelde birlikte yemek yiyeceğiz" dedi.

Perşembe gecesi buluştuk.

Dört kişilik masada karşımda **İlhan Selçuk** Ağabeyimiz, yanımda Emin, onun karşısında Mustafa vardı.

Sohbet ettik önce...

O sırada deri ceketli, deri şapkalı, siyah gözlüklü bir adam gelip hemen yanımızdaki masaya oturdu. Oysa koca salon boştu. Elinde kocaman bir çanta vardı, onu bizden yana yere bıraktı.

İlhan Selçuk arada bir adama bakmaya başladı.

Ve sonunda bize “Bu kulak” dedi...

Emin ile Mustafa anlamışlardı, ben anlamamıştım: “Ne?..”

“Kulak...”

“Kulak kim?..”

Olur a, adamı tanıdılar, soyadı Kulak, diyelim ki Ahmet Kulak!..

Emin kulağıma eğildi:

“Yine daldın... Yani dinleyen, bizi dinliyor, kulak...”

O zaman anladım.

Ve sustuk...

Biraz havadan sudan söz etmeye başladık ama dördümüzün yüzü de adamdan yana. Birkaç kez bize bakar gibi oldu, göz göze geldik. Birisinde o baktığında kafa bile salladık. Sonunda “kulak” kalkıp gitti...

Cumhuriyet’e gitmemiz işine yeniden döndük.

İlhan Ağabey benim *Hürriyet*’ten ayrılmamın doğru olmayacağını söyledi. Ve uzun bir konuşmayla bunu bize anlattı. Onun o Cumhuriyetçi kimliğini o gün daha iyi görmüştüm:

“Bekir, bize gelirsiniz, bu hepimizi sevindirir. Ama bir kere sen *Hürriyet*’te kalmalısın. Her gün 500 bin tiraj yapan bir gazetede yazman daha önemli. Her gazeteyi dört-beş kişi okusa, iki-iki buçuk milyon insana derdini anlatıyor olursun ki, buna ihtiyacımız var. Keşke birimiz gidip *Zaman*’da yazsak... Ama biz bunu yapmıyoruz, adamlar gelip bizim gazetelere sokuluyorlar, oraları

doldurdular. Şimdi sen de gelirsın, senin yerine birisini sokuştururlar. Benim derdim *Cumhuriyet* gazetesi ama asıl derdim Türkiye Cumhuriyeti, bak gitti-gidiyor...”

Sonuçta olmamıştı *Cumhuriyet*’e gitmemiz...

İşte çok zaman sonra...

Cumhuriyet’e doğru yol alırken, bir yandan bir hayalim gerçekleşiyor diye seviniyordum.

Bir yandan da öyle bir dayak yemiştım ki kendi mesleğimden... Yazı yaşamını bırakmak, artık bizi geçindirecek kadar bir para kazanabileceğim dergilere havadan-sudan yazılar yazmak vardı aklımda.

Üç saatte Şişli’deki gazete binasının önüne vardık.

Düşündüğüm gibi; Şişli’deki *Cumhuriyet*’in binasının etrafı yüksek güvenlik telleri ile çevrili. Tel duvarın köşelerinde güvenlik kameraları var. İki güvenlikçi silahlarla ana kapının önünde nöbet tutuyorlar.

Koşup arabanın kapısını açan gazetenin elemanı ile göz göze geldik; gülümsüyor ve bakışlarında okurlarımda gördüğüm o sevginin ışıltısı...

Ana kapıdan girerken bir-iki görevli daha elimi sıktı, birisi boynuma sarıldı.

Merdivenlerde genç-sevimli insanlar beni görünce sanki ailelerinden birisini görmüş gibi ellerini uzatıyorlar...

Dışı tamam da içerisi düşündüğüm gibi değil *Cumhuriyet*’in...

Beni önce Hikmet Çetinkaya’nın odasına aldılar.

Hikmet Çetinkaya üzerinde spor bir kıyafetle, bıraksalar hayran olduğu ve sık sık yazdığı Ege kıyılarına kaçacak gibi... Daha önce sadece telefonla görüşmüş, bir kez dışında hiç yüz yüze gelmemiştik. Ben onu arada bir televizyonlardaki tartışma programlarında görüyordum.

Yakışıklı birisi...

Kalkıp kollarını havaya açtı, "Seni burada görmek çok büyük bir mutluluk benim için Bekir" dedi. Çay söyledi, çayları içtikten sonra beni yazı işlerine, eklerin yapıldığı ünitelere, haber merkezine götürdü, çalışanlarla tanıştırdı.

İşte buralar düşündüğüm gibi değildi; genç genç güzel insanlar, erkekler-kızlar seçilmiş gibi, neredeyse tümü Türkiye'nin en iyi üniversitelerinden mezun olmuşlar ya da kendilerini çok iyi yetiştirmişler. Bakışlarından belli ki çoğu ya okuyucum ya da başıma gelenlerden haberdar, gözlerinde o kapının girişindeki sevginin aynısı var.

Sevimli, canlı, bir genç ordu...

Genel Yayın Yönetmeni **İbrahim Yıldız** da genç bir insan, boynuma sarılarak "Hoş geldin" dedi.

Hikmet Çetinkaya "Şimdi yayın kuruluna çıkacağız, seni bekliyorlar" dedi.

En yukarıda Yönetim Kurulu Başkanı **Orhan Erinç** oturuyordu. Yanında **Akın Atalay**, **Alev Coşkun**, **Ertin Akgüç**...

Orhan Erinç çok güzel bir konuşma yaptı.

"Bizim patronumuz yok, arkamızda cemaat-tarikat-iktidar da yok. Sadece okurlarımızın desteği ile ayakta durabiliyoruz. O nedenle imkânlarımız sınırlı" diye söze başladı. Beni sevdiklerini, yazılarımın *Cumhuriyet*'te yayımlanmasını istediklerini ve beni *Cumhuriyet*'e davet ettiklerini tekrarladı.

Öbür yöneticiler de güzel sözler söylediler.

Doğrusunu isterseniz *Cumhuriyet*'te olmak istiyordum ama böyle kovulmuş, yaralanmış, gururu kırılmış bir sığınmacı gibi değil...

İçin için düşünüyordum o ara:

Burada patron yok...

Beni kimse kovamaz...

Ne ihale, ne istihkak, ne iktidarın kıcını yalama zorunluluğu, ne boyun eğme, ne yalakalık mecburiyeti...

Özgürlüğü için verdiği diyet farklıydı bu gazetenin:

O diyet binaya girince tokat gibi çarpıyor insanın yüzüne; salonların ve koridorların duvarlarında sorgulara bedeni dayanamayan **İlhan Selçuk**'un, bombalarla öldürülen iki yiğit gazeteci, **Uğur Mumcu**'nun, **Ahmet Taner Kışlalı**'nın... Hapisteki **Mustafa Balbay**'ın fotoğrafları var...

Gidenler gitmişti bir yurt sevdası uğruna, kalanlar *Cumhuriyet*'i yayımlamaya ve yaşatmaya çalışıyorlar.

Yayın kuruluna teşekkür ettim.

Onlara "İzin verirsiniz Ankara'ya dönüp bunu eşimle konuşup karar vereceğim. Çünkü o benimle birlikte çok zor günler yaşadı. Bu onuru ve verilecekse kararı onunla paylaşmak istiyorum" dedim...

Üç saatlik görüşmelerin ardından, arabamız yine son hızla Ankara'ya doğru yol alırken, Bolu Dağlarının sisleri arasında, düşmemek için başım ayaklarıma komut veriyordu:

"Koş..."

O gece tüm olup-bitenleri Andree'ye anlattığımda o sadece kalkıp boynuma sarıldı, "Sana söylemiyordum ama ben de bunu istiyordum. *Cumhuriyet*'te mutlu olacağını, istediğin gibi yazı yazacağını biliyorum..." dedi.

Oturup bundan sonraki hayatımızın, günlük yaşamımızın sınırlarını çizdik. İkimiz de ne kadar mutluyduk ve ne kadar güven içinde...

Andree'ye tekrar tekrar anlatıyordum:

"Bu gazetenin reklam geliri de sınırlı, çünkü iktidar etkisidir... Patronu yok, ihale-mihale yok, arkasında cemaat de yok ki 500 bin basıp dağıtsın... Okurların verdiği o bir tek liraya ihtiyacı var..."

Ben anlatırken Andree kimi zaman gözlerini sile sile kalkıp boynuma sarılıyor, "Sen hep doğrusunu yaptın, ben de seni asla yalnız bırakmadım. Bu sefer de bana düşen ne fedakârlık, ne bedel varsa ödemeye hazırım" diyordu.

Siz bu kitabı okuduğunuzda ben yazılarımı *Cumhuriyet*'te yazıyor olacağım.

Dün Ankara bürosundaki odama ilk kez gittim...

Bomboş odaya bakarken "Belki çok güzel günlerim geçecek bu odada. Elbet bir gün bu odayı da bırakıp gitmem gerekecek. Ama giderken huzurlu-mutlu olarak kapısını çekmek isterim" dedim.

Odama Andree bir hediye almış, paketi açtım...

Bir kumbara...

Kocaman bir kumbara, köpek şeklinde...

Birçok anlamı var biliyorum, sırları bizde saklı... Can dostlarımız hayvanları asla ihmal etmeden, yeni çizgileri olan bir yaşam için... Kumbaramı masamın karşısındaki rafa yerleştirdim.

Bu okuduklarınız ise sadece benim "kovulma" hikâ-yem değildir....

Bu kitap; **Mustafa Kemal** ve arkadaşlarının kur-duğu, **Laik Türkiye Cumhuriyeti**'nin teokratik dev-lete dönüşmesinin... Dini sermaye yapmış siyasetçiler ve **Cumhuriyet**'ten intikam almak isteyen tarikatların elinde çağdaşlık yolundan sapma öyküsünün küçük bir parçasıdır...

Ben bu zamanda gazete yazarıydım sadece...

Tüm bunlar bir gün gelip-geçebilir...

Bir gün ülkemiz bıraktığı yerden çağdaşlık yoluna koyulabilir...

Hani derler ya; nehirler geri akıyor...

Bir gün çocuklarımız elbet yeniden şarkılarını söy-leyerek baştan yola koyulacaklar, bunu biliyorum...

İyi ama...

Bu sönen yaşamlar, bu çürüyen hayatlar, bu acılar, bu kırılan gururlar, bu yanan canlar, bu kaybolan za-man?..

Bu gözyaşları?..

Yine de düşünüyorum ki: Yetişkinler olarak bizim yaşamlarımız, gelişmemiş bir ülkenin gelişmemiş yaşamları olarak heder oldu gitti belki...

Ama çocuklar?..

Onlar yanmasın...

Mutsuz bir toplumun endişe-korku-yokluk-yoksulluk içinde yaşayan bireyleri olmasınlar... Yabancı havaalanlarına gittiklerinde narkotik köpeklerine koklatmasınlar çocuklarımızı... “Egemenlik-özgürlük-demokrasi-çağdaş toplum-çağdaş insan” denildiği zaman boyunlarını bükmesinler...

Ortaçağ kalıntısı, ilkel, çağdışı, bir Arap yarımadası topluluğu düzeyine sürüklenmesin vatanımız... Cemaatlerin-tarikatların devleti ele geçirdiği, türbanın simge olduğu, badem bıyığın referans sayıldığı bir geri toplumun utancını çocuklarımız yaşamasın...

Mustafa Kemal’in Cumhuriyeti için “Erken yıkıldı” denmesin...

Tüm bunlar için...

Sözleri hiç aklımdan çıkmayacak o aydınlık yüzlü kadınların.

“Başın öne eğilmesin...”

Bekir Coşkun'un,
“Cumhuriyet kadınlarına”
ithaf ettiği ilk kitabı...

“Büyük suçlar küçük kitaplara sığmıyor!”

“...başına bir şey gelen Türkiye'dir... Ben onun sadece sıradan bir gazete yazarıydım. Türkiye'nin başına bir şey geldiğinde herhangi bir ferdi yanar da gazete yazarı tutuşmaz mı?..”

“Bu kitap bir hesaplama, suçlama kitabı değildir.
Sadece bir tespittir. Bilirsiniz, gazeteciler için
'tarihin tanığı' derler.

Bu bir tanıklık...

Tanık aynı zamanda suçludur...

Medyanın siyasi iktidara biat ettiği, toplumunu kandırdığı,
olup-bitenleri milletinden gizlediği yerde ne özgürlük,
ne insan hakları, ne demokrasi, ne hukuk olur.

Ve gazete yazarı bu büyük suçun kaçınılmaz parçasıdır.
Ve bir gün herkes gibi gazetecinin de başına bir şey gelebilir.
O zaman suçlu tanık, aynı zamanda mağdurdur da...”

SERTİFİKA NO 15033

9 789752 203679

ISBN 978-975-22-0367-9
2011.06.Y.0105.4207

KDV Dahil 12 TL